

ŽENY V PATRIARCHÁTU

PRŮVODCE UMÍRAJÍCÍM PATRIARCHÁTEM ANEB HLEDÁNÍ ZTRACENÉHO ŽENSTVÍ.

Systém zvaný patriarchát, ve kterém žijeme, se nám pomalinku rozkládá, a protože dnes už málokdo ví, co patriarchát vlastně znamená, z čeho a jak vzešel a jak nás ovlivnil, připravil jsem jakési shrnutí toho nejpodstatnějšího.

Psal jsem tentokrát se zvláštním zřetelem na ženy, protože ženy v patriarchátu sehrály roli vpravdě podivnou a jejich vzpamatování může být docela náročné. Na vzpamatování žen je přitom závislá celá společnost a její příští stav.

Patriarchát je anti-společenský systém, který denně vyprodukuje nepředstavitelné množství utrpení a zamořuje tak nejen svět fyzický, ale i sféru emocí a myšlenek. Je předznamenáno výchovou, že emoční problémy ovlivňují přímo ženy a teprve pak, zprostředkovaně muže. Právě naopak ovlivňují myšlenkové pochody napřed muže, a zprostředkovaně pak ženy.

Tím je dáno, že muži vidí své emocionální problémy v ženách, ženy své myšlenkové nedostatky v mužích, ale nikoho nenapadne zpochybnit systém a především právě výchovu, která dělá z lidí chlapečky a holčičky, i když se už mnohokrát ukázalo, že ženy by mohly myslet stejně dokonale jako muži a muži cítit stejně dokonale jako ženy.

Výsledkem této rovnice je brutální válka pohlaví, v níž se nedá žít. Avšak, vzhledem k tomu, že žijeme v příčinném vesmíru, mají zde veškeré projevy i celá ta válka své přesné příčiny. A těmi se tu budu zabývat.

Tento spis má za úkol dodat základní argumenty a odvahu – ženám k mluvení a mužům k naslouchání (ne k řešení!). Dnes je doba, kdy ženy mluvit začínají, a lidé se tak konečně dozvídají, co se v patriarchátu děje doopravdy. To díky těm, které promluvily se čas tzv. vlády mužů chýlí ke konci.

Doopravdy se totiž v patriarchátu dodnes dějí příšerná zvěrstva, a rozhořčení je to nejmenší, co lze očekávat. Kromě rozhořčení předpokládám i potřebu se o věcech dozvědět víc. Zvláště až se muži „naučí“ mít svoje pocity, začnou se bránit a ženy se tak dozví, že se svou eventuální pomstychtivostí pláčou na špatném hrobě. A to se ženy dozví.

Ono totiž všechno, co se v patriarchátu děje ženám se v matriarchátu dělo mužům, a co se týká zvěrstev a krutosti vůči porobenému pohlaví, teprve islám to se svou ženskou obřízkou dotáhl na úroveň matriarchátu.

Ženy, vychovávané jako „ty slabé“ si většinou neuvědomují, jakou sílu mají ve skutečnosti a mohly by v rámci pomsty napáchat ještě horší věci než v matriarchátu. Nic takového přitom není potřeba.

Je potřeba ukázat mužům jejich ubohost a vysvětlit jim, co se děje doopravdy. Říct jim konečně pravdu, bez výčitek a napadání. Ono to totiž bude úplně stačit. Ženy by si měly uvědomit, že muži nemají jejich sílu a odolnost. Aby muži měli sílu a odolnost, musely by se s nimi o to ženy podělit, a to se zatím – až na pár výjimek – nestalo.

Právě tak je tu řečeno, že se ženy na své porobě a utrpení podílí, že s patriarchy dokonce aktivně spolupracují, a jakými způsoby se to všechno děje. Tím se z tohoto webu stává skutečná šance pro ženy najít sebe, vymotat se ze šovinistických sítí a uvolnit si život natolik, že budou schopné žít svoje.

Poděkování

Sem patří ještě poděkování jedné mladinké, sotva dvacetileté dívce se vzácně čistým srdcem, která mě – vcelku mimoděk – nasměrovala na příslušnou literaturu a problematiku, a právě tak nevědomky, jakýmsi záhadným propojením našich vědomí (na základě jediného rozhovoru) mi k ní zpřístupnila své vlastní klíče, s lehkými, byť pochopitelnými obavami ze zneužití.

Klíče nebyly zneužity, naopak, skvěle doplnily mé vlastní a společně teď slouží lidem. Je mi teď pro to všechno vyjádřit vděčnost, obrovskou, nevýslovnou vděčnost za úžasný zážitek a důkaz, čeho je vědomí schopno, v naději, že se k ní třeba jen malinká část této vděčnosti dostane a uctí tak její pomoc a důvěru.

HOMOSEXUÁLNÍ SPOLEČNOST

Společenské zřízení, v němž momentálně žijeme, se jmenuje patriarchát. Patriarchát v překladu znamená vládu otců. Toto označení je značně nepřesné. Leckdo by čekal, že patriarcha vládne lidstvu, a že se jedná o pouhé nadřazení mužského prvku. Je to však daleko horší. Patriarcha se prohlásil za pána tvorstva a ženský prvek nebere v potaz vůbec. Lidstvo jako takové neexistuje. Patriarchát je homosexuální společenské zřízení.

Patriarchát však není první homosexuální společností této civilizace a ženy nejsou prvním pohlavím vyřazeným ze společnosti. Všechno, co se v patriarchátu děje ženám se v matriarchátu dělo mužům, a co se týká zvěrstev a krutosti vůči porobenému pohlaví, teprve islám to se svou ženskou obřízkou dotáhl na úroveň matriarchátu.

I pouhým nadřazením jednoho prvku již mizí rovnováha a vznikají problémy. Co se asi stane, když jeden původně rovnocenný prvek vynecháme? Vznikne systém, který denně vyprodukuje nepředstavitelné množství utrpení. Patriarchát je na utrpení založen, nechává trpět kdykoliv a kohokoliv, je to systém, který uřízl nohu sprinterovi a poslal ho závodit. To jsme my, každý z nás, lidé bez ženství.

Nejvíce ovšem trpí ženy. Ale protože patriarchát vládne tvorstvu a ženy opomíjí, není jejich utrpení vůbec bráno v potaz. Ženy samy o něm ani nemluví! Zdá se, že nikomu nevádí ani to, že ženské utrpení zamořilo celý lidský rod. Jenže on lidský rod vlastně ani neexistuje. V patriarchátu existuje jenom patriarcha. A dnes už to nemusí být ani muž.

Vytvořila se nám nová identita, kterou pracovně nazývám „ženským patriarchou“. To jsou ženy, které si uzavírají svá centra emocí víc než muži, myslí ještě přísnější logikou a jednají ještě neúprosněji než muži, a jako takové se stále častěji dostávají do řídicích pozic. To, co tyto „dámy“ předvádí, to nemá vůbec žádnou obdobu: používají zbraně ženské i mužské, neštítí se ničeho a svaté jim také nic není.

Mužům se přitom ženský patriarcha velice zamlouvá: je chytrá, výkonná, samostatná, slušně vydělává, neotravuje s pocitama, jelikož skoro žádné nemá, naopak se s ní dá mluvit skoro o všem (o všem, co zajímá muže), a to pořád, nejen ze začátku, kdy ženy obvykle zjišťují, kudy na vás. Nevadí jí ani absence hloubky, blízkosti a citu, ale i kdyby jí to vadilo, nic se neděje, protože partner se s ní v rámci „pracovního zařazení“ stejně skoro nevidí.

Takže je celkem lhostejné, jestli je patriarchou muž či žena. Patriarcha je dnes jen symbol, který už nemá žádnou výraznější spojitost se skutečným pohlavím dotyčného a už vůbec ne s nadřazeným otcovstvím. Tak to samozřejmě nebylo vždycky, a v některých zemích mužské pohlaví dosud striktně určuje absolutní nadřazenost.

Ovšem trend je jasný, ženy, které si zablokují emoce a rozvinou patriarchální logiku a vyznávání hrubé síly, jsou v patriarchátu vítány, protože jsou mužštější než muži. Americké feministky jsou typickým příkladem – bojují proti lidskosti mužskými zbraněmi a zneužívají i vše, co jim samotným zůstalo ženského.

Dokazují tak vítězství patriarchátu na všech frontách, protože i to „ženské“ jim přiřadili patriarchové. V mnoha ohledech je to to nejhorší, co se mohlo stát, nicméně i tuto zkušenost lidstvo asi potřebovalo.. no v každém případě tu ta zkušenost je a bude potřeba ji uzavřít, aby se mohlo dál.

Pro mě nejsmutnějším faktem je asi účast, ba spolupráce žen v bezemoční a bezcitné mužské vědě, která však byla založena především proto, aby ženy nahradila. Takhle, já samozřejmě nevím, jestli ještě trvá úmysl škrtnout ženy ze seznamu živočichů dostupných na Zemi. Mně stačí, že tu ta možnost je, protože vím, co už patriarchát natropil.

Pokud budeme chtít napravit aspoň něco, musíme především uzdravit ránu ztracení třináctky.. třináct je cyklů žen v roce, a třináctka je číslo moci. To je důvod, proč je v patriarchátu zatracována, potažmo obávána jako číslo neštěstí.

Neštěstí je patriarchát, ne třináctka, a neštěstím je proto, že třináctku si pro sebe schovávají jistí lidé, protože je činí mocnými vůči lidem, kteří se jí vzdali a proměnili se tak v tupé stádo. Pokud náš vztah k třináctce začne být zase posvátný, vrátí se lidem, kteří ji jako posvátnou uznají, moc nad svými životy a veškerými životními projevy.

Žena je klíčem k životu a k moci.. přičemž ženy to někde v sobě ví a vybírají si muže, který jim k té moci dopomůže, aniž by si vzpomněly na nejzákladnější pravidlo moci, totiž že jediná skutečná je moc člověka nad sebou samým. Proto se snaží ovládat muže, čemuž se muži brání, a partneři se tak perou mezi sebou.

To umožňuje jejich ovládnutí zvenčí, ale i zevnitř, přičemž zvenčí ten vztah ovládá systém, tedy patriarchát, zevnitř tchyně, tedy matriarchát. Jak systém, tak tchyně neustále štvou partnery proti sobě, protože na takových nesvárech se dá nejen docela dobře a nenápadně profitovat, ale dá se z nich stejně nepozorovaně i vyžít.

To není způsob, jak dospět ke světovému míru, protože světový mír nemůže vzcházet ze společnosti, kde se lidé mezi sebou perou už na těch nejzákladnějších úrovních.

Matriarchální základ

Víme že tu kdysi byla tzv. mateřská společnost, z níž se nakonec vyvinul matriarchát, vláda matek. Věřilo se tenkrát v Bohyni, která dává život všemu, stejně jako žena dává život člověku. Dlužno podotknout, že je to mnohem příjemnější pomyšlení, než homosexuální tragédie patriarchů o tom, jak Otec udělal svého Syna Duchovi svatému.

Matriarchát byl oproti mateřské společnosti založen na vyvyšování mateřství, a celkově na ženské schopnosti dát život. Matky byly ctěny jako zosobnění Bohyně Matky, což mi připadá v pořádku, mateřství je nutno cítit stejně jako otcovství. Škoda že to tak upadlo.

Lidstvu matriarchát přinesl mnoho tisíciletí života v souladu s přírodou, a ke konci znevážení života a zneužívání získané moci, když se ženy přestaly chovat jako dárkyně života, začaly se cítit spíš jeho vládkyněmi a dopouštěly se na mužích nepředstavitelných ukrutností, byť pravděpodobně ne všude.

Lidstvo málem vyhynulo, když se ženy pokoušely dokázat svůj patent na život. Chtěly se obejít bez mužů a zjistily, že to nejde, nebo aspoň ne dlouho. Za strašných a dramatických okolností zjistily, že bez mužů se jim děti prostě nenarodí. A co s tím zjištěním udělaly?

Člověk by řekl, že sklapnou, přiznají chybu a nějak ji napraví. Opak je pravdou.

Ženy, už tehdy ješitné až běda, to celé převrátily, obvinily muže, že jim při sexuálních stycích část jejich patentu ukradli, a začaly s rituály, které jim tu část měly vrátit (ten způsob myšlení, nepřipomíná vám to něco?). Při koitu odřezávaly mužům varlata a penisy, tak aby v ženě zůstaly, a když to nepomáhalo, byli muži při koitu rituálně vražděni.

To samozřejmě také nepomáhalo, ženy proto začaly muže chovat jako svého druhu plemenné býky. Rituály samozřejmě zůstaly: při každých slavnostech se konala velká soulož, při které vykrvácel nejméně jeden muž, ale většinou více. Ženská revnivost je neukojitelná, a pokud může sestra, já musím taky, že?

Už tady začíná být vidět, od čeho se odvíjí postavení žen v dnešním patriarchátu. Žádná žena nikdy nezahodí žádný rituál, který má po svých ... (jak se řekne předeek, když je to ženská?). Okolnostmi můžete donutit ženu, aby od nich dočasně upustila, ale zahození nehrozí.

Ty rituály dnes u většiny žen nejsou vědomé, předávají se na neverbální úrovni a jsou dost strašné. Rozhodně příliš strašné na to, abych je uváděl tady. Tady budou jen náznaky, kdo si troufne zvědět víc, najde je ve speciálním webu nazvaném [Neviditelný svět](#), kde ty klíčové pasáže nepíšu já, protože jsem je nebyl schopen vstřebat a vypsát ze sebe, diktují je Plejádáné (a dost bez obalu).

Jasně je to, že ženy jsou, a vždycky byly ty silné. Slabá žena je pustá lež, která byla vymyšlena až v posledním období patriarchátu. Viděli jste někdy skutečnou ženskou rvačku? A víte, že ve skutečnosti ani smrt soupeřky nic neřeší? Dnes už je ženská rivalita schovaná, zřídka se dostane na veřejnost, ovšem kdykoliv se tak stane, je vidět zpuupnost pohlaví, které dokáže dát život a cítí se proto být jeho pánem.

Jen si představte, jak to muselo vypadat tenkrát, když ženy, posedlé být tou nejdůležitější a nejmocnější a především nejuctívanější „bohyní“ na světě ještě nemusely předstírat, že jsou slabé a něžné.

Co myslíte, že se asi dělo, když nějaká matka rodu měla dojem, že jiná matka rodu vládne většímu území nebo klanu, nebo se usadila na úrodnějším kousku Země..?

..boje se děly, drsné, nenávislné a krvavé. A v určitých podobách se dějí dodnes. Až na to, že dnes naopak ženy ani netuší, jak jsou ve skutečnosti silné, neuvědomují si kolik síly je třeba jen v jejich emocích, které navíc skoro žádná z nich neumí normálně zpracovat. Ženská síla je síla, která dokáže stvořit nový život, která je však běžně používaná k destrukci.

Tak třeba naše matky se vzájemně sledují a hodnotí podle toho, jak jsme vychovaní. Jelikož žádná nechce být hodnocená špatně, používají dost nevybíravé metody a nás všechny bez výjimky přizpůsobují nelidským konvencím patriarchátu. Používají při tom „zbraně“ nepředstavitelně silné. Na tom je nejhorší, že většina z nich to nedělá vědomě a nemá jak to kontrolovat.

Běžně svou sílu používají ženy hlavně proti ženám: jednak při neustálých bojích o pozice v ženské hierarchii, a pak když si matka podržuje dceru. Proti mužům ji od konce matriarchátu použijí jen zřídka, ovšem vždycky s vražednými účinky – muži nemohou odolávat takovým náporům, nejsou na to stavěni (a ani nikdy nebyli).

Muž je mnohem křehčí bytost než žena, vůči ženě je jako nositel tvořivých impulsů vůči zdroji, sluneční paprsek vůči kousku země, na který dopadne a něco v ní probudí. Muž svým impulsem může v ženě probudit stvoření, doslova stvořit něco skrze ženu.

Ženská síla

Nevím, jestli kdy na Zemi existovalo společenské zřízení, kde by tak lidé fungovali, jisté je, že ani matriarchát, ani patriarchát to neumožnil, s jednou jedinou výjimkou, kterou je výroba potomků, a i tuto výjimku se oba systémy snažily a dodnes snaží zrušit. Přemýšlím tedy, kam až nás zavedl strach z ženské síly a jejích vnějších projevů.

Zakladatelé církve tehdy prohlásili ženu za dílo ďábla, pochvu za díru do pekla, a menstruační krvácení za projev obcování s ďáblem. Pohlavní styk, do té doby posvátný, byl prohlášen za pošpiňující a vhodný maximálně pro výrobu dětí, styk s menstruuující ženou, do té doby vrchol mystiky, byl prohlášen za letenku do pekla. Ze sexu se stal problém.

Otázkou je, proč to ženy tenkrát dopustily, když nic silnějšího, než je žena v celém vesmíru pravděpodobně

neexistuje. Ženy zradily samy sebe a pokračují v tom dodnes. Dnes a denně učí matky své dcery, že musí být ty slabé, stejně jako je to učily jejich matky a babičky. Učí je svým vlastním příkladem, že mužům je třeba dopřát pocit, že o všem rozhodují, a že je potřeba s nimi skrytě manipulovat, aby mohly dosáhnout svých cílů.

Jinými slovy, žena může něčeho dosáhnout pouze skrze muže, nikdy sama. Jak je ale možné, že ženy, mimo jakoukoliv pochybnost zdroj života, živoucí obraz síly, která oživuje vesmír, uvěřily tomu, že bez muže nic nezmohou? Žena, ztělesnění síly, živoucí obraz Bohyně, která dává život všemu a všem?

Ženská síla je v krvi. Ženy krev doslova prolévají, z důvodů, které nejsou součástí tohoto povídání. Pokud je ženská síla patriarchům trnem v oku, a pokud je ta síla v krvi, proč asi byla menstruační krev lidem zošklivována a prohlašována za dílo ďábla? Vidíte ty souvislosti?

Já to vidím, že ďábelský je od církve tento podraz, nikoliv ženská krev.

Při zakládání patriarchátu se stálo před problémem, jak upozadit ženy, aby se nemíchaly do mužské vlády. Aby něco takového prošlo, musely být ženy pře-svědčeny, že jsou slabé, a nejlépe aby své síly byly úplně zbaveny.

To nebylo nic jednoduchého, protože do té doby byly ženy vládnoucím pohlavím a se slabostí neměly společného naprosto nic. Dodnes jsou ženy mnohem silnější než muži, a to samozřejmě proto, že nemají zakázané emoce a pocitově mají navrch kdykoliv a v čemkoliv si vzpomenou, a žádný muž jim to – když nebudou chtít – nedokáže vymluvit.

A kolikrát jsou silnější i fyzicky, a jen to přesvědčení, že jsou slabé jim brání tu sílu použít. Ukáže se to asi jen tehdy, když se žena přestane ovládat, a pak se dějí věci. A těm věcem výrazně napomáhá ta šílená výchovná direktiva, že ženy se nebíjí, ať dělají cokoli, protože jsou přece ty slabé.

Má smysl v Čechách poukazovat na to, že nic se nezneužívá tolik jako tato nedotknutelnost žen, když 99% česků si na tom založilo celý život?

I české ženy se však tváří jako slabé a až na záblesky v případech „nouze“ či „potřeby“ se tak i chovají, zbytek zařizuje nedotknutelnost. Ty záblesky jsou však čím dál častější, vrací se nám matriarchát a tisíce let staré rány a temnoty se dožadují uzdravení. Je nutné se k tomu nějak postavit..

Zákaz moci se nutně podepsal na lidské tvořivosti, a zvláště na tom je, že to lidem nevádí. Lidé o své tvořivosti neví. Je to tím, že v matriarchátu se moc netvořilo, protože ženy nikdy nebraly muže jako bytosti vážně, natož aby od nich přijaly nebo snad zrealizovaly nějaký impuls, a svou moc používaly výhradně k ovládnutí potomstva.

V patriarchátu se tvoří naopak hodně, takřka neustále, a v poslední době je rozdíl ve výkonnosti zřetelnější než kdykoliv jindy. Ženy evidentně jsou podstatně silnější, několikrát výkonnější, a mnohem víc vydrží. V tomto smyslu ženy skutečně trochu připomínají domácí (zkrocená) zvířata – většinou slouží, ale když se vzepřou, je zle..

Ženské snahy ovládnout a zneužít muže a stát se zase vládkyní aspoň nad jedním životem měl vyřešit patriarchát.

Patriarchát je logickou vývojovou reakcí na příšerná zvěřstva pozdního matriarchátu. Nástup patriarchátu však neznamenal konec znevažování života. Ve zneužívání se pokračovalo, jen strany se vyměnily, a to, co mělo problém vyřešit jej nakonec prohloubilo. Patriarchát vznikl z matriarchátu, převrácením jeho hodnot.

Patriarchát tedy problémy nevyřešil, ale prohloubil a zamotal, takže ženy mají veškeré matriarchální tendence dodnes, výčitky svědomí a pocity viny přiloženy. Toto je nejstarší a nejbolestivější emocionální rána v lidech, která už více než 5000 let (biblický údaj) čeká na vyřešení a zahojení. (Dokážeme to?)

Základním kamenem patriarchátu je mužský bůh. Toho muži vymysleli na sklonku matriarchátu jako nebezpečí pro ženy, které dělaly mužské oběti. Mužský bůh proto je (a má být) zlý, krutý a mstivý, ženy se ho měly bát natolik, aby od mužských obětí upustily. To se nakonec skutečně podařilo.

Přítomnost hrozivého mužského boha stabilizovala situaci natolik, že vzniklo jedno z nejšťastnějších období lidstva. Hlavní už nebyla Bohyně, ale Bohyně kontrolovaná bohem, kromě nich existovaly celé kolekce nejrůznějších bohů a bůžků, každý si věřil čemu chtěl a výsledkem bylo barvitě a zhruba vyvážené společenství. Svobodu tehdejších lidí si dnes vůbec neumíme představit. Jen když ženy moc vystrkovaly růžky, pohrozilo se bohem.

Vláda otců

Idylka skončila, když napadlo skupinku gayů, že idea žárlivého a ukrutného mužského boha má mnohem větší potenciál, než je kontrola Bohyně. Rozhlásili, že se jejich bůh rozzlobil, že už více nesnese uctívání jiných božstev atd., a s pomocí tohoto prohlášení, ohně a mnoha mečů se ujali moci, čímž „zachránili“ obyvatelstvo před božím hněvem.

Vznikl největší byznys v historii lidstva – hierarchie striktně homosexuálních kněží kontroluje půlku světa. Pro koho ovšem, je věc druhá, a že se to děje zdánlivě prostřednictvím mužů je věc třetí, a ještě nejméně podstatná, protože jak ženy, tak i muže k potřebným rolím vychovávají matky.

Patriarchát tak k matriarchálním principům „ovládnout-a-zneužít“ přidal pravidla:

- „řešení-problému-jej-nevyřeší-ale-prohloubí“
- „v-tom-co-vznikne-se-založí-byznys“.

Tyto principy dostal patriarchát do vínku, to je základ, na kterém fungujeme dodnes. Pokud pochopíme tohle, držíme v ruce hlavní klíč k pochopení veškeré známé (= patriarchální) historie.

Jen pro dokreslení: ženy, pokud opravdu potřebují vyřešit nějaký problém, nejdou za mužem, protože muž jejich problémy nevyřeší, ale prohloubí a zamotá, případně ještě nějaké přidá, čímž vykonstruuje jakési fiktivní nebezpečí, před kterým tu ženu odteď bude jakože chránit, samozřejmě za nějakou tu úplatu – tedy na tom celém založí byznys. To je on, náš dva tisíce let starý model. Pořád funguje.

Princip zpoplatněného ochraňování před nebezpečnostmi je základní patriarchální ideou. Aby bylo před čím ochraňovat, je nutno napřed nějaké nebezpečí vytvořit. I dnes jsme všichni v šíleném strachu.. máme jej plná podvědomí, stejně jako dřív. Jenom dnešním strachem není bůh-křesťanství, ale bůh-kriminalita.

Je stejně umělá, úplně stejně se chová, a věří v ni úplně všichni. Chápete? Kriminalita je uměle vytvořený důvod pro vydržování vojska a policie. Vojsko a policie je ten „nový“ způsob, kterým patriarchát kontroluje obyvatelstvo. Opět jeden z nás má k dispozici dokonale hierarchizovanou a vyzbrojenou složku obyvatelstva, která má potenciál lidi uvěznovat, bít i vraždit (jak se řekne vražda, když je to legální?). Lidské stroje, které poslechnou na slovo.

V jejich potenciálu je povraždit všechno, co se nelíbí. Jako důvod k vraždě stačí říct, že dotyčný něčím ohrožoval – a na tom je patriarchát postaven. Kdepak, s kriminalitou se v patriarchátu počítá. Fiktivní nebezpečí je ošetřeno fiktivním bezpečím (pomocí ozbrojenců a „svalnatých ochránců“).

No žádný policajt nezabrání tomu, aby vás někdo zabil, protože by přišel o viditelnou práci, tedy o pocit důležitosti. Policajt jenom vystopuje a zneškodní vašeho vraha. Tím se společnost „snižuje“ na vrahovu úroveň, ostatně zcela správně, protože tato společnost by bez vrahů, znásilňovatelů a zlodějů nemohla existovat.

Patriarchát, protože je založen na ochraňování před fiktivním zlem, potřebuje nutně své hrdiny, a to kladné i záporné. Úlohou hrdinů záporných je ohrožovat a potvrzovat tak platnost patriarchátu jako systému, který chrání své ovečky před zlem. Úlohou hrdinů kladných je patriarchát zachránit.

Hrdina, který takto zachrání patriarchát je kladný bez ohledu na to, kolik lidí při tom zachraňování třeba zabil a kolik toho zničil. Co z toho plyne? Člověk zjevně nemá hodnotu žádnou. Kladný hrdina neexistuje bez záporného, proto záporný hrdina je jediný člověk, který má nějakou hodnotu. Zbytek je systém sám sobě.

Cena lidského života je dána tím, za kolik je někdo ochotný vás zabít. Droga, ale i krabička cigaret může někdy stačit. V patriarchátu je všechno jenom otázka ceny. U státu je výhoda, že jsme mu víc platní živí. Tedy většina z nás. Ti co byli vybráni jako mučedníci takové štěstí neměli. A nejen mučedníci.

Patriarchát už ze Země pod záminkou ohrožení vymazal lidi, národy i živočišné druhy. Jak podobná je tato situace matriarchálnímu potírání rodů jiných matek rodu, kdy to potírání šlo mnohem dál než za hrob, tak jak je tomu u všech ženských nenávistí až dodnes. A děly se i matriarchální boje pod záminkou ohrožení? Ne, že?

Jakou záminku potřebují ženy, aby začaly nenávidět jiné ženy? Žádnou, stačí, že je ta či ona úspěšnější nebo lepší, i kdyby to tak jenom vypadalo. Stačí podezření, že je jiná žena v sebemenší výhodě, a hned se spouští tytéž boje jako v matriarchátu, jenom jsou dnes skryté, protože při těch zjevných by ženy ztratily masku slabých a něžných..

..tu masku vnutil ženám patriarchát, ženy si ji povinně nasazují, chodí tu spousta andělských tváříček, namalovaných na obličejích zrůzněných závistí, zlobou a nesmiřitelnou záští vůči všem úspěšnějším, poznamenaných krutostí a strašným emočním deptáním všech slabších. Toto si ženy budou muset připustit, pokud se chtějí osvobodit.

V mateřské společnosti nebyla policie. Žilo se v jednotě, s přírodou, se životem. Ani v matriarchátu nebyla policie, i když o jednotě si při nadřazení jednoho pohlaví můžete nechat jenom zdát. Přesto se žilo v přírodě, v jakémisi druhu souladu, i když ne mezi pohlavími, ale harmonie s přírodou a jejími cykly byla dost dokonalá.

Avšak nebezpečí a vraždící ochrana před ohrožením jsou uměle zrealizované lži, na kterých je postaven patriarchát. Žádný nepřítel neexistuje a nikdy neexistoval. Jsme všichni na jedné lodi. Nebo jsou ženy na jiné..?

PATRIARCHÁLNÍ MODEL

Patriarchát je o tom, že děti patří bohu, jehož zástupcem je v rodině muž. Otcovství, hlavní pilíř patriarchátu je o tom, že sláva boží padá na muže, když zplodí nějaké to potomstvo, tedy především syna, protože tím se začne podobat bohu-otci. V překladu to znamená, že muž se stane otcem z tzv. božího dopuštění, a má to samozřejmě svůj háček.

Otci se dostane příslušných poct a slávy, aby se lépe smířil s tím, že dítě patří bohu, kterého on jen zastupuje, a to ještě jen na úrovni své rodiny. Ve skutečnosti každé dítě patří nejvyššímu zástupci toho kterého boha (ať už je tím bohem bůh, Manitou, demokracie či kriminalita), potažmo každému výše postavenému muži v celé společnosti.

Na tento postoj bývali muži pečlivě připravováni dojemnými příběhy o obětování syna, kteréžto příběhy jsou součástí každého patriarchálního náboženství. Význam tohoto jednání je zakrytý smrtící bajkou o tom, že ne farizejové zavraždili tzv. syna člověka, ale to bůh obětoval svého syna a dal ho lidem na porážku.

Proto mají všichni muži následovat jeho příkladu, a odevzdat své syny bohu, totiž jeho zástupcům. A muži na to skočili. Celé věky byli synové obětováni ve válkách, to jest v hromadných lidských obětech, aby se udržela síla v zavedeném mocenském systému. A otcové si celé ty věky mysleli, že je to služba bohu.

Osudný, smrtící omyl.. a právě ti otcové, co jsou tak hrdí na svou logiku a tak často se vysmívají ženám, že neumí myslet, vůbec neodhalili tak jednoduchý podvod, a opravdu odevzdávali své syny vrahům, jen proto, že se ti vrazi prohlásili za zástupce boha. Ženy na to neskočily, ovšem zařídily se způsobem, který pokládám za vrchol zrůdnosti. Že s tím nakonec neuspěly je jiná věc, ale celková drama bylo strašné (viz [Neviditelný svět](#)).

To, že se patriarchát prozatím neobejde bez žen je jen detail, o kterém je nutno co nejvíce mlčet. Podle zříd, které vytvořily patriarchát je totiž žena a její podíl na „lidské“ společnosti ekvivalent d'ábla, který ještě nebyl božím synem vyhnán. Z toho plyne, že žena nemá vlastně žádné jiné opodstatnění než rodit děti, proto nemá žádná práva a může s ní být podle toho nakládáno. Takže se nedivím ženám, že podnikly ty nejhorší kroky, co podniknout mohly.

Žena je prostě v patriarchátu majetek jako každý jiný, jen s tím rozdílem, že veškeré ostatní druhy majetku nepochází od d'ábla, proto mají alespoň nějakou hodnotu. V tomto principu jsou všechny světové církve vzácně zajedno. Církve, ne náboženství (!).. ale to na téhle hrůze nic nemění. Kdo nám prodává a „vysvětluje“ náboženství?

Je těžké popisovat tyhle věci. Člověku se dělá zle, jen si na to vzpomene. Musím zde ale uvést, že toto jsou tohle čistě jen převrácené hodnoty pozdního matriarchátu. Zodpovědnost za ženu a její činy však v patriarchátu nese muž, popřípadě celá rodina, a zodpovídá se celé společnosti.

Postavení ženy je pak přímo úměrné kombinaci těchto principů. Jako bezcenný majetek může být kdykoliv „vyhozena“, a když něčím zatíží zodpovědnost otce či patriarchy, musí být veřejně potrestána, ale v některých zemích raději zabita, jinak by byl patriarcha i s celou rodinou ze společnosti vyloučen.

Většinou ženy obviňují muže, že si tato pravidla vymysleli, aby měli navrch.. což se ženy mýlí.

Muži v patriarchátu mají navrch automaticky, a jsou to ženy, kdo se neustále snaží ten vrch urvat a vymýšlí a budoují za tím účelem nejrůznější nesmysly, které musí muž a děti zachovávat, pokud nechtějí mít za něco sražený bod a ze života peklo.. a v mužích pak ten přístup ženy jenom vidí, jako v zrcadle, když se muž jejich ovládnutí brání a snaží se získat ztracenou nadvládu předurčenou systémem.

Ta nadvláda sice není v pořádku, ani omylem není v pořádku, ale snaha urvat vrch je stejně zlá, a výsledek je ještě mnohem horší, protože kde se dva perou, třetí se směje. Válka pohlaví na úrovni rodiny po celou dobu patriarchátu vydává tu rodinu na milost a nemilost otrokářům.

A kdo jsou ti otrokáři?

Když na chvíli pominu vliv matek, patriarchální pravidla vymysleli homosexuální členové jistých sekt, a muže jen použili k jejich realizaci a dodržování.

A ne, nelze se divit, že na to muži přistoupili – jednak tím byli zachráněni před matriarchální krutovládou žen, a hlavně, ženy po celou dobu matriarchátu nebraly muže vůbec v potaz, neumožnily jim přístup do společnosti, neposkytovaly mužům právo vědět, natož rozhodovat, a muži neměli jak přijít na to, co se děje.

Muži jako taková za vznik patriarchátu nemůžou, a za to, že v patriarchálním zlu pokračují také ne. (Kdo je vychovává, a jak?) A co tím chci říct: ohledně patriarchátu ženy prostě pláčou na špatných hrobech, tak je to.

Muži ostatně také..

Mužská věda

Vláda otců, jak ji známe dnes, přichází až se vznikem dnešní katolické církve, a od samého počátku ji provází smrtelný strach z žen. Z toho plyne nejen nedůvěra a časté represe, ale hlavně důsledné vyloučení ženství ze všech řídicích principů včetně vědy. Ano, byla založena ryze mužská věda s cílem obejít se bez žen úplně.

Do této vědy proto nemá žádný ženský prvek přístup – smí se skládat pouze z popsanych a ověřených postupů, které budou fungovat, i kdyby na planetě žádná žena nezbyla. Zjevně se jedná o reakci na nevědomé ženské vědění, moudrost, a další faktory založené na intuici a porozumění cyklům přírody.

Mužská věda pracuje zásadně bez srdce a bez intuice, a ačkoliv byla založena proto, aby se bez žen obešla výroba dětí a pracuje tedy zejména na tom, paradoxně splnila ženám sen z matriarchátu obejít se ohledně dětí bez mužů: můžou si zajít do spermabanky, nechat se uměle oplodnit a mít si dítě sama pro sebe (a pro svoji matku, samozřejmě).

300 let po Kristu proběhl v Cařihradu koncil, na kterém se vybíralo, co bude a co nebude patřit do bible. Dělal to homosexuální kněz mužského boha, kteří měli příšerný strach z ženské síly a jejich vnějších projevů. Prohlásili tehdy ženu za dílo d'ábla, pochvu za díru do pekla, a menstruační krvácení za projev d'ábla v jejím těle.

Ukotvili to přímo v bibli. Pohlavní styk, do té doby posvátný, byl prohlášen za pošpiňující a vhodný maximálně pro výrobu dětí, styk s menstrující ženou, do té doby vrchol mystiky, byl prohlášen za letenku do pekla. Ze sexu se stal problém, jeden z největších.

K problémům kolem sexu jen podotknu, že patriarchát stojí a padá s průkaznou otcovskou linií. Vyvýšené otcovství je nesmysl, lež, na které je založen patriarchát. Muži si prostě nárokují „své“ děti, asi tak, jako si je nárokovaly ženy v matriarchátu, tedy opět nic nového, jenom převrácené hodnoty.

Aby si muži mohli nárokovat „své“ děti, musela být zcela vymýcena přirozená promiskuita, protože znemožňovala patriarchům poznat, které dítě je jeho. A z tohoto je právě přesně vidět, že patriarchát nechal matriarchát tak, jak byl, jen vyměnil role a přidal globální ovládání mužskou hierarchií, odvozovanou od jednoho nejvyššího boha.

(Lidé se přece nemusí dělit na rody, aby mohli šťastně ctít otcovství.. evidentně nešlo o otcovství jako takové, ale o to vzít ženám vládu, protože byla strašná. Zbytek zůstal beze změny, a bohužel krom mnoha křivd a dalších hrůzných událostí umožnil i dnešní pokusy o globální zotročení celého lidstva.)

A zase: nenechte se mýlit tím, že dnes promiskuita existuje. Existuje, ale přirozeného na ní není nic, a ještě je tu jen proto, že pro mužskou vědu už není problém dokázat, kdo je otcem dítěte. Ženy si sice myslí, že to je kvůli tomu, kdo jim za povití dítěte bude platit, ale to je tím, že si nevidí ani na špičku nosu, jinak by nehrály patriarchální hru zrození.

Sex sám je v patriarchátu příšerným tlakem zdeformován, je plný pověr a následných úchylek. To odpovídá množství na něm založených byznysů: pornografie, antikoncepce, psychiatrie a prostituce.

Prostituce je tu jinak od toho, aby mužům aspoň částečně nahradila ztracenou promiskuitu. Pro ženy tu ale není nic, ty se mají doživotně zmítat v manželství, rodit svému muži „jeho“ děti a sloužit mu. K deformaci sexu přispěla i mužská věda, vytvořením pohlavních chorob jako vítaných prostředků kontroly obyvatel.

Mužská věda má své výsledky. V uplynulých desetiletích jsme prokázali, že naši stravu lze „plnohodnotně“ nahradit chemickými preparáty, které mají tu výhodu, že je lze daleko flexibilněji modifikovat, tedy lze účinněji, hlavně na požádání ovládat chování konzumentů. Jedním z důsledků je, že lidstvo už teď je napůl sterilní.

Umíme tedy udržet „život“ v přesných mantinelech, zbývalo jen naučit se jej vytvořit. A vědci hlásí, že po cca sedmnácti stoletích mužského vědátorování se idea „čistého života“ přiblížila naplnění – umíme vytvořit „život“ ve zkumavce, jenom k tomu pořád ještě potřebujeme mužské a ženské ingredience.

Islámská populace je z tohoto pohledu experiment, který dokazuje, že lze vytvořit civilizaci fyzicky zcela bez ženství. Je to téměř patnáct set let, co tento systém obřezává ženy a nutí tím své svěcence přežívat bez možnosti hlubšího spojení ženy a muže. Když se nenecháte zmást tím, že je islám vůči křesťanství vlastně konkurenčním byznysem, uvidíte, že se oba systémy skvěle doplňují.

Celé to znamená, že mužská věda triumfuje, její účel byl téměř naplněn. Žena již více nebude potřeba k vytvoření života, a ten tak bude konečně „čistý“. Je pravděpodobné, že se z těch zkumavek budou „ústit?“ celí, hotoví lidé, protože to státu ušetří jednak čas, a jednak náklady na dorůstání. Pořád říkám lidé, ale ono jde o otroky.

Bude teď žena skutečně zařazena mezi ohrožené druhy?

Nebo to bude, na základě byznysu spermabank, muž? Že by prostě stačilo nadělat a podmrazit dost semene, a mužstvo bylo z planety vyhlazeno..? A co by v takovém případě čekalo ženy?

Definitivní vítězství matriarchátu v podobě vězeňských lágrů – líhně „oveček“?

Zfalšované mýty

Adam a Eva. Adam je ten, se kterým mluví bůh, a který bohu zodpovídá za to, co dělá on i jeho žena. Eva je v příběhem nastavena jako viník lidského úpadku, a jako konkrétní nejhorší vlastnost je definována zvědavost. Tímto mýtem patriarchové nadřadili muže a definovali je jako automatické vítěze jakéhokoliv konfliktu. Zároveň nastavili ženu jako automatického viníka všeho, co muže potká.

Zatracením zvědavosti bylo naznačeno ženám, aby nestrkaly nos do ničeho, co muži dělají, a také mužům, aby nestrkali nos do ničeho, co dělá vyšší hierarchická složka, mají se spokojit s tvrzením, že všechno jde přímo od boha a je to tedy v pořádku, ať už se děje cokoliv. Nakonec, když se něco zvrtné, může za to žena.. chápete tu zrůdnost? Já tedy ne.

Tento mýtus vnucuje hierarchii, tzv. mocenskou, a pokud je někde mocenská hierarchie, není tam svoboda. To je vidět v přírodě – tam není svoboda vůbec žádná. Zvířata ani rostliny nemají volbu, jsou jednou naprogramovány a podle svých programů reagují. Jejich programům říkáme instinkty. Nemohou se rozhodnout nereagovat nebo třeba si ty programy pozměnit. To může udělat jen člověk, a to i těm zvířatům a rostlinám.

Pravdou zůstává, že ty programy jsou neskutečně dokonalé – příroda je opravdu mistrovské, jedinečné dílo. Teda byla, dokud ji patriarchát nezmrzačil.

Člověk je stvořen k obrazu božímu. Toto není původní mýtus patriarchátu a nelze mu upřít pravdivost, protože nelze dokázat, že nás někdo nestvořil (já vím, odporný alibismus, ale když tohle je jediný pravdivý argument, kterému budou rozumět všichni). Proto patriarchát tento výrok zneužil: ano, člověk je stvořen k obrazu božímu, a ten bůh nadřazuje mužům a zavrhuje ženy – protože ženy naslouchají ďáblu (Eva).

Tento mýtus také způsobí, že když je člověk mužem, snaží se zformovat do podoby svého boha. Proto byl bůh vyličen jako krvelačná nestvůra, která prostřednictvím mužů vyvraždila všechny, kdo se jí protivili. Celá populace je tímto mýtem vedena k vyznávání hrubé síly v rukou násilného boha.

Pochopitelně se našlo dost lidí, kteří toho boha rádi zastoupili, a pochopitelně mezi nimi bylo a je nečekaně mnoho žen, jelikož násilí je původně ženská zábava. A co na to muži? Dělají ze sebe slepé stroje na násilí, hromady svalů a zbraní řízené něčími rozkazy. Jejich hry jsou plné násilí, a klidně se nechají se používat i jako vrazi. A začíná to už doma: udělej tohle, zaříd' tamto, a pak si přijď pro odměnu, hlavně nepátrej po tom, proč po tobě něco chci. Celé to má ovšem název MILOSRDENSTVÍ, neboť bůh je spravedlivý a milosrdný.

Hřích zrození je založen na lži, že ženské pohlaví je dílem ďábla, a pohlavní styk se ženou je proto hříchem sám o sobě. To znamená, že na dítěti visí hřích rodičů, který je prezentován jako závazek, který je nutno bohu splatit. Je to vydírání, které vede ke zotročení.. v zájmu své spásy musíte celý život otročit..

..ale to znamená, že si vytváříme karmu otroka, a tím je jakákoliv spása vyloučena, že? Církve si to vymyslely moc chytře, nutí nás vytvářet karmu, která není naše, čímž se ubíje naše já a celý náš život, a tím se církev krmí, vlastně žije námi a naší životní energií. Idea hříchu zrození se vine celým obdobím patriarchátu, a i dnes svou existenci vykupujeme celoživotní službou společenství, které si nás pořídlilo.

Vykoupení z hříchu. Další gól.. přestože církevní byznysmani zabili tzv. vykupitele, z tzv. hříchu se stále ještě lze vykoupit. Rozdíl je oproti minulosti v tom, že dnes již nemusíme být křesťany, a za „službu“ nás po smrti nic nečeká. Dnešním bohem je kriminalita a terorismus, čímž je to celé neskutečně absurdní. Jak to může ještě vůbec fungovat, že?

Jak stát přemýšlí: narodili jste se, tedy chcete žít, chcete vzdělání, chcete být „v“ společnosti. To bude něco koštovat, ale to nevádí, protože vy to splatíte. Cenou je váš produktivní věk. Po dobu produktivního věku dostanete to nejnnutnější k přežití, po jeho skončení už ale ne, protože z toho, co dostanete si na důchod můžete něco našetřit. A to je fér, protože ty peníze, které šetříte my mezitím ještě tisíckrát otočíme a zhodnotíme. Za to vás necháme přežít i v důchodu, ale možná také, že ne. Spíš ne, leda byste si ještě něco připlatili.. že?

A jak dokonale lidské přizpůsobení funguje, když ani muži s tou vychvalovanou logikou nedokáží prohlédnout tak jednoduchou lež, vidíte kolem sebe dnes a denně. Kupříkladu dnešní střední generace se trpně, úplně bez protestů smířila s tím, že v příslušné době prostě nebude na důchody. To umožnilo nebývale rozvinout byznys s důchodovým připojištěním.. a my zase platíme, a zase se nám někdo chechtá.

A to podstatné na konec: církve mužské toto celé převzaly z matriarchální církve mateřské, kde se matky vydávaly za vtělení Bohyně Matky, tak jako jsou dnes otcové obrazem Boha Otce, a stejně jako ti otcové si nárokovaly své děti až do smrti. A vzhledem k tomu, že mateřské ovládání dosud nezmizelo, děje se i toto až dosud, a o lidi se tak perou dvě nesmiřitelná božstva. A ještě než se podíváme na metody tohoto rozdělení a soupeření..

..kdo je ten třetí, kdo se směje, když dvě nejzákladnější frakce lidských vládců se perou?

Společnost asexuální

Homosexuální společnost znamená společnost, z níž bylo vyříznuto ženství, tak jak jsem to popsal. Ve skutečnosti je naše společnost asexuální.. naše společnost je o zavrženém ženství, a o nikdy nenalezeném mužství.

A to si nedělám legraci.

Sledujte to se mnou: muži byli v prvotní společnosti jejími členy, v mateřské společnosti (matky a synové) byli syny, v patriarchátu byli pouhý dobytek, a v patriarchátu..?

V patriarchátu dobytek dostal moc nad ženami, což do té doby bylo přesně naopak, a samotný převrat byl něčím, o čem se do té doby žádnému muži nesnilo, jelikož ženy v té době ovládaly mnohem více než obyčejnou magii každodenního života. Přesto podlehly..

..okolnosti si netroufnu zachytávat, nepochybuji o tom, že kdo si dá tu práci s pancéřováním žaludku, pravdu objeví, a nějak to přežije.. pravděpodobně. Pro tento web je podstatné, že se muži ujali vlády, ovšem ta vláda byla předem spoutána homosexuály, kteří ji mužům dali.

Tohle jsou velmi temné věci.. potomci těch „lidí“ dodnes žijí a jistými způsoby ovládají celé lidstvo. To – bohužel – můžeme klidně nechat být, protože na to záhy přijdete i sami.

Dalším podstatným faktem je, že ženy sice daly mužům příležitost řídit svět, ale ve skutečnosti pouze ustoupily s matriarchálními zvyky, aniž by se s muži podělily o svá tajemství.. proto svět zůstal bez emocí, bez citu, bez jediné součástky lidství. A ženy nepovolily, v žádné generaci posledních pěti tisíc let se nenašla žena, která by toto chtěla napravit. To znamená, že se v ženách skutečné lidství také nemohlo nalézat, protože lidství = sdílení.

Bude to jasnější, když se podíváme na model matriarchátu: v matriarchátu se ženy s nikým o nic nedělily, ženy se vším, co kdy získaly běžely za matkou rodu a odevzdaly jí to. Matka rodu všechno přijímala jako své výhradní vlastnictví, a už vůbec se o nic s nikým nedělila. To se dochovalo dodnes.. ale to asi víte.

Tento systém je regulérním parazitismem, a vysvětluje současnou pozici pramatek a obecný vztah k tchyním. Prostřednictvím dcer pramatky vysávají své i jejich potomstvo, proto je nejen možné, že se žádná žena s manželem ani s dětmi o nic nedělí, je to dokonce pevně dáno, a pro ženy je to v pořádku.

Ženy se dokonce předhánějí, která toho pramatce odnese víc, protože je pak pro ni důležitější než ostatní, tedy je výše v ženské hierarchii a pak mají větší naději, že jim pramatka svěří nějakou pravomoc. A o toto ženám jde, to je jediný jejich skutečný zájem.. dodnes.

Patriarchální převrat znamenal, že to všechno zůstane nezměněno, akorát se přidá ovládání globální, kterému matky nemohou odolat, protože pokud na někoho používáte nějakou hru, jste bezbranní vůči tomu, když ji někdo použije na vás. Bohyně Matka byla ovládnuta a podřízena Bohu Otcí..

..sice jen v myslích lidí, ale tím pádem i v jejich životech. Takže:

1. mužští homosexuálové ovládají matky globálním strachem z mužského boha, používají k tomu muže, kterým nakecali, že mužský bůh je „to jejich“
2. souběžně matky v souladu s matriarchálními přežitky vysávají svá partnerství, odnáší energii ze vztahu matce (nebo aspoň přítelkyni, potažmo tetce Sally)
3. a tím je rodina oslabená a manipulovaná zevnitř, a tím je ovladatelná i zvenčí

Muži jsou této hrůzy nástrojem, ovšem ne jediným, to zaprvé, a zadruhé, to co chci říct je, že muži zatím, za celou dobu trvání lidstva, nikdy nedostali příležitost se vyvinout. Dodnes nikdo z lidí neví, co je to mužství, protože se muži ke svému vlastnímu já prostě nedostali. Jak by jej tedy mohli rozvinout a poznat?

Dobytek tedy dostal vládu nad ženami, ale ta vláda je jen fiktivní a nahrává je matce rodu (tchyni), vůči jejímuž ovládání jsou muži zcela bezmocní, zároveň však distribuují „boží vůli“, která je založena na potírání ženskosti, z čehož plyne jistá nedotknutelnost typu „hlava rodiny“ a dalších nesmyslů.

Chybějící mužství vede muže zaslepené tou fiktivní nadřazeností k šílenému, úplně hysterickému strachu z čehokoliv ženského, protože cokoliv ženského celou tu jejich nadřazenost okamžitě převálcuje, a to je právě to, co vedlo k důslednému vyříznutí ženskosti z celé společnosti.

Jenže, pokud jsme vyřízli ženskost, a pokud tu mužství ani nikdy nebylo, nejde o společnost homosexuální, ale asexuální, a to, jak nám ukazuje „správný“ vztah k sexu, ukotvený v bibli, bylo přesně cílem patriarchátu. A nejde o to, že by se nesexovalo, ale o to, jakou podobu to sexování nabralo..

..byli jsme prostě tak moc hodní, že jsme to patriarchům zrealizovali, muži i ženy.. a kdopak nás k tomu asi přiměl?

ROZDĚL A PANUJ

Žijeme v systému, který denně vyprodukuje nepředstavitelné množství utrpení a zamožuje tak nejen svět fyzický, ale i sféru emocí a myšlenek. Výchova navíc dělí lidi na ženy a muže, mj. i tím, že ženám zakazuje myslet a mužům cítit.

Vpravdě je tedy předznamenáno výchovou, že masové (jakože masově šířené) emoční problémy (třeba z TV atd.) ovlivňují přímo ženy a teprve pak, zprostředkovaně muže. Právě naopak ovlivňují masové myšlenkové pochody napřed muže, a zprostředkovaně pak ženy.

Tím je dáno, že muži vidí své emocionální problémy v ženách, ženy své myšlenkové nedostatky v mužích, ale nikoho nenapadne zpochybnit systém a především výchovu. Výsledkem této rovnice je válka pohlaví, kde je momentálně přednastaveným vítězem muž.

Ne že by na tom záleželo, hlavním účelem války pohlaví je čistě jenom ovladatelnost lidí prostřednictvím „rozděl a panuj“. Nadřazení muže je preferováno jen proto, že dává stabilnější výsledky. Jak to, že?

Muži si myslí, že život a vývoj jdou po přímkách. Ženy si myslí, že život je jedno velké, 28 dní trvající kolečko, které se opakuje pořád dokola, dokud se neumře. Muži se mají postarat o náplň toho kolečka, aby to nebylo tak nudné, neboli nabourat kolečka kousky přímky a s každým kouskem popotáhnout ženu dál, aniž by ovšem byla za cokoliv zodpovědná a měla s tím (s ním?) co společného, ale přitom tak, aby se dostala výš než jsou ostatní ženy.

Čím to je, ne-li výchovou?

Výchova pro ženy znamená naučit se, co jí matka řekne, a to skončí odchodem od rodičů. Pak se má stát matkou ona, a zopakovat se svými dětmi to, co provedla matka s ní, pokud možno přesně. Vývoj je proto pro ženy neznámé slovo, z jejich pohledu vývoj dělají muži, aby mohli ženám přinést jeho výsledky.

Pro muže znamená vývoj řadit před sebe nové a nové úsečky, které ho nakonec někam určitě dovedou. Z tohoto pohledu lze pochopit i celý patriarchát jako nepřetržitý a úporný sled logických úkonů, které nejsou korigovány ani citem, ani pocity, ani prostým lidským zájmem o důsledky toho či onoho konání.

Životní spirála je to, co vzniká v interakci kolečka s přímkou. Při setkání s životní spirálou muži dojem, že se pokazila přímka a že se pohybují v kruhu jako ženy. Muži nemají cykly a nemají tomu jak porozumět – to porozumění

jim má zprostředkovat matka, což v podstatě nehrozí, tak otevřené matky ještě neexistují, napravit to ale může kterákoliv žena. Resp. mohla by, kdyby..

..kdyby její nejsvětější povinností nebylo zopakovat matčin příklad až do těch nejabsurdnějších podrobností. Ženský život je mělký kompromis mezi tím, co do ní nahustila matka včetně všeho, co od ní matka chce, a „tím zbytkem“.

Až donedávna všechny ženy opakovaly úplně přesně stejná kolečka, jako jejich pramatky před pěti nebo třeba před třiceti tisíci lety. Prvních 50-60 let života měly všechny ženy už od počátku matriarchátu skoro stejné: naučit se matčina kolečka, vdát se, родit matce rodu děti a dokazovat jí na nich svou oddanost.

Nadřazení muže znamená, že muž se stará o zajištění rodiny a žena opět vychovává. Tím se do výchovy jako takové dostane minimum mužova progresu a maximum ženských vyjetých kolejí. Jen tak se mohlo stát, že naše výchova je už desítky tisíc let stejná, i když celou tu dobu slouží výlučně proti lidem.

Patriarchální převrat znamenal jen to, že ženy opět rodí aktuálním otrokářům pracovní síly, vychovávají je podle požadavků systému, a celý život musí prát, žehlit a vařit pro celou rodinu, a v tom všem i v mnohém dalším neustále hlídat, aby sousedky neměly co pomluvit. Matriarchát s tím šíleným zavděčováním matce rodu, řevněním o to, která se zavděčí víc a ukrutnými boji mezi ženami opravdu ještě nevymizel.

Ženy, které chtějí žít svůj vlastní život (a ne matčin diktát, byť třeba nevědomý), s vlastním partnerem (a ne s kopií vlastního otce, vybranou podle matčiných reakcí na nápadníky) a s vlastními dětmi by si měly uvědomit, že je to mateřská výchova a ženská soudržnost, co staví ženy proti ženám a ještě navíc proti mužům, s nimiž by jinak neměly žádný problém.. problémy jsou tam proto, že i muže totiž vychovávají matky.

Bohužel, propojení mateřské výchovy a tabu mateřství je tak dokonalé, že žádná žena na ty věci nedokáže vědomě přijít, dokud je neprovede sama svým dětem.

Mnoho žen – mnohem více než si možná myslíte – má v úmyslu být svým dětem lepší matkou, než jakou měla sama, protože tyhle věci každá žena tak trochu ví, a zkuste si představit tu hrůzu, když je tímto způsobem výchovy doslova odsouzena bezmocně sledovat, jak na svých dětech páchá tytéž věci.. a hrozit se sebe samé, co všechno ještě takhle udělá.. kam až, k čemu všemu ji její nitro, to slabé a něžné stvoření, tak brutálně dokoje.

Lidské půlky

Aby taková zrůdnost, jako je náš dnešní patriarchát mohla vůbec fungovat, je nutné zbavit lidi lidství, to jest, vnutit jim tolik omezení, aby na celou tu hru přistoupili (viz [Růst člověka](#)). Kdyby se lidská mimina nechala jen tak vyrůst, bez jakéhokoliv ovlivňování, kdyby se každé dítě smělo řídit svými zájmy a dostalo pravdivou odpověď na všechno, co ho kdy zaujme, asi těžko by vznikala společnost založená na lžích, přetvářce a násilí.

Co se rozdělení týče, patriarchát nepřinesl nic nového, primární dělení je podle toho, jaké komu narostlo pohlaví, jenom teď nejsou ty silné ženy, ale muži, a do vedení společnosti zase nepatří ženy. To poslední už není úplně pravda.

Připuštění žen k volbám a na významnější posty (dokonce i do vlád) znamená jen jedno: že existují ženy, které mají zablokované emoce a myslí podobně jako muži. Podívejte se na ně lépe, a uvidíte, že ženského na nich není vůbec nic, možná kromě vnějších tvarů. Paradoxně je mnoho žen uznává jako ženské autority, i jim věří, i v nich spatřuje naděje na lepší postavení žen – to se ale velmi mýlí a měly by se probudit!

Tyto ženské autority myslí a jednají mužštěji a postupují ještě mnohem tvrději než muži, jinak by ty pozice nikdy nedostaly. Postupují samozřejmě v patriarchátem určených kolejích, tedy proti lidem, a – jak jinak – především proti ženám! K tomu se ještě dostaneme.

Není samozřejmě pravdou, že by ženy nemohly dobře logicky uvažovat a muži nemohli cítit více než jeden pocit za půl dne. Právě tak není pravdou, že nelze zároveň být emočně vyspělý a dobře myslet. To všechno jsou lidské projevy, a dohromady právě dělají celistvého lidského jedince.

Dohromady! Jedince! Jenže nás donutili filtrovat své projevy podle toho, jaké nám narostlo pohlaví. Někdo kdysi rozhodl, že muži smí projevovat jen mužské stránky a ženy ženské, ovšem, pojmy ženství a mužství byly zmanipulovány podle toho, co se vládcům hodilo. Ženám byly nechány pocity, zakázáno myšlení a vnucena slabost, zatímco mužům byly emoce zapovězeny a vnucena hrubá fyzická síla.

Ani jedno pohlaví nesmí zůstat celistvé, nemůžete být člověk, musíte být buď muž nebo žena a chovat se podle toho, protože co neprojevujete, jako by nebylo. Pak teprve vás společnost přijme, protože teprve potom jste ovladatelní. V ten moment je z vás totiž půlka člověka, a máte pocit, že potřebujete druhou.

Vaším zájmem už nejste vy, ale nějaká druhá osoba – a nikdy se nestanete sami sebou, dokud se sebou nebudete zabývat. Vztah dvou lidí, z nichž každý se zabývá tím druhým a nikdy sebou, je modelem našich vztahů po celou dobu patriarchátu, proto za celou dobu patriarchátu proběhlo jen několik šťastných a spokojených manželství. Slovy několika.

Žádné rozdělení nikdy nepovede k lásce. Pouze k závislosti. K lásce vede hledání společných věcí. Závislost je to, co v nás společnost pěstuje, ne láska, a umělé rozdíly mezi pohlavími jsou toho základním stavebním kamenem. Jsme zvyklí mít část sebe v jiném těle.

Takže když potkáme člověka, jako první zjišťujeme jeho pohlaví a podle toho se k němu začneme chovat. A začíná to snad už v porodnici. Výchova chlapce nebo dívky, to jsou dva zcela odlišné pojmy. Pro každé pohlaví platí úplně jiný žebříček hodnot, a jednání každého jedince je posuzováno podle příslušné pohlavně-společenské normy. To má spousty důsledků, z nichž žádný není lidstvu přínosem, jen zajišťují ovladatelnost každého jedince.

Krom toho se dá lidství rozdělit i na čest a důstojnost. Mužům byla ponechána čest, aby se měli za co prát, protože patriarchové muže ovládají právě tím, že jim určité věci předkládají jako čest a jiné jako nečest. A prát se muži musí už ze samotné povahy systému, protože to je to „nebezpečí“, před kterým nás náš milosrdný systém chrání. Proto je mužům zošklivována důstojnost a podstrkována nedbalost, která spolehlivě vede k hovadství.

Ženám byla nechána důstojnost, a až se toho ženy chytly, místo cti, která je přeci jenom pro ty muže, byla jim vnucena ctnost, což je v překladu stroje nelidské odolávání „hříchu“, na jejímž základě si tu důstojnost mají jako vystavět. A kdo řekl ženám, co se bere jako hřích, a podle čeho jsou „bohem“ hodnoceny?

Ctnost, a především ta panenská je patriarchální výmysl vyvinutý pro účely dokazování otcovství, v dobách, kdy to ještě mužská věda neuměla zařídit jinak. Jako by to nestačilo, některé státy či kmeny nařizují provést zásah fyzický. Některé fyzické zásahy jsou jen zvláštní a nepříjemné, jako formování hlavy do tvaru tykve atd. Obřízka je všeobecné zásahem, který výrazně omezí lidskost v člověku. Ženská obřízka je pak něco, co na světě nemá obdobu.

Prizpůsobení lidí

Některé základní nástrahy výchovy a vzdělávání jsou analyzovány v [Růstu člověka](#), je tam uvedeno několik důsledků, které to celé neustále plodí, a tady je teď čas se podívat na pár podrobností a některé důsledky další.

Patriarchát jaksi nepředpokládá, že by děti měly duši a vědomí. Na dětech si všímáme jen jejich fyzické schránky, zvláště ze začátku. Děti si na to během pár let zvyknou a už si svého ducha a duše nevšímají ani samy, vnímají samy sebe jako fyzické tělo, které má podávat fyzické výkony.. spíš odevzdávat. Odevzdávat výkon, to je ten klíč.

Co se vědomí týká, většinou ho nepředpokládáme natolik, že na děti šišláme, užíváme si toho, že jsme pro někoho potřební ba nepostradatelní. A většina z nás si myslí, že to zůstane utajeno a beztestné..

..no, pokud se vás to týká, nepřejte si vědět, co poleze z vašich dětí, až budou v regresích vzpomínat dobu, kdy jste na ně šišlali a těšili se z jejich bezmocnosti, protože vás konečně někdo neodvolatelně potřeboval. Budete obviněni z toho, že jste záměrně zdržovali jejich vývoj, abyste tuto dobu co nejvíce prodloužili a všemožně z nich dělali malé nemohoucí kretény, místo abyste je prostě provedli tímto světem a těšili se z jejich samostatnosti.

Komu odevzdáváme naše výkony a proč? Proč se v lidech pěstuje pojetí síly-svalů a slabosti-emocí, ačkoliv ve skutečnosti je tomu naopak? Je to tím, že patriarchát nadřadil muže, a protože v emoční sféře mají ženy už od matriarchátu výraznou převahu, musela se nadřadit síla fyzická, jejíž dokazování probíhá fyzickým násilím. Proto se ze začátku všechny děti učí vyvyšovat fyzické výkony nade vše, na rozkaz je podávat a odevzdávat je autoritám.

No a u chlapců v tom prostě pokračujeme i v době, kdy se u dívek zabýváme už úplně jinými věcmi. A podporujeme je. Když se třeba dozvíme, že náš syn dal tomu sousedovic na budku, sice ho pokáráme, eventuálně potrestáme, ale v duchu jsme na něj hrdí. Tedy projevit sílu = přijetí. Když totéž udělá dcera, měsíc se s ní nikdo nebaví. Tedy projevit sílu = nepřijetí. Tak se stane ze syna silný muž a z dcery slabá žena, samozřejmě jen na čestné slovo.

To první, co od mužů v našem patriarchátu čekáme, je samostatnost. To druhé jsou projevy jejich fyzické síly. A teprve třetí je poslušnost. Toto pořadí má svůj důvod. Mužům nemůžeme vzít fyzickou sílu, protože tu budeme potřebovat, jen musíme zařídit, aby jeho síla sloužila nám. Nejdřív tedy musíme zajistit, aby muž vůbec chtěl sloužit.

Řešení je směšně jednoduché. Celé to vypadá asi takto: „Nechod' mi na oči, dokud..“. Je to tzv. podmíněné přijetí, nejrychlejší způsob, jakési „všechno v jednom“, protože tím máme muže nejen motivovaného plnit naše rozkazy, tím se učí zároveň i dělat, ať se děje cokoli, ať si myslí cokoli, a ať cítí cokoli.

Totíž, mužské tělo není fyzicky způsobilé dát život, proto žádný muž sám od sebe neumí být svým zdrojem. Na to, aby se to naučil potřebuje ženu, která se s ním o toto tajemství podělí, do té doby je závislý na něčem přijetí jako na potvrzení svého života. Optimálně by ho toto měla naučit matka, čímž by mu kromě těla dala i život.

Při vytváření patriarchátu je tedy na matce, aby to neudělala, aby synovi život nedala, a aby mu jej vždycky jen na chvíli propůjčila, jen když odevzdá nějaký výsledek. Na matce je také, aby tyhle otěže odevzdala případné nevěstě. Proto také všechny „nastávající“ trvají na tom, že budou představeny rodičům – všechny si chtějí od vaší matky nechat předvést, jak přesně na vás. Nic jiného v tom není a nikdy nebylo.

Na každém výsledku je potřeba najít nějakou chybu, a zvláště pokud on sám je s výsledkem spokojený. To je nejdůležitější moment, protože tím se muž naučí, že jeho práce patří nadřazeným. Syna také musí potkat trest nebo aspoň výsměch, kdykoliv si při plnění rozkazu na něco stěžuje nebo bere nějaký svůj pocit natolik vážně, že o něm promluví. To ho odnaučí věnovat pozornost svým pocitům a myšlenkám.

Cítit by do budoucna neměl vůbec, a samostatně smí myslet, až odpozoruje, v jakém rozmezí se při tom má pohybovat. Pak je připraven být dobrým patriarchou.. neaktivním, výkonným a poslušným lidským dobytčím.

Pořadí samostatnost – síla – poslušnost dává základní předpoklady pro vznik kriminality, a s kriminalitou, jak už jsme si řekli, patriarchát počítá, protože bez ní nemůže existovat.

Pak, zatímco chlapi se mezi sebou perou a dokazují si sílu fyzickými výbrky, dívky jsou pečlivě připravovány na všechno, co je může potkat v manželství, je jim pečlivě vštěpováno, jak se v které situaci zachovat, matky navádějí dcery k odporu k mužům, k poslušnosti ženských autorit a k ženské soudržnosti. To je z hlediska patriarchátu také v pořádku, protože pak nemůže žádným způsobem fungovat partnerství, a oba partneři zůstanou ovladatelnými.

Úplně především se však dívky učí ztělesňovat matčiny hodnoty, a učí se to tak, že jí matka předhazuje všechno, v čem dcera není nejlepší, čímž se dcera nutně naučí nenávidět všechny ostatní dívky, horšími pohrdat, k lepším se lísat, a s dívkami stejné úrovně neustále zápasit o každý matčin bodíček. Učí se ženskou hierarchii a její boje.

Ale nejen matčiny, všechny rodičovské žvásty jsou jen dohoda, na kterou však dítě dřív či později přistoupí, nechce-li být neustále perzekuováno.

Pojetí síly

Otec vás „vychovává“, a používá při tom i sílu. Matka vás „vychovává“, a používá při tom i sílu. To se vám nelíbí, trpíte a snažíte se bránit, a ono to nejde. Během času k nim – právě za toto chování – pocítíte kromě odporu i úctu, nebo spíš respekt a pak obdiv. V ten okamžik jste si je ale vzali za příklad. Zaimponovala vám „moc“, i když zatím jen v té podobě, kdy je používána na vás. Podstatný krok však byl učiněn a vy jste začali hrát mocenskou hru.

A abyste aspoň občas byli tím, kdo vyhrává, začnete se stavět na stranu rodičů, tedy proti sobě. Zvlášť ženská výchova je v tomhle ohledu vyložené nešťastná. Podobáte se člověku, který má v každé ruce spuštěnou sbíječku.. jenže sbíječka se neslučuje s obrazem ženy „slabé a něžné“, proto se ženy tváří, že žádné sbíječky neexistují. Proto ty sbíječky (svou sílu) neumí ovládat, a dopouštějí se příšerných věcí.. v různých stádiích uvědomění.

Pokaždé, když takhle něco provedete (většinou když se cítíte ohrožení), posílíte dojem, že nejste v pořádku, a pak dáte za pravdu matce a její výchově. Jenže ten dojem jste získali právě z té výchovy. Proto se začnete bát sebe – a sebe se bojíte právě tak, jako jste se báli matky v době, než vám začala imponovat moc, resp. zneužití síly. To je ženský začarovaný kruh, teda jeden z kruhů.. ten, co s ním bude nejvíc potíží.

Ono pokud tohle ženy nevyřeší, lidstvo se nevyhne jatcám. UVědomění ženské síly jde mnohem rychleji než uvědomění mužské citlivosti, a protože pojem síly je šíleně zdeformovaný, dopadne to jako vždycky – ženským násilím, a potoky mužské krve.. dokud to neukončí homosexuálové nebo mimozemšťani.. zbraněmi hromadného ničení.

UVědomění ženské síly vedlo prozatím vždycky ke zpupnosti, a k předráždění ženské ješitnosti, čemuž se v současném područí nelze divit, bo ženy nevidí problém v systému, ale v mužích. Jako jediná uznávaná je tu hrubá síla fyzická, která se dá dokázat než násilím, tudíž i ženám je vnucován model Xeny. A ženy se toho chytily..

Patriarchát z žen udělal muže s menšími právy, takže se počítá s různými protesty, a model Xeny je ten podraz, který zařídil, že žena, když revoltuje, sahá po mužských zbraních a způsobech boje, ve kterých ale nemůže vyhrát.

Na Xeně je mnohem víc pravdy, než by si kterákoliv žena připustila. Dokud si nepřiznáte sílu, nemůžete s ní pracovat, nedokážete ji nijak zkultivovat. Spousta žen to cítí a chodí do posiloven a pomalíčku si svou fyzickou sílu připouští. Dělají i různé bojové „sporty“, berou lekce sebeobrany a učí se, že nejlepší obrana je útok.

Podle toho to dopadá v domácnostech, kdy žena může na muže použít cokoli, protože je přece ta slabá, kdykoliv, protože je přece ten emotivní tvor, co se jenom neumí ovládat, a zároveň muž má k dispozici jen fyzickou sílu..

..dřív platilo, že když se v patriarchátu vyskytne silná žena, může to mít několik různých příčin, ale jen dva důsledky: buď je v naprosté pohodě a sklízí úctu a lásku všech lidí, které potká, nebo prochází životem a „solí“ muže. Dnes už je to mnohem horší, a jestli to takhle půjde dál, bude krev všude. V proudech.

Jinak, dáma co solí muže to má většinou nastavené od své zhrzené matky či babičky jako svého druhu pomstu všem mužům. V lidech probouzí především touhu ji nějak dostat, pokořit, a pokud se na to chytne nějaký muž, je s ním ámen. Smyslem její existence je znemožnit co nejvíce mužů. Jako zbraň jí slouží cokoli, jako cíl kdokoli.

Poznáte ji podle toho, že průběžně dělá z mužů debily. To je nejspolehlivější způsob, jak jich na sebe nalepit co nejvíce a zároveň zajistit, že si budou sami nabíhat. Její touha ubližovat se rovná posedlosti, kterou nelze vůbec ukojit, protože nevychází z ní, ale ze vštípeného postoje k lidem, podle kterého k nim přistupuje.

Takový postoj vždycky obsahuje něco jako „Nebrou mě vážně“, „Nechtěl jsem uznat“ atd., což způsobuje, že se dotýcná už předem brání. Aby se vůči někomu přestala bránit, musela by být schopná zkontrolovat jeho myšlení, lásku proto většinou vůbec nepozná. Pokud jí nějaký muž s něčím pomůže, je s ním také zle – plná podezírání je i její vděčnost a obecně jediným způsobem, jak s ní vyjít bývá jít jí z cesty.

Většina z nás přišla s takovou ženou do styku a ví, že to není nic příjemného. A teď: toto neustálé stírání člověka na základě toho, co má mezi nohama, to je způsob, jakým se patriarchát chová k ženám. Je na tom asi nejlépe poznat, že patriarcha ve skutečnosti není oblíbený ani náhodou, a je poznat i proč to tak je. Je tu poznat, jak se patriarcha k lidem chová, i co jeho chování v lidech probouzí.

A je tu vidět, že ani lásku patriarcha nemá šanci poznat – musel by být schopen zkontrolovat myšlení ostatních, aby k nim získal důvěru a úctu a mohl je začít milovat. Právě tak je z toho poznat, v jaké pozici bývaly v pozdním matriarchátu ženy, a úplně nakonec, z tohoto musí být jasné každému, že pokud by se ženy rozhodly s patriarchátem skoncovat, neměli by muži sebemenší naději.. a přesně to se teď blíží.

Dělení na chlapečky a holčičky totiž není pro lidi, ale proti lidem. Tak jsou lidé stavěni proti sobě.. a kde se dva perou, třetí se směje. Nic jiného v tom není. Kdo ale profituje na válce pohlaví? A jak to dopadne?

Bude válka? Nebo se konečně naše dvě pohlaví dokáží domluvit a začít žít?

MATRIARCHÁLNÍ PŘEŽITKY

S tím, že mateřství je něco nenormálního začaly už ženy. Matriarchát (vláda matek) se vyvinul z dlouhotrvající mateřské společnosti, když si ženy všimly, že umí dát život a vyvýšily matky nad ostatní. Ze schopnosti dát život novému člověku si totiž lidé odvodili, že život vesmíru dává Velká Matka, kterou začali uctívat coby Bohyni.

Po čas mateřství pak byla žena královnou, „Bohyní na Zemi“. Mateřstvím se tehdy rozumělo pár měsíců, kdy bylo těhotenství na ženě vidět. Privlastňování dětí už narozených začalo až mnohem později.

Nadřazením jakéhokoliv prvku mizí rovnováha a vzniká potřeba kompenzace. Vyvýšení matek znamenalo především to, že nejen muži, i ostatní ženy byly najednou postaveny mnohem níž. Porodit dítě tedy znamenalo propadnout se z pozice Bohyně zpátky na zem, což není nic příjemného.

Ženy se proto povýšily nad muže na základě pouhé schopnosti dát život. To však byla malá útěcha, protože muži v té době mívali k bohyňství-mateřství veliký respekt tak jako tak. Proto pak hierarchizace, vlastně kastování pokračovalo mezi ženami, tak jako pokračuje dodnes. Matky se předhánějí, která líp přizpůsobí své děti trendům, které ovšem vymýšlejí zase jen matky. Navzájem se předhánějí, k čemu dokáží dohnat své muže.

O místa v ženské hierarchii se vedou dlouhé a těžké boje. Počítají se děti v rodu, úmrtnost, kvalita, post muže a jeho vizáž, bohatství a náklonnost, bezúhonnost versus každý prohřešek proti názorům místní i globální ženské autority, úspěchy dětí.. počítá se všechno a neodpouští se nikdy nic. Žádné ženě nikdy nic neprojde, ne však od muže, ale od žen. Skutečná vláda matek totiž ještě neskončila, jen přešla do ilegality.

Ženská závist, revnivost, nesnášenlivost a nenávisť jde mnohem dál než za hrob. Žena přestává bojovat až když je celý rod soupeřky buď nadobro znemožněn, nebo aspoň vyvražděn. Znemožnění je samozřejmě preferováno, protože žena má nad kým se povyšovat, tedy není v hierarchii poslední. Když by měla žena zemřít, její boj přebírají její děti.

Za mnoho tisíc let urputných bojů mezi ženami se nashromáždilo nesčetné množství argumentů a podmínek, za kterých je možno dosáhnout té či oné úrovně. Jenom matky dokáží zablokovat svým dětem základní tělesné funkce jen proto, aby o nich jiná žena „náhodou“ nerozhlásila, že neumí ani vychovat děti. Říhání, větry, ale i třeba „nezpůsobný“ posaz dítěte může matku v ženské hierarchii sesadit, proto jsou děti bezohledně přizpůsobovány. Muži ostatně také.

Pokud má matka dceru, která má tvary a míry podle aktuálních trendů, použije ji bez skrupulí k co nejvyššímu postupu. Vádí ji do společnosti a co nejvýhodněji ji prodá. Kapitalismus je prostě vynálezem našich matek. Ty nás už odmalička staví proti sobě, aby nás mohly ovládat. Konkurenční boj kapitalismu, chabé odměny za doživotní otročinu, to všechno je věrná kopie mateřských nároků na své potomky, jejich partnery i potomky. Problém tchyně je taky odtud.

Mateřská nadvláda je pojištěna nedotknutelností mateřství, povinnou úctou k rodičům a ještě tzv. mateřskou láskou. Mateřství je prostě tabu, a to ovládání, otročení, a neustálé vydírání, to je přece mateřská láska.

Už od počátku matriarchátu správným snem každé dívky bylo mít děti, bez ohledu na to, že planeta je přelidněná, bez ohledu na to že třeba nebudou mít co jíst nebo že je někdo pošle do války.

Teprve nedávno se našly dívky, které suverénně řekly: „Nechci mít děti“, a věnují se sobě a svému životu. A jak jim to svědčí. Jsou sice ostatním trnem v oku, protože narušily mnoho tisíc let používanou hierarchii, ale jsou neskutečně vysmáté: nejsou ženským údělem, jsou samy sebou.

Co na to ostatní ženy? Nechápu, co se pokazilo, a když už to pochopí, nenávidí je! A proč? Protože jsou jiné, než se od žen čeká, protože ženám v mateřské výchově neprojde jakákoliv odlišnost od matčina modelu, a proto ostatním ženám také nesmí nic projít, naopak, je nutné je za každou cenu vrátit do „normálu“.

Ženský úděl je ostatně také lež – ale ani tuto lež nevymysleli muži. Byly to matky, kdo nás všechny vychovával. A matky nás vychovávaly podle modelu mateřství, starého desítky tisíc let, který zároveň s tím, jak každá žena chce být důležitější než její matka, neustále nabíral nová a nová omezení pro děti i celou společnost.

A pokud někomu nutíte nějaká omezení, musíte je zachovávat i sami, že? Jinak vám ty děti ani společnost neuvěří. Takže si matky osekávají život od všeho možného, tedy nežijí, jen aby mohly tato omezení vnucovat dětem a mužům a všem, na koho kdy dosáhnou, protože podle nich je tu matriarchát a ony vám to musí dokázat..

..a hlavně sobě a své matce.

Ženská tajemství

Už v mateřských školkách se holčičky cíleně holedbají, že mají tajemství, něco, co se nikdo (a už vůbec žádný kluk) nedoví. Takhle se však nezachází s tajemstvím, takhle se hází jenom návnada, holčička se učí vzbudit zájem, aby pak mamince povyprávěla reakce, a aby jí matička mohla nadiktovat, jak se ke kterému zájemci chovat..

..to je to tajemství.. hnus ženské kontroly – matky si tak nenápadně zajišťují, že se dcera rozhodně nebude mít lépe než matka, a že na ní zkrátka vždycky bude dcera závislá. Tohle dívčí chování je dost odporné, a je jasné, že když se pak chlapi dozví, že ne dívky, ale oni jsou ta nadřazená rasa, že to dámám dávají „sežrat“.

Navnadování dívkám postupně přejde do podvědomí, takže „budí zájem“ kamkoliv přijdou, aniž by musely říkat, že mají něco, co vy nemáte, a většina žen se pak celý život chová jako někdo, kdo drží automaticky vrch s tím, že to dávají najevo, jak nejvíc to jde, a většina mužů se je z tohoto „omylu“ snaží neustále vyvést, a to i za cenu použití násilí.

Domácí násilí je čím dál častější – jeho výskyt je v podstatě úměrný tomu, jak se v hospodách zvedají ceny a muži si tam už nemohou dovolit utéct před ženiným dokazováním si vrchu každý den. Zůstanou-li doma, neubrání se konfrontaci, protože dokazování vrchu ženy nejčastěji praktikují pomocí onoho „nepodřít se“, a neustále se ubezpečují o tom, jestli náhodou neudělaly něco, co by jejich muži bylo vlastně po vůli.

To ubezpečování vypadá tak, že žena prostě vymyslí něco, na co muž nebude chtít přistoupit, a toho se pak snaží dosáhnout. Někdy se jí to nedaří a musí toho vymyslet více, než muž zareaguje odmítavě a že na jej k tomu může začít nutit. Z toho plyne, že ženám je zcela jedno, co budou prožívat. Nepodřízení se má přednost před vším..

Kde se vzal tento nešvar, který má za následek, že 70% všech vztahů umírá předčasně a ve strašlivých bolestech?

Co nutí ženy jít proti všemu a všem a především proti jim samotným, a kdo je ten třetí, co se směje, protože z toho má ten užitek, na rozdíl od žen i mužů, kteří místo užívání si vztahů a života vlastně jeni pláčou na špatných hrobech..?

Co se skutečných tajemství týká, na sklonku středověku se vytratilo poslední skutečné ženské vědění; pokud se dnes ženy baví o ženských tajemstvích, činí tak proto, že tak činily ženy ve třináctém století našeho letopočtu, stejně jako to činily ženy dvacet století před naším letopočtem.. ženy neumí nenapodobovat své matky, báby a prabáby..

Tradicí mnohem starší než celý patriarchát je prostě dáno, že ženy jsou něco víc a mají tajemství; a tato tradice se předává nevědomým způsobem zakódovaných důvěrností matek k dcerám, takže nakonec i dnešní ženy se chovají, jako kdyby byly něco víc a jako kdyby měly nějaké tajemství.

Nepřišlo vám někdy nápadné, že žádná dnešní žena nemá představu, co by to tajemství mělo vlastně být?

Bývaly doby, kdy tomu tak nebylo.. kdy ještě existovaly ženy, které aspoň některá ta tajemství znaly, kdy lidé ještě o svých tělech a životě věděli docela hodně.. a bylo potřeba vyvraždit desítky milionů lidí (a hlavně žen), aby toto vědění „zaniklo“. Poslední velkou „akcí“ byly v tomto směru hony na čarodějnice..

..no, nebyly, ale to už si zjistíte sami. V každém případě kněží udělali maximum pro to, aby udrželi lidstvo pod kontrolou., ale to nevadí, protože ženy „mají tajemství“.. což je dnes bohužel prázdná, vyčichlá matriarchální póza, používaná jako zbraň ve válce pohlaví, která i díky tomuto skandálu spolu nemohou normálně žít.

Existují ovšem ženská tajemství, která mají tuto válku na svědomí a která naprostá většina žen v podstatě nezná – znají je jen na pocitové, vědomě nepřiznané úrovni a je jen velmi málo způsobů, jak je z nich vytáhnout. Dalším problémem, tentokrát objektivním, bude fakt, že veškeré ženské vědění o ženství je v lidském vědomí přikryto zneužíváním života, a to je přikryto něčím, co pracovně nazývám tabu mateřství a ženská soudržnost.

Ženská soudržnost je založená na uměle pěstovaném pocitu, ke kterému se všechny ženy musí povinně hlásit a povinně se přidat, kdykoliv jej kterákoliv jiná žena „spustí“. Slovně se to projevuje litaniami o tom, že ženy a priori nejsou brány vážně (nebo se tak aspoň chovají), že nemají žádná práva (nebo si na to aspoň pořád stěžují, i když práv dnes už mají více než muži), a že jejich práce není hodnocena stejně jako stejná práce mužů, což jediné snad ještě platí.

To že si ženy stěžují na bezpráví, které už se jim dávno neděje, to je jedna věc, velice nepříjemná, a bohužel velmi těžko odstranitelná, protože se jedná o navyklou, vštípenou pózu. Druhá věc je ovšem skutečné postavení žen v naší společnosti. Je strašné, a to, co ženy zásadně odmítají vidět, že muži na tom nejsou o nic lépe.

I ženy už dávno mohly spustit nápravu. A udělaly to? Neudělaly nic. Ženy by totiž chtěly, aby všechno bylo neustále při starém a aby jim po celý život stačilo to, co je naučila matička, protože to je přece nejvíc, že? A navíc je to tak pohodlné.. a ještě můžou týrat muže výčitkami, že jim nerozumí a vydírat je tím..

..ale, kdyby ženy skutečně tak moc toužily po porozumění, jak moc po něm volají.. myslíte si, že by za všechna ta století vážně nenašly žádný způsob, jak mužům sdělit věci tak, aby byly pochopeny? Že?

Ženský svět

Ženy se v průběhu prvních let života naučí, že je tu něco, jeden celý svět, který je žen, a proto je jen pro ženy. Je totiž „ženský“, a to znamená, že do tohoto světa muži nepatří. To je nutno hlídat, sledovat, a vlastně ten ženský svět proti těm mužům chránit. (A proč? No protože to maminka řekla, ne?)

To vše se dívky naučí striktně dodržovat ještě dřív, než se tomu budou schopné divit, a už v jeslích se drží pohromadě a navzájem se hlídají., aby se mezi ně náhodou nějaký chlapec nevetřel a něco třeba nezjistil.

Znamená to, že ženy nikdy nebudou schopné důvěřovat svým mužům natolik, aby s nimi dokázaly žít v otevřenosti a díky té otevřenosti i v lásce. Ne. Ony budou schopné žít v lásce jen s maminkou, přítelkyní, potažmo s tetou Sally, ale s mužem to holt nepůjde. Nepůjde to ani se synem, ani s druhým mužem, prostě to nepůjde.

Do jejich světa totiž muži nepatří, ženy jsou tu jen samy pro sebe.. ale ve skutečnosti jen pro jejich matky.

Je to hrůzné, dělají to matky svým dcerám (potažmo dceřiným vztahům a rodinám), které jsou pak právě prostřednictvím této uměle vytvářené a vylhané ženské soudržnosti ovládány jak matkami, tak i systémem ženských autorit, jimiž si většina žen povinně nahrazuje matku (v těch jistých otázkách), a jelikož všechny ženské autority jsou nyní ve službách té naší podivné verze patriarchátu, ovládá si je sám systém, aniž by na to ženy dokázaly přijít.

Paradoxně, aby ženy dokázaly zjistit, jakým způsobem je patriarchální systém ovládá, musely by zpochybnit vlastní matky a tu ženskou soudržnost, kterou jim matky vnucovaly už v matriarchátu a s jejíž pomocí je už tehdy stavěly proti vlastním sestrám, s nimiž se měly dočasně spojovat proti dcerám jiných matek, a všechny dohromady – a to především – proti celým rodům jiných prabáb.

To matky vytváří tu šílenou, hnusnou, zmrzačující, ale i vraždící ženskou řevnivost. Je tomu tak už od matriarchátu, a za celou tu dobu matky neustoupily a nepohnuly s výchovou ani o píď.. ostatně, kde se v patriarchátu bere tabu mateřství a samotné pojmy mateřského jazyka a mateřské výchovy?

Nesmysl, že?

Bohužel, žádný muž nebude schopen žít s takovou ženou v lásce, protože jí nebude smět porozumět. Ne že by nechtěl, nebo se málo snažil – vždyť muži po opěťované lásce touží tak horečně, že jsou schopni pro krátkou chvíli ženina přijetí obětovat úplně vše, a to i když je to přijetí třeba jen fiktivní.. i když jde jen o pocit, že ho konečně nějaká přijala takového, jaký je. V tomto jsou muži, stejně jako ženy, beznadějně naivní. Na rozdíl od matek, pochopitelně.

Ne, muž nedostane vůbec příležitost ženě porozumět, protože tuhle ženskou soudržnost žádná žena nedokáže porušit. A ne že by třeba nechtěly: ženy kolikrát opravdu chtějí žít s mužem v otevřenosti a v lásce a dělají pro to všechno možné i nemožné, kromě toho, že by obešly nebo i jen zpochybnilly tu falešnou pospolitost, kterou jim matka vnutila namísto jejich vlastního ženství, které jim ukradla a jímž po celé jejich dětství a dospívání „žila“.

Žádná žena to nedokáže porušit proto, že ženy mají strach. Ženy mají šílený strach ze svých matek, a to i ty, které dělají ramena a tváří se, jak tu matku mají na háku. Ten strach je dán jistými pohádkami, které se dívky „učí“ (mimochodem ve stejné době jako ženskou soudržnost). Ten strach, když ho odhalím, je v podstatě směšný, nicméně strašně účinný, protože byl zaveden v bezmezně důvěřivém a zranitelném věku, a potvrzen matčinou brutální výchovou.

Ženy mají hrůzu, že se matka změní z hodné maminky buď na zlou macechu a že začne výchovné peklo jako zamlada, nebo na zlou čarodějnici, která ji zakleje a dosáhne svého takhle, a nebo vyloženě prokleje a zahodí. Nebo takhle, směšné je jen to, že by dospělé ženě mohla její matka ještě dělat nějaké výraznější peklo. Nakonec, výraznější zaklínání také moc nehrozí: co matka nestihne do dceřiny svatby nebo odchodu z domu, to jakoby nebylo.

Proklínání naopak dceři hrozí neustále. Pokud se matce zdá, že se dcera nevrací za maminkou dostatečně často a usoudí, že ji prostě dostatečně nezaklela k nespokojenosti s jakýmkoliv partnerem a ke svým službám, okamžitě ji začíná proklínat, dokud se dceři ten život nezhroutí (nebo aspoň taková část, aby se jí ta dcera vrátila).

Matky důsledně vtlačují dcerám do hlav, že dcery svou matku potřebují a většina dívek na to dříve či později přistoupí a bojí se svou matku ztratit, stejně jako se bojí svou matku být i jen nakratičko opustit. To první proto, že matce uvěřily, že bez ní nic nejsou, to druhé proto, že matky velmi krutě trestají, když k nim dcery na vteřinu přestanou vzhlížet, očekávat potvrzení, že jsou v pořádku a krmí je tak svou pozorností.

Na všechno, co od žen vyžaduje vlastní rozhodnutí nebo aspoň několik vteřin sebevlády v těch éonech, kdy jimi bez odporu vládne matka, reagují ženy šílenou hystérií, protože se ocitají v kleštích.. v nelítostném a velmi bolestivém sevření a kopou a mlátí a dusají kolem sebe, protože tu bolest prostě nemohou vydržet..

..ale, pročpak kopou kolem sebe, když jim to způsobila matka? Že? Nu, matriarchát neskončil, matriarchát trvá..!

Vlastnictví života

Matriarchát je v první řadě o vlastnění potomků i s celými jejich životy a se vším, co ti potomci kdy vytvoří, čeho se zmocní a koho zplodí. Důsledky pro ženy jsou strašné dodnes, i když původně zdaleka nejhorší důsledky přineslo ženské vlastnictví života mužům. Pojem vlastnictví života platil až do té míry, že při oplodnění nebo třeba i jen tak po sexu byl muž „rituálně“ vykastrován nebo i zabit, mnohdy ještě v ženě.

A teď proč?

Rituály praví, že aby jeho síla vešla do ženy, potažmo do plodu. Budiž, základní magie. Zkušenosti praví, že ještě i pro jistotu, aby muže, kterého jsem si vybrala já, nedostala ještě nějaká jiná. A našlo by se toho víc..

..muži však byli mnohdy obětováni i jen proto, že se ženám zachtělo. Ženy byly vládnoucím pohlavím a dávaly to patřičně najevo. Uměly dát život, proto se cítily být jeho vládcem a podle libosti ho zase braly. Nejhorší byla jejich snaha způsobit mužům také nějaké krvácení. Krev je inspirovala – pomazávaly si jí prsa i břicha, tváře i nohy.

Ženy tak degradovaly lidskou rasu na úroveň členovců, až na to, že členovci nechovají své samce coby plemenné býky, a samička si nemůže vybírat, jestli samečka sežere nebo ušetří. Pavouci jsou přece jenom lidštější než ženy. A trvá to tu dodnes. Vztahy, které po rozchodu úplně vysají partnera jsou v dnešní době velmi rozšířeným ženským sportem, a ženy za tímto účelem mají podchycené i zákony.

Vše se konalo jako rituály, tj. sledy úkonů, které se učila dcera od matky, a i toto známe dodneška, jenom tomu dnes říkáme ženská kolečka nebo také vyjeté koleje. Žádná žena jen tak neopustí vyjeté koleje. Není k tomu vedená, nemá žádný příklad, který by šlo zkopírovat, podle sebe jednat nesmí a tím pádem toho v podstatě není schopná. Proto některé ženské způsoby jsou starší než celý patriarchát, a některé pocházejí dokonce ještě z mateřské společnosti.

Nelze se divit, že je lidstvo tak primitivní. Nejde o technický pokrok, jde o duševní vyspělost s tím technickým věděním zacházet. A bere se to tak, že pokud si nějaký člen společnosti dovolí zahodit skleněnou láhev, nepatří lidstvu sklo do rukou, protože na to prostě není ještě dost vyspělý.

Tím pádem už matriarchát byl paskvilem na Život, a už tehdy se zamlžil pojem ženství, protože na ženách se hledělo především na mateřství, a potomstvo bylo to, co se oceňovalo. Každá žena byla oceňována podle toho, kolikrát už byla „bohyní-matkou“, a tedy jak početnému potomstvu vládla.

Z toho samozřejmě plynou důsledky. Nejstrašlivější důsledek je ten, že žena, která neporodila dítě, není bohyně, nemá mezi ženskými čím se pochválit, netvoří se jí klan a proto není nutné brát ji vážně, naopak se jí můžete beztrestně vysmívat, protože když nemá klan, nikdo se za ni nepostaví. Neznáte to odněkud?

Před dvěma tisíci lety tohle velice podpořili patriarchové, když budovali pojetí ženy slabé, bezbranné, labilní, a jen svými myšlenkami svrchovaně nebezpečné, protože pod přímým vlivem patriarchálního strašáka, jakéhosi d'ábla.

Právě z tohoto přístupu se posléze vyvinul názor, že ženy jsou dobré jen na rození dětí a činnosti spojené s obživou. Dodnes jsou v řadě zemí neprovdané ženy terčem posměchu, dodnes mají ženy strašlivé nutkání porodit dítě, aby.. něco, i když planeta je už dávno přelidněná, a i když skoro polovina lidstva je sterilní.

Nutkání porodit dítě je tedy dáno snahou dodat své existenci opodstatnění (být brána vážně), a samozřejmě i závistí, potažmo reflexem co-má-jedna-to-musí-mít-i-druhá. To je mimochodem základní kámen a pravidlo celé té slavné ženské soudržnosti. To že dnes ženy tímto způsobem „musí mít“ i patriarchální zvěrstva jim zřejmě nevadí.

Faktická sterilita nás zase dovedla k obchodu s počtem – mužská věda dokáže vypracovat šanci i tam, kde ji příroda.. totiž příroda, ubíjející mateřská výchova nedává, stojí to sice dost peněz, ale tak co by naše společnost neudělala pro nového otoka, když si to ti rodiče zaplatí, že? Alespoň se opodstatní nelidský směr „vědeckého“ vývoje a celkové zacházení s lidmi a vrátí se část prostředků investovaných do sterilizace lidstva.

Kromě toho se tím lidstvo trochu zabaví a nebude vládám překážet v dalším zotročování. Všechno, co dnes kdokoli z lidí bere jako výhodu a přichází to zvenčí je ve skutečnosti podraz, úplně stejně jako všechny matriarchální přezítky no.. ale vysvětlujte to otrokům.

Jak ale za takových okolností najít ženství, když patriarchát ještě uměle určil a výchovou neustále vnucuje ženám jisté vlastnosti jako ženské, zcela bez ohledu na jejich přirozenost?

A nalézt ženství nutně potřebujeme, ženy i muži, bez ženství člověk ztracenou celistvost nezíská.

PŘIZPŮSOBNÍ ŽEN

Způsob, jak zajistit „čistotu“ patriarchátu, tedy že se vám ženy nebudou plést do vlády, obnáší několik jednoduchých kroků. Napřed je ovšem musíte zbavit síly, protože jen pak vám projde i to ostatní. Je tedy potřeba vychovávat je jako „ty slabé“. Nejlépe protivou: „Nesmíš být jako kluci, ti jsou zlí a perou se, ty se nikdy neper, a kdyby ti někdo něco chtěl udělat, přijď mi to hezky říct!“.

Nikdy nesmíš dělat něco samostatně, a kdo jiný ji to lépe odnaučí než matka, třeba tím, že jí všechno vezme z ruky a dodělá sama, za proslovu jak moc je ta holka neschopná. Matka je žena, a ví co dcera vydrží. Krom toho ji už minimálně 6000 let podvědomě bere jako potenciální konkurenci (to také patriarchát nevyřešil, ale zamotal).

Když je to „potřeba“ (= kdykoliv si vzpomene), použije na ni matka věci, které by syn, ale ani manžel či otec vůbec nerozdýchal. Takto je dcera hned od narození tvrdě trénována pro neustálé boje v ženské hierarchii, a běda, když nenásleduje v něčem matčina příkladu nebo neposlechne příkazy v non-verbální komunikaci. Dostane co proto.

Matka dceru chválí jen když je naprosto poslušná, nebo když ji právě potřebuje mít na své straně. V každém případě se při tom jistí non-verbálním sdělením: „My jsme ženy, rozumíme si“. Toto tvrzení už poškodilo celé generace žen, a stejně mu příště zase podlehnou a zase se spolehnou na ženskou autoritu. A je to čím dál horší.

Dnes si ženy samostatně vydělávají i utrácují, a zároveň pořád ještě dají na proklamovanou ženskou soudržnost. To je ideální příležitost prodat jim „ženské“ časopisy a manipulovat je masově a stokrát účinněji. Ta soudržnost je sice z větší části vylhaná a ženy časem pocítí nutnost si to přiznat, ale do té doby: ano, žena ženě nejlépe rozumí, a to znamená, že nikdo ženu nezmanipuluje, nezkontroluje, případně nezlikviduje tak dokonale jako jiná žena.

Většina žen si však dodnes myslí, že by jejich hierarchii a pospolitost žádná žena mužům neprodala. V tom se ženy velmi mýlí a měly by se probudit. Všechno, co ženy kdy měly, všechno bylo a je denně prodáváno mužům, takže už dva tisíce let celá ženská soudržnost slouží proti ženám, potažmo proti lidskosti. Jmenuje se to patriarchát.

Dalším krokem je zbavení samostatného myšlení, protože právě to dceru donutí spolehnout se na ženské autority, které – jak už víme – má patriarchát pod kontrolou. Využijete toho, že jim zůstaly emoce, protože ty se jim budou plést do uvažování. Pak nebude problém jim několikrát za sebou dokázat, že jejich uvažování je „chybné“. Toto je vhodné doprovodit vlídným napomenutím, ať se jen v klidu spolehne na to, co jí říkáte, když je tak blbá.

To vše lze umocnit řečmi o tom, jak ji litujete. Lítost je vražedná emoce nutící člověka plakat sám nad sebou (neplést se soucitem). Ona zareaguje na vlídný tón, přijme to celé jako hotovou věc, a svého uvažování se vzdá sama a dobrovolně. Možná ne napotřetí, ani napodesáté, ale naposté, třísté.. Máte na to celé její dětství čas. Jen pozor, nesmíte s ní v žádném případě cítit, soucit by jí dodal sílu a obrátilo by se to všechno proti vám.

Když by se jí na vašem přizpůsobování něco nezdálo a chtěla se vzepřít, pocítí v sobě strašlivou sílu svých emocí. Ta síla by vás okamžitě smetla, nebýt toho, že po cestě ven narazí na přesvědčení, že jako žena je přece ta slabá. To je rozpor, a než ho žena vyřeší, má čas se zapojit logická mysl a našeptat pochybnosti.

Hlavní zápas tak proběhne v ženě, a na vás pak vyrukuje pouze se zbytky, které většinou postrádají souvislosti a tedy smysl. Pak stačí podepřít ty pochybnosti, které už nadhodila její mysl, a vnutit pocit viny za to, co předvedla, žena si pak připadá jako „ta špatná“, a obrátí svou sílu proti sobě. Tím jste „vyhráli“.

Jakákoliv vzpoura se tak vždycky obrátí proti ženě samotné. Ona sice mnohdy i ví, co cítí, ví i že má pravdu, ale „neumí“ ji vyjádřit. Kdyby „uměla“, nebyl by tu patriarchát..

..pokud by nebyl nastolen islámský model. V islámu jsou ženy obecně méně než nic. Holou existenci vykupují tvrdou prací a rozením dětí. Od narození patří mužům, napřed otci, pak manželovi. Bití do krve a bezvědomí je zcela v pořádku, zabití bylo v pořádku ještě donedávna, tj. na mnoha místech ještě je.

Porodit syna je někde dodnes povinností každé manželky. Pokud to manželka neudělá, dočká se většinou zavržení, ale riskuje i smrt. Pokud se narodí víc dcer, je normální každou další zavraždit a nepřidělovat si nepřijemnosti od manžela. Jsou však také zřízení, kde se od ženy očekává dcera a problémy nastávají, když se narodí syn.

V obou případech platí jedno: žena, která manželovi neporodí to, co on očekává, musí počítat s legálními fyzickými útoky a také s návrhy na likvidaci potomka. Někde je zase běžné, když dojdou peníze, své dcery prodat.

Všechno to znamená, že žena je v islámu robot na práce všeho druhu včetně dělání dětí a uspokojování manžela. Já vím, takhle je žena brána skoro všude. V islámu je to oficiální.

Ženská obřízka

Ženská obřízka je fyzické odebrání ženství. Je jí několik druhů. Někde je obřízkou propíchnutí pošťeváčku tak, aby vytryskla krev, někde odříznou dívce žalud pošťeváčku. Aby si pánové dovedli představit, o co jde: je to jako kdyby vám žalud propíchl nebo ho rovnou odřízli. Jinde jde obřízka ještě dále. Dívčím je odříznut celý klitoris, nebo také úplně celé vnější pohlaví. To celé se většinou děje při vědomí, a bez dezinfekce.

Jako chirurgické nářadí se v mnoha krajích používá rezavá žiletka, střep, nůž nebo i nůžky, mnohdy společně pro celou vesnici. Je jasné, že mnoho holčiček po provedení obřízky těžce stoná nebo umírá na nemoci, které vznikají v důsledku infekce, a na vykrvácení, obzvlášť v případě odříznutí celého pohlaví – dívku provázkem sešijí tak, že má pouze malinkou díрку na čůrání. O svatební noci musí muž přes toto sešití proniknout a dokázat tak svou mužnost.

S tím, že dívku zle potrhá se přitom zřejmě počítá. Vyjímkou je situace, kdy se muž bojí, že utrpí ostudu a pomůže si v pronikání nožem. Tím se neplánovaně zmírní utrpení i dívce. Porod probíhá tak, že dívku rozpárou, a po porodu zase sešijí. Záněty jsou to nejmenší, co lze čekat. A pořád je vedlejším produktem strašlivá bolest.

Pořád mluvím o dívkách, i když v tu chvíli už jsou to vdané ženy. V těchto zemích všeobecně panuje názor, že pokud dostalo děvče měsíčky, je připraveno se vdávat a rodit děti, takže takové pronikání přes sešité zbytky pohlaví se běžně děje dvanácti až patnáctiletým děvčatům, dnes a denně. Obřízka se ovšem dělá v nejútlejším dětství.

I ten „nejmenší“ zásah je má zanechat trvalé následky na psychice a sexuálním životě ženy a většinou také zanechává. Je to tak trochu do magie. Děsivým zážitkem se dívky dotkne „civilizace“ a přizpůsobí si ji k obrazu svému, přesněji řečeno porobí si ji a na stvrzení „domluvy“ je prolita její krev. A nevysvětlené trauma putuje do podvědomí.

Nakonec něco podobného by se dalo říct i u obřízky mužské. Mužská obřízka znamená odříznutí předkožky, a je většinou označována jako neškodná, ba prospěšná. Prý v otázce hygieny. Tak já nevím. Na jednu stranu patriarchát lidem ztěžuje, co může, a najednou taková úleva?

Věc ohledně hygieny je pravdivá. Otázkou zůstává, proč zasahovat do mužova těla, když stačí troška vody? Mužské a ženské tělo jsou vzory dokonalosti, pro kterou zatím nemáme ani slova. Proč upravovat boží dílo? Jedině proto, aby nesloužilo tak, jak má. To je ostatně shoda obou obřizek. Pro ženy: mužská obřízka by byla srovnatelná s ořezáním vašeho pohlaví tak, aby žalud pošťeváčku zůstal nechráněný. Víte jak je to citlivé, že?

Žalud je nejcitlivější místo mužova těla. Výsledkem mužské obřízky je to, že ztratí značnou část své citlivosti. Muž nereaguje, jak by měl. Čím citlivější žalud je, tím silněji muž reaguje a tím extatictější sexuální zážitky je schopen zažít a sdílet! Tím se ovšem velice zvyšuje pravděpodobnost, že si muž nevědomky připustí svoje pocity, a že se přes ně dostane až k citům, až do srdce. To je nebezpečné, protože takový muž už nikdy nebude dobrým patriarchou.

Jak to? Pokud se stane, co jsem naznačil, tak muž pozná, že kromě žádosti existuje ještě „úplně jiná“ láska, kterou provází nevyslovitelná rozkoš, rozumí své ženě, zná soucit a brzy se u něj začne projevovat empatie. Může si také uvědomit rozdíl mezi sebeláskou, která žárlivě hlídá všechny a všechno a láskou, která naplňuje a uklidňuje.

Už to je více, než zvládá leckterá žena, když připočteme neporušenou schopnost myšlení a samostatnost, dostaneme tvora, který má potenciál vytvořit harmonii mezi svými pocity a logikou. Takový tvor už je velmi blízko tomu, co si představuji pod pojmem člověk. Co je však z hlediska patriarchátu nejhorší..

..takový muž nebude cítit k ženě opovržení, ale úctu a vděčnost. A to je přesně to, čemu se tvůrci patriarchátu snažili všemožně zabránit. Úcta a vděčnost jsou hlavní předpoklady pro láskyplný vztah, a kdo takový vztah někdy zažil, není téměř ovladatelný, ať už je to muž nebo žena. A pokud je to muž, není to již patriarcha.

Sexuální život obřezané ženy je většinou neradostný. Klitoridální orgasmus je u ní neznámým pojmem, orgasmus vaginální se občas vyskytuje, ale zoufale málo.

Vaginální orgasmus je v patriarchátu vůbec nedostatkové zboží. Je celkem dost závislý na vystoupeném bodu G, a jak známo, tento nervový pletenec nevystoupí u žen, kterých si muži nevážjí a ke kterým není chován žádný skutečný cit. Totiž, úplně by stačilo, aby si žena vážila sama sebe, ale takových žen je žalostně málo.

Přitom pokud si žena váží sama sebe, všichni ostatní si jí budou vážit automaticky, patriarchát nepatriarchát.

Ženská obřízka je způsob, jak kontrolovat nejen ženy, ale i celé obyvatelstvo (ještě před sto lety byly „vzpurné ženy“ obřezávány i v Evropě). Proto ji přejal islám od afrických primitivních kmenů jako svou neoficiální součást, a odsoudil tak nejen miliardy žen ke strašlivému utrpení, ale celý islámský svět k přežívání bez jediné jiskřičky lásky.

Žena nastaví část těla, o které nic neví muži, který se fyzicky uvolní. To je vše. Je to tak den co den. Jednou do roka žena porodí dítě – je povinna родit, dokud muž stříká.

Je to zrůdnost..

Kontrola porodnosti

Ženská obřízka je velmi citlivé téma, a zvláště v ženách probouzí chuť něco vyčítat mužům v domněnku, že si to vymysleli muži, aby.. něco.. Tyto názory se objevují v diskuzích i odborných článcích, a jsou úplně mimo. Pisatelé většinou mlčky předpokládají, že 1. ženská obřízka je dílem patriarchátu, a 2. že mužům je v patriarchátu dobře..

Ženskou obřízku nejspíš nevymyslel muž a rozhodně není dílem patriarchátu, aspoň ne toho našeho (křesťanství, islám). I dnes jen velmi málo mužů tuší, co všechno klitoris pro ženu znamená, nevím, jestli tyhle vědomosti předpokládat v době, kdy tahle zrůdnost vznikala. Vyloučit se to nedá, ale.. daleko spíše to vypadá na pomstu nějaké pomstychtivé zhrzené dámy. A řekněte že ne.

Krom toho obřízku ve většině postižených států dělají ženy, muž nesmí pošťeváček ani zahlédnout. Proto tam většina mužů vůbec neví, jak klitoris vypadá, a kdyby dívka obřezaná nebyla, nestalo by se nejspíš vůbec nic. Vlastně stalo. Vyskytl by se jeden pár, který ví, co je to sdílená rozkoš. A navíc ženskou obřízkou její vynálezky odsoudila nejen ženy ke strašlivému utrpení, ale i partnerství s nimi k přežívání, bez jediné jiskřičky pochopení, porozumění.

Proto ženskou obřízku přijal za svou islám, jako spolehlivý prostředek k zajištění poslušnosti obyvatelstva (ne jen žen!). Žena tam nastaví část těla, o které nic neví muži, který se fyzicky uvolní. Je to tak den co den. Jednou do roka žena porodí dítě – je povinna родit, dokud muž stříká. Kdo chcete tvrdit, že to vymysleli muži, ukažte mi, jak z toho muži profitují, v čem by tohle mělo být pro muže dobré. Nesmysl, že? Jako celá válka pohlaví.

Právě tak existuje spekulace o tom, že mužskou obřízku zavedly ještě ženy v pozdním matriarchátu. Obřezaný muž není tak citlivý, déle vydrží, tedy z pohledu ženy je sexuálně „výkonnější“. Toto skutečně mohl být argument v dobách, kdy byli muži chováni jako býci pro chov a pro zábavu, v dobách kdy žena nepotřebovala, aby jí muž rozuměl a vážil si jí, stejně jako dnes, kdy většina žen v nějaké porozumění ani nedoufá. Také je to možné. Ale ne moc pravděpodobné..

Celé je to jen mechanismus.

Mechanismus, který systému dodává ovečky, které se nikdy nedokážou vzbouřit. Na rozdíl od katolické církve je tu méně zastrašování v samém základu byznysu, poslušnosti se tu dosahuje příšerným zásahem do těla ženy. Krom toho se jedná také o program kontroly porodnosti, pravděpodobně nejbrutálnější v lidské historii.

Rozsah obřízky je odhadován na 150 – 160 milionů žen. Každých 15 – 20 vteřin k nim přibývá další. Kam se hrabe Attila, Hitler či Stalin. Asi jen křesťanství způsobilo více utrpení, než islám.. tedy, ne islám, ale křesťanství je obdobím nejhlubšího morálního úpadku lidstva. Stávající otrokářský systém postupně dostal nové názvosloví, nové opodstatnění, a vychytanou hierarchii. Dokonalá funkčnost byla zajištěna

1. oddělením kněží od oveček = kněží jsou striktně homosexuální, ovečky zase striktně heterosexuální.
2. kontrolou porodnosti = prohlásili
  1. onanii za smrtelný hřích
  2. ženu za nečistou (atd.) a její tělo za neovladatelné (žena nemá kontrolu nad svým početím)
  3. sex za vhodný jen pro děláni dětí
  4. radost ze sexu za hřích
  5. dodatečně za hřích i interrupci
3. systémem zpovědi coby zpětnou vazbou

Zákaz onanie byl pokládán za tak důležitý, že ho implementovali do bible formou příběhu Onana. Tím pádem:

1. muži se všeobecně báli ejakulovat jinam než do ženy, aby nedopadli jako Onan
2. ženy rodily jedno dítě za rok
3. jakýkoliv sex generoval v lidech pocit viny a strach z boha a automaticky přiváděl ovečky do kostela

Tato opatření měla zajistit co největší nárůst počtu oveček v co nejkratší době, získání moci a ovládnutí co největšího území, to vše při vynaložení minimálních nákladů, ale s co největším ziskem. A co myslíte, podařilo se?

No prostě pokud si někdo myslí, že někomu kdy šlo o šíření nějakých slov, nebo snad pravdy, měl by se probudit. To, co předvedla katolická církev, je dokonalý marketing, který dokázal po dva tisíce let prodávat zboží, které vůbec neexistuje, a výrazně napomocť udržení otrokářského systému na Zemi.

Tento marketing, placená ochrana před fiktivním nebezpečím, dosud nebyl překonán. Hle, patriarchát..

Démonizace sexu

Démonizace je jeden způsob, jak vzbudit velký zájem a nevyhnutelnou zvědavost. Démonizovaný předmět sice působí velmi odpudivě, dokud trvá strach, člověk se mnohdy bojí ten hrozný předmět i jen spatřit, ale jakmile strach pomine, zůstává už jen enormní zájem, který ovšem není přirozený, a jako takový nenese nic dobrého..

Démonizace sexu byla původně založena na démonizaci ženského pohlaví. Démonizace ženského klína sice zprvu způsobila ženskou porobu, nicméně po rozpuštění strachu dala ženám ještě větší moc nad muži, než měly kdy dříve, a snad jen pečlivě vštěpovaná víra ve vlastní bezmoc a slabost, posilovaná vyvyšováním mateřství s následným poklesem hodnoty ženství brání ženám vystoupit a zjednat si u mužů nápravu oficiální.

Stojí za povšimnutí, že tuto víru vštěpují ženám především jejich matky a udržují tak dcery a vnučky v mužském područí, i když je zároveň proti mužům neustále štvou.. a na výsledném rozporu bez milosti profitují.

To matky vytváří dnes a denně, v každém okamžiku válku pohlaví. Ne však zjevně, ale skrytě, prostřednictvím „svých“ potomků (hlavně potomkyň). Matka je z pohledu patriarchátu v pořádku, protože se nechala použít pro otcovství, ovšem zároveň ztratila ve společnosti své opodstatnění.. k ničemu už není. Takové matky znejistěly, a zoufale snažily být systému něco platné, a svým vlivem zpracovávaly své potomky do podoby dokonalých patriarchů.

Dnes je již velmi málo mužů, kteří ví, co patriarchát je, jak má vypadat a jak se ho dá dosáhnout, což nijak nevádí, protože to ví matky, přes jejichž slovo a výchovu nejede vlak. To matky dnes vytváří patriarchát.

Jejich vliv je tak velký proto, že už nemají co ztratit a u každé maličkosti jdou klidně až do krve, jen aby bylo po jejich (což dcery vidí a dělají automaticky totéž) – vlastně si tím, že prosadí své slovo dokazují svou existenci ve společnosti, která s nimi už nepočítá. Potíž je v tom, že porodily a „vychovaly“ otroky a tím jsou, patriarchát nepatriarchát, „v pořádku“, a z toho čerpají strašlivě nadutou přezíravost a zdání „jistoty“.

Tím vytváří dojem autority a vzájemně si ji potvrzují, takže všichni okolo pak získávají dojem, že stojí jako dítě před matkou, protože všechny nás vychovávaly matky a všichni na ten „mateřský“ podtón reagují. Když neděláte, co zrovna chtějí, neštítí se ničeho, předhodí vám cokoli, jde jim jen o to vás co nejrychleji a co nejdůsledněji ubít. Kdo chce nereagovat, musí umět zpochybnit vlastní matku, což je ale díky tomu těžké a od jistého věku téměř nemožné.

Tímto svým vlivem matky celou dobu vytváří, podporují a ochraňují patriarchát. A proč? Protože na jejich „mateřské“ moci nad jejich potomky se nic nemění, naopak, ta moc se ještě zvětšuje a prohlubuje. Jestli nevěříte, ptejte se sami sebe, kde se v patriarchátu vzalo moudro, že děti patří matce, ať už s nimi dělá cokoli?

Chápejte, ženské pohlaví, prohlášeno za ďábelské, budilo v lidech strach a odpor hraničící až s hysterií, potažmo v rukou šikovného kněze také s davovou psychózou. V lidech vznikl přetlak, který se ventiloval (a dodnes ventiluje) extrémní vulgarizací, ale nejen u samotného pohlaví. Vulgarizace se dotkla všeho ženského, nejvíc pochopitelně panenství a mateřství. Přesto dnes patří děti matkám.. čímž ovšem neříkám, že by děti měly patřit otcům..

..snažím se upozornit na skryté a mocné síly, které se na dnešním „patriarchátu“ den za dnem podepisují a činí jej stále méně lidským a tak nepřehledným, že mizí naděje na vyřešení. Dětem přeji, aby patřily samy sobě a žily si své.

Okolo panenství se dělá rozruch snad ve všech zemích na celém světě. Takhle, já nevím, proč ti „bohové“, co vymysleli člověka, dali ženskému pohlaví panenskou blánu. Můžu si domýšlet, že proto, aby se dovnitř nedostalo něco, co tam nepatří, přinejmenším dokud dívka neví co a jak atd. Určitě to ale nedělali proto, abychom z toho dělali ten příšerný, znesvěcující cirkus. Znesvěcující proto, že pokud je něco způsobilého stvořit život, není to špinavé, ale božské a tudíž posvátné. **Kecy o ženském d'ábelství, stejně jako o mužské nadřazenosti jsou homosexuální ubohost.**

Nejrozšířenějším „rituálem“ je předvádění zakrváceného prostěradla po svatební noci. Jinde se uspořádá slavnost a všichni muži z kmene dívku znásilní, čímž je „zasvěcena“ a je ženou oficiálně. Na panenství svých poddaných si potrpěli i šlechtici a uzurpovali si právo první noci – znásilnění novomanželky před přihlížejícím novomanželem. Atd.

Těchto několik příkladů má společné jedno: dívky se nikdo na nic neptá, a s následky si musí také poradit sama.

Panenská blána je symbolem vlastnictví. Neporušené panenství je totiž jediná možnost mít jistotu otcovství, na které je patriarchát postaven. Ten, kdo dívku odblání, je z pohledu patriarchátu její právoplatný vlastník, je to něco jako: „Otevřením obálky uzavíráte smlouvu..“. Jsou kraje, kde ještě i dnes muž má právo dívku vrátit, pokud o svatební noci zjistí, že už není panna. Celkově pak jde zas a znovu o dokazování toho, že žádná žena na celém světě nepatří sama sobě. Patří rodičům, a ti ji časem vydají. Na znamení změněné příslušnosti je dívka dokonce změněno jméno – ekvivalent veřejného vyhlášení změny vlastníka, protože je po vdavkách a patří jinam.

Většina matek se s tím však nedokáže smířit, a v souladu s matriarchálními nároky na dceru dělají všechno pro to, aby se jim dcera vrátila, nebo aspoň vracela, a jejím prostřednictvím pak ovládají pár a všechno, co ten pár kdy vytvoří, včetně dětí. Ze všeho chce po dceři procenta, a dokud je nedostane, nemá pár žádnou šanci na klid. Ano, tchyně..

DVOJÍ DUCHOVNOST

Napadlo vás někdy, jak málo bylo žen, které dosáhly osvícení? Překvapilo by vás zjištění, že mezi nimi nebyly skoro žádné matky? Všimli jste si někdy, že se ženami nepočítá nejen patriarchát a většina jeho oficiálních náboženství, ale že pro ně nemá tzv. svaté Slovo ani naprostá většina „Mistrů“?

Nebylo vám někdy divné, že kněží, mágové, čarodějové, alchymisté, ale i mystici a podobní nesměli před svými výkony sexovat, a když už, tak rozhodně ne se ženou, zatímco čarodějky, vědky a kouzelnice zůstaly bez omezení?

Vidíte, a mě zase napadlo, že duchovnost, která neslouží oběma pohlavím stejně, není duchovnost, ale podvrh. A to tak je. Výchovné okleštění člověka připraví o půlku bytosti, a to by se sotva mohlo podařit, kdyby dětem zůstal jejich duch. Výchova tedy mj. znamená i ubití, vlastně zavraždění lidského ducha..

..místo něj máme k dispozici několik učení o původu člověka, jejichž ducha si můžeme nechat implantovat. Cizího, umělého, ve smyslu uměle vytvořeného, a zrádného. Jeho prostřednictvím jsme ovládáni, stejně jako stovky generací před námi. Veškeré patriarchální i matriarchální systémy víry jsou náhražky za zavražděného lidského ducha.

Ubíjení ducha je dáno prepisovacím (přelhvacím) způsobem výchovy, rodiče nás učí, že když se cítíme tak a tak, nesmíme tomu dát volný průchod, ale musíme dělat, co nám pro tu situaci nadiktují. Jinými slovy nesmíme žít svoje, musíme žít jejich podvrh. To co neprojevíme bude vevnitř bolet, časem to odumře a zahnjí.

Duch odumře a tím se přeruší kontakt člověka se svou duší a člověk se stává ovladatelným neboli závislým na tom, co mu bude nebo nebude dodáno zvenčí. Jako první se učíme být chlapeček nebo holčička, tím přijdeme o celistvost, a to pod hrozbou výsměchu a vyloučení ze společnosti. Učí nás separovat mužské od ženského.

Začneme tím mužským. Patriarchát vůbec nepočítá se ženami.. ne jako se samostatnými, svéprávnými bytostmi. Vzhledem k tomu, že se ženami nepočítá systém, nepočítá s nimi ani žádné dostupné náboženství neboli uměle sjednocený duch lidstva. Veškerá v patriarchátu známá duchovnost je proto jen mužská, přesněji vzato otcovská. V tom, co nám poskytují patriarchální systémy víry, proto není ani žádný způsob, jak duchovně spojit ženu a muže. Není.

Když se podíváme na sekty typu Haré Kršna, vidíme, že je žena vyložena jen trpný zdroj Shakti pro svého pána.. pardon, muže.. Totéž ovšem jsou ženy i v křesťanství, i když to tak nevypadá a není to tak prezentováno, naopak je to co nejdůsledněji zatlačováno, jen aby ženy náhodou neměly pocit, že i v nich je „něco“ božského, aby náhodou nepřišly na to, jak zrádná hra je s nimi hrána. Vždyť jak je možné, že se k hnutí Haré Kršna ženy samy hlásí?

A jak je možné, že se k nim hlásí i české ženy? Jaká strašlivá zvrácená síla přiměla mladé české dívky vstoupit do sekt, ve které mohou než oddaným otroctvím snažit se dopomoci ke spasení nějakému vyholenému zdrogovanému blbečkovi, kterému právě tato sekta oficiálně zaručuje nadřazenost nad ženou?

Jestli to není tím, že tam budou mít stejné postavení jako normálně, ale bude to poctivě, otevřeně řečeno a bude to mít aspoň nějaký smysl. Zdánlivý, bohužel.. ale dívky, zvláště ty, co prošly českou výchovou, nemají jak přijít na to, že je to podraz.. ono to Kršnovo vědomí je totiž Jednota se vším, a nadřazení muže vede směrem od Jednoty pryč a tudíž znamená absolutní neschopnost toho spasení – Kršnovo vědomí – vůbec dosáhnout.

Dívky bažící po něčem neobvyklém si před vstupem do takového svazku měly položit otázku: jak chce asi dosáhnout Jednoty člověk, který vědomě nadřadil mužské stránky těm ženským, a dokonce nadřadil mužská těla těm ženským? To je přeci hierarchie.. a kde je hierarchie, neexistuje jednota. Nadřazením kteréhokoliv prvku mizí rovnováha, a rovnováha (nebo teda mezi lidma rovnost) je základním předpokladem vstupu do Jednoty.

Dívky bažící po něčem neobvyklém.. to je další díl skládky. Někde jsem zahlédl větičku „Být ženou je natolik složité, že to může zvládnout právě jen žena“, a abych se přiznal, docela mě to pobavilo. Pak mi to chvíli vrtalo hlavou a pak mě to pobavení dost drastickým způsobem přešlo.. ženy přišly o všechno.. úplně o všechno..

..a navíc to, v čem dnes ženy vidí ženství je patriarchální podvrh. Ale ženy se v tom předhánějí, jako kdyby tu pořád šlo o čistý matriarchát a bylo nanejvýš nutné se líbit matce rodu víc, než se jí zalíbí ostatní ženy.. abyste přežila. Možná o něj jde..? O ten čistý matriarchát..? A jde i o to přežítí..? I dnes..?

Je tomu i dnes pořád nutno podřizovat vše, včetně rodiny, dětí a tak..? Nu dobrá, vždyť já vám to neberu. Já chápu, že přežitky jsou mocné.. mnohem mocnější než všechno, co dosud v patriarchátu vzniklo.. mocnější než celý patriarchát neboli uctívání smyšleného otcovství. Smyšlené mateřství má přece vždycky přednost. No ne?!

Ale, kam to vede..? Akce se vždycky rovná reakci!

Ženská duchovnost

Z toho je jasné, že ženy pak mají svou vlastní duchovnost, která je sice velmi utajovaná, přes veškeré utajování však byla odhalena, zmanipulována a použita proti ženám – drží je dodnes v područí otcovládneho systému i se všemi přežitky z matriarchátu, a drží je ještě pořád někdy i v područí jednotlivých mužů, i když to jsou dnes spíš výjimky.

To však ženám nebrání si na té duchovnosti trvat a vnucovat ji jako to jediné správné i svým nejbližším, a především samozřejmě dcerám.. dcerám, které matkám přímo zodpovídají za doslovné doručení vnučkám atd. Metody vnucování jsou přitom drastické a hrozně bolestivé.. a v naší společnosti se tak neustále ožívují rány matriarchátu.

Tato situace je dost šílená, jsou tu dva světy, ženský a mužský, z nichž však ani jeden sám o sobě pořádně nefunguje. Tyto dva světy byly uměle vytvořeny vyhrazením jednoho principu pro jedno fyzické pohlaví a vnuceny jednotlivým pohlavím jako „to jejich“, přičemž „to druhé“ bez společenského znemožnění nelze použít. Tím jsou lidé okleštěni, proto touží po celistvosti a aspoň zdání nějaké moci nad sebou samým.

Pokud po něčem toužíte, znamená to, že to nemáte. A lidé cítí, že jim něco chybí, a snaží se to získat, a nejčastěji bohužel tím, že potkáte někoho, „s kým vám je dobře“ neboli kdo vás dobře doplňuje, toho člověka ovládnete, připoutáte k sobě, a tím si připadáte celiství, zatímco ve skutečnosti jste zemřeli.. potvrdili jste svou polovičatost, a ještě jste si druhou půlku zapláclí polovičatostí někoho jiného.

Jak z takové potvrzené lži potom chcete vybřednout?

Lidé utíkají do heterosexuálních vztahů, které je sice naplňují a mohli by se tím stavem nechat inspirovat, podstoupit nezbytně nutnou práci na sobě a dosáhnout trvalé celistvosti. Lidé by mohli použít vzájemnou přitažlivost jako závazek ke společnému osobnímu růstu.

Celistvost ale nelze najít ve vztazích, kde neexistuje rovnost. A my žijeme v systému, který rovnost mezi pohlavími zapovídá, aby ve výsledných rozporech našel živnou půdu pro svou nelidskost, aby bujel v rozvalinách chrámu lidství, žijeme v systému, který na lidskosti parazituje. Jak ten mateřský, tak ten otcovský.

A druhý problém je ten, že lidé se neumí s tím druhým dělit o to, co sami jsou. Strach ze zneužití vede lidi k uzavírání se druhému, především se uzavírají partnerovi. Lidé si neříkají pravdu, nesdílejí sebe s druhým, jen berou.. spíš hrabou vše, na co dosáhnou. To k celistvosti nikdy nepovede, musíte naopak dávat a dávat, abyste zjistili, že máte co dávat a tu celistvost si připustili, vlastně dovolili.

A zvlášť ženy si své vědění z neuzavřených emocí syslí pro sebe, utajují, co se dá, jedna před druhou a všechny před muži, sebe sdílí pouze se svou matkou a přítelkyní, a vůbec si nevšimly, že je tu společnost, která všechny jejich manévry odhalila, a na nich a na ženské neschopnosti se otevřít partnerovi (To všechno ti chlapi..) založila patriarchát.

Ta neschopnost je vychovaná, to jest uměle vnucená, proto se ženy ani nenamáhají rozpoznat muže, kteří svým ženám chtějí rozumět, a když muž projeví o skutečné porozumění zájem, ženy to odmítají, jakože aby nebyly zneužity (tak je to učila „maminka“), ale ve skutečnosti proto, aby nezahlavily matčinu výchovu, která jim otevřenost zakázala!

Skoro všechny páry se právě tímto přístupem připravují o všechny potenciál společného růstu, který je však dnes už podmínkou přežití! A ne, nedělám si legraci! Planeta je zaplavována energií, která jí pomáhá s přestupem do vyšší dimenze a všechno živé tam putuje s ní. Otevřenost a láskyplná spolupráce je toho podmínkou..

..a druhá možnost je smrt. A to staví ženskou uzavřenost do jiného světla. Jak patriarchové, tak i matky, a úplně všechny oficiální ženské autority včetně duchovních Mistrů ženy prostě nechali napospas jim samotným a tedy i tomuto šílenému systému a všem možnostem, které současné směřování naší společnosti může přinést. Znamená to nedat ženám možnost téměř jakoukoliv situaci nějak zvrtnout.. natož aby zvládly převibrování planety.. A ženy to cítí!

Ale.. řvou sice o pomoc, jenže, mateřskou výchovou je dáno, že aby ji směly přijmout, musela by ta pomoc přijít přes matku, a to s jejím výslovným souhlasem, ba pokud možno tak, abyste pomohli matce a dcera by si to od ní jenom přejala. Tím by se dcera vyhnula prokazování vděčnosti – však zaplatí maminka – a hlavně jakékoliv zodpovědnosti.

Především však jde o to, že by jí matka nemohla nic vyčíst.. a tímto je dcera ovládána. Potíž je v tom, že o tu pomoc žádá dcera, ne matka, a žádá o ni, aniž by ji byla schopná přijmout. Matky o duchovní pomoc obvykle nežádají, leda potajmu, jinak by přiznaly, že nejsou v pořádku a tedy nejsou pro dcery následováníhodné.. to si každá matka rozmyslí.

Pomáhat ženám je v konečném důsledku nevděčná a většinou zcela zbytečná práce, protože tu existuje druhá, neoficiální duchovnost, kterou tvoří nevědomé matriarchální přežitky, a která většinu žen beze zbytku ovládá, a tím bohužel i celý dostupný partnerský život. Peklo je tím pádem jedině místo, kde lze duchovně spojit ženu a muže, neboli sloučit dvě nejzákladnější duchovnosti, které jinde nemají žádného společného jmenovatele..

...kdy nepočítám oficiální Kadmonovo žebro, dosud neodvolaný výsměch ženám a mateřství, tu katanskou sekeru v hrdle ženství, které jediné jsme z lidství měli možnost poznat. Myslím pochopitelně biblického Adama a Evu, což je mýtus, kterým patriarchát zapojuje ženy do společnosti jako přívěšek muže.

Z toho je právě vidět, že to, co se dnes zove mužstvím, je ve skutečnosti patriarchální, homosexuální podraz.

Duchovní Mistři

Pak je tu druhý společný jmenovatel, a to ten, že žádná ta duchovnost nefunguje, jelikož obě duchovnosti, ženská i mužská, jsou proti ženám, a na straně ne sice mužů, ale na straně systému, jímž je dosud patriarchát, byť tak prapodivně zmutovaný. A jsou i proti mužům, protože těm se v tomto systému také nežije dobře.

A když už jsem v tom, obě duchovnosti jsou i proti patriarchálním duchovním Mistrům, protože jejich Mistrovství vzešlo z patriarchálního systému a je mu zcela poplatné včetně odmítnutí ženství a dalších zrůdností, proto cokoliv vymeditují hezkého, systém hned sežere a zase chvíli přežívá a tím umožňuje další vraždy, loupeže, znásilnění a hlad, místo aby se zahltil sebou samým a zhroutil se do sebe a konečně dodělal a udělal místo něčemu normálnímu.

A úplně nejhorší mi na tom přijde, že se tohoto šíleného systému nechťejí vzdát ani muži, ani ženy, ani Mistři. Většina lidí o nějaké změně nechce ani slyšet. Ženy proto, že by musely přihlížet, jak někdo zpochybňuje svou matku a to by znamenalo, že zrazují to, co jim vnutily jejich matky jako posvátné. Muži proto, že muži nikdy nechťejí slyšet, že existuje ještě něco víc než logika, svaly a penis a tím by zrazovali to, co jim jako posvátné vnutil systém.

A Mistři? Patriarchální duchovní Mistři prostě nechťejí zjistit, že celé to jejich Mistrovství je jen bohapustý útěk před problémy, které sice nezavinili, ale které každodenně potvrzují, tím že žijí byt i jen z odpadů této civilizace.. a tím pádem jsou na tom úplně stejně jako všichni ostatní, jenom jsou to Mistři, protože zavrhlí ženy mnohem důsledněji.

Už tím, že se napijí nebo něco sní, jsou Mistři konfrontováni s faktem, že mají tělo, přijali ho od ženy, v systému, který ženy nebere v potaz (proto Mistři neberou v potaz svá těla, nebo by je aspoň v potaz hrozně rádi nebrali, nebýt právě toho, že se právě musí aspoň jednou za čas najíst a napít), a přijali ho prostřednictvím ženina pohlaví, které však patriarchát strašlivým způsobem proklel.. a bohužel proklíná dodnes.. a jejich těla a pozemské životy s ním.

A žádný mistr také nijak výrazně nepomohl Zemi, protože je na ní jen svým polomrtvým tělem a zbytkem své bytosti se snaží přežívat ve zbytku vesmíru.. vlastně kdekoli, jen ne na Zemi. Tohle mi jako vztah s entitou, která mi z vlastních zdrojů dala tělo, živí ho a šatí a všemožně zabezpečuje a umožnila mi tak získat zážitky a zkušenosti, které na žádné jiné planetě nezískám, tohle mi přijde jako naprostá katastrofa. A sám jsem to zažil.

Před touhle hrůzou Mistři utíkají, místo aby ji se svým vědomím pomáhali napravit. Argumentují přitom tím, že ženy nám (ne jako mužům, ale celé civilizaci) také nevyšly vstříc, nejsou ochotné dělit se o svá tajemství, nejsou ochotné přijmout vládu otců tak jako přijali muži vládu matek v matriarchátu, většina z nich naprosto není ochotná přijmout ani stín odpovědnosti nejen za tehdejší ukrutnosti, ale ani za jakoukoliv akci (+ reakci) v tomto životě, každá si hledí jenom svého písečku, aby ho měla hezčí než ty okolo a zneužívá k tomu všechno a všechny..

..většina mistrů absolutně nechápe, proč se takovými tvory vůbec zabývat. Vždyť lze žít hodnotný život i v celibátu a možnost výměny lze rozšířit na celé Stvoření.. což je samozřejmě pravda. Není jednoduché žít s tvorem, jehož matka si kýchne a jeho z toho rozbolí hlava a týden se žádná výměna nekoná. Jenže, zkusili to takoví Mistři vůbec? Když mají takové vědomí, proč by nemohli nalézt nějaký hezký jednoduchý recept na „spolu“?

Zbývá dojem, že většina mistrů má prostě strach. Je pro ně jednodušší odevzdat se celému Vesmíru a Stvoření, než jednomu člověku, byť člověk je mikrokosmem v makrokosmu a má to tedy stejný efekt, nehledě na to, že v lidském páru je možná i fyzická výměna, nejen záblesky nekonečna a chvilkové pocity jednoty se vším, a na to, že po většinu času je to i mnohem příjemnější, i když většinou to začne fungovat, až když se vám podaří vyřadit ze hry tchyni.

Takové samádhí má stejný efekt, jako když se prosexujete k orgasmu, až na to, že mužská duchovnost v té vesmírné podobě zaprvé není přirozená, protože a priori odmítá tělo, zadruhé to po většinu času není nic příjemného, a navíc je to strašná nuda, a v mnoha duchovních školách ještě i násilí. A tohle ženy ví. Všechny. Poznájí to i ty nejmenší holčičky.

Proč to neví Mistři?

Patriarchální duchovní Mistři to vědět nechťejí. Museli by přiznat ženám božství, které si osobují sami, museli by kývnout na existenci Bohyně, uznat její přínos a hlavně rovná práva, a to oni neudělají, protože by se ocitli v rozporu s pojetím světa, v němž jsou Mistři, a museli by se vrátit na začátek a začít znovu a osvojit si i tu druhou duchovnost, jako jsem to udělal já, když jsem zjistil tyhleto rozpory. To sice znamená dost práce a strašlivé množství bolesti..

..ale lze to udělat. Pak prostě spojíte to, co zbude, a jste celistvým člověkem, a nemusíte si nahrazovat tu celou jednu ubitou přirozenost napojením na vesmírný zdroj energie. Ale bolest je bolest, a Mistři se radši tváří, že nic jako žena neexistuje.. nechťejí se potkat se ženskou kolektivní duší, ve které je uložena nevyřešená ženská bolest mnoha tisíciletí.

Mistři se raději vzdají partnerství, souloží s vesmírem a dělají z toho znak mužské nadřazenosti. Tím potvrzují rábdoby-homosexualitu našeho systému, a řadí se tak k mužským šovinistům jako jejich speciální frakce.. dodavatelé náhražky za zavražděného lidského ducha. Svatí..

Lidský duch

Lidský duch je tedy něco, co je u naprosté většiny lidí výchovou ubito a nahrazeno.. přelháno. To plodí poměrně zmatečnou situaci, protože, jak už víme, žensství je určitým způsobem přelháno, a mužství tu nikdy ani nebylo, a to, co se mužům jako mužství vnucuje, je patriarchální podvrh. Ale ženy na tom všem z nějakého důvodu spolupracují..?!

Příkladem: Heinrich Harrer (Sedm let v Tibetu) píše o vysoko položeném klášteře, kde jsou takové podmínky, že mniši nemohou žít, aniž by jedli maso. Potíží je v tom, že v klášteře odmítají cokoliv zabíjet, tam se smí pouze konzumovat, a vyřešili to tím, že se všechno nepřijemné děje někde v nížině, a k nim se dováží až hotový produkt.

Dodávaný duch v Tibetu znamená desítky tisíc mnichů, kteří žijí z toho, co vyrobí a vypěstují ne-mniši. Obyvatelstvo prostě. Výroba oficiálního lidského ducha je tedy v Tibetu podmíněna vysáváním obyvatelstva.. wampyrismem. Jde o obrovské množství práce, z níž spousty toho dělají ženy a podporují tak mužského boha, který s nimi však nepočítá..?

Co to je?

Pro mě je to zrudnost. A strašná. A navíc úděsná křivda. A takto to není jen v Tibetu, ale kamkoliv se podíváme. Děs. Jak tohle asi muži chtějí napravovat? Muži při nástupu patriarchátu mohli od žen žádat zadostiučnění.. místo toho jenom zaujali jejich místo. Muži mohli ženám dovolit nápravu.. místo toho je odsoudili a jenom se mstili. Atd., prostě ta příležitost skoncovat s válkou pohlaví už tu jednou byla. Dnes je tu znova, jen je mnohem těžší, složitější, bolavější.

Když jsou věci, jak jsou, když ani Mistři neberou v potaz ženy, ať už z pohodlnosti nebo nedbalosti nebo čehokoliv, když před jakoukoliv zmínkou o srdci a soucitu a jiné lásce než kosmické prchají nejen muži, ale i jejich Mistři, jak je to vlastně s mužským srdcem? Mají ho vůbec?

Tohle je závažná otázka, kterou tu chci zodpovědět.

Muži srdce mají, stejně jako ženy. Ale nemohou ho použít, protože 99% mužů má to srdce mrtvé.. podobně jako cca polovina žen. Počet žen bez srdce však rychle stoupá, protože ženy konečně objevily způsob, jak se zapojit v patriarchátu, a začínají ze sebe dělat také-muže, jenom s menšími právy, protože v ženských tělech.

Způsob, jak v člověku zabít srdce, je nejlépe vidět na mužské výchově. Každý člověk je hned po narození napojen na zemský a vesmírný zdroj energie. No, všichni víme, co energie dokáže mít takové mimino, dokud ho výchova „nezklidní“. Zemská energie do těla vstupuje tam, kde máme kostrč, a neustále proudí páteří vzhůru. Po cestě oživuje čakry, energetická centra, která nám zprostředkovávají dění v jednotlivých rovinách našeho vnímání.

Chlapcům se zakazuje brečet, a zapovídá se jim naprostá většina pocitů. A emoce jsou klíčové! Pocity jsou záležitostí třetí čakry, čakry solar plexu. Když se tato čakra tou výchovou zablokuje, energie už se nedostane výš, srdce (čakra čtvrtá) nedostává energii a postupně odumírá, a ta zablokovaná ji časem následuje.

Až odumře, bude takový vychovaný chlapec schopen milovat jen to, co mu logika řekne, že by milovat měl, a bude to přesně ta neživá náklonnost, uměle sycená žádost a chtíčem, jakou muži v patriarchátu prosluli. Žádost a chtíč je čakra druhá, kam se neustále vrací energie ze zablokované třetí a dělá tam ten šílený maglajs, tak jak ho zná většina z nás.. ženy sice nemívají emoční čakru zablokovanou, ale po výchově cítí jen to, co by v tu chvíli cítila „maminka“.

Logika, která mužům říká, co by měli milovat, je zase čakra šestá, kam se sice dostane energie (výživa) vesmírná, která proudí (v ideálním stavu) z vesmíru k Zemi a dodává do čaker zase jinou výživu, ale nedostane se tam energie zemská – a když už, tak ne přes srdce – což je právě ten důvod, proč ta naše logika dokáže být tak strašně nelidská.

Stejným směrem v posledních desetiletích zamířily naše ženy. I mnohé ženy už jsou schopné milovat jen to, co jim jejich logika dovolí (nebo poručí), i mnohé ženy už milují mnohem více svůj počítač než manžela či děti a raději přijdou o partnera než o svůj oblíbený pořad. Ženy však nemají emoce zatřžené z výchovy, na rozdíl od mužů, a ten zákaz není podepřen hroživou mateřskou autoritou a matčiným výsměchem, když si syn na něco postěžuje nebo snad uroní slzu.

Ženy v tom jednou dobrovolně.. no, a tak dále, bylo by toho strašně moc a na to tu teď není místo a asi ani čas. Co z toho hlavně plyne: emoce má zatřžené většina mužů a čím dál více žen, přitom ani těch pár procent populace, co ještě emoce nějakým způsobem vede, s nimi zase neumí pracovat, takže do srdce se nedostává skoro nikdo.

Lidské srdce je dnes něco jako živočišný druh určený k vyhynutí, přežívající na pustém ostrově vražedné logiky, vymírající na naprostý nedostatek lásky a s příjezdovou cestou, po které se snad mohla dostavit záchrana, beznadějně zasypanou. Ještě že jsou tu [lidská Sluníčka](#) a jejich zkratky, můstky a cestičky..

..ale to už jsme v další části této trilogie, v [Neviditelném světě](#).

VRAŽDA ŽENSTVÍ

V [Růstu člověka](#) jsem naťukl problém módy, značek (horcruxů) a slepého následování autorit. Řekl jsem, že dívky i ženy jsou vedené řídit se podle té nejdůležitější ženy, kterou zrovna mají na očích, to jest především podle matky, a že když postavíte nějakou ženu na pódium, ostatní nemají nejmenší šanci se podle ní neřídit. Naopak.

V každé ženě se naopak objeví ještě touha tu na tom pódiu nahradit, stejně jako každá chce co nejdříve nahradit matku. A to je zase důsledek příšerných bolestí, které dívky podstupují, když je jim vnucován matčin příklad. Klíčem je tu důležitost, tedy touha být „ta důležitá“, ta, podle níž se všechno řídí.

Zvlášť vražedný dopad má modeling modelek a předváděcích mol, fotografií v časopisech, na netu atd. Tady je ukrytá skutečná vražda ženství. Je bohužel pravdou, že spoustu dívek na konkurzy „krásy“ přihlašují jejich matky či kamarádky, protože když už nemůžu být důležitá sama, budu aspoň nějaké důležité ženy matkou nebo kamarádkou.

(Neboli, budu prostřednictvím dcery či kamarádky vytvářet model, který budou ostatní napodobovat.. neboli, budu vládnout..) A tohle je teprve hnus: dívka nemůže být osočena z neskromnosti, protože se nepřihlásila sama, a vlastně se ke všemu „jen“ nechala přemluvit. Takže ze svého pohledu je ve všem nevinně, a tím pádem je všechno v pořádku.

A přemluvila ji ale dáma, která při jejím úspěchu získá obrovský vliv, a sama přitom nic neriskuje, protože sama se nikam necpe, a je jí jedno, jak se dotýčná bude cítit, když to nevyjde. Resp., pokud to nevyjde a dotýčná pohoří, dáma (no, kamarádka či matka) se promění v utěšovatelku a tedy aspoň na ni bude mít mnohem větší vliv než předtím.

Zbývá zkonstatovat, že nikde a v ničem není víc falše než v ženském „přátelství“. A co že je to ženské přátelství?

No, ženy na sebe navzájem dělají matky.. už od nejútlejšího věku se navzájem „vychovávají“ a používají k tomu výsměch, falešné spolčování s jinou dívkou, jen aby donutily „nevychovanou“ dívku se přizpůsobit.. Tím se dívky naučí hlídat všechny okolo, co která právě dělá a jestli je to všechno podle aktuálních matčiných regulí.

Tím se zároveň zodpovídá otázka, kdo kontroluje ženy, když muži vůbec nevidí, co vlastně dělají.. ženy se nám hlídají navzájem. Každá hlídá všechny ostatní, a v rámci toho hlídání se spolčují.. najdou si „přítelkyni“. Pokud kterákoliv žena udělá něco, co nepřísluší jejímu hierarchickému postavení, je okamžitě „vyšeptána“ a všechny ostatní ji najednou nenávidí, hledají na ní další špínu, pomlouvají a hází klacky pod nohy.

Přítelkyně, svázaná důvěrností by se s ní nejradši taky nebavila, ale většinou jí to nedá. Pak slouží jako zprostředkovatel smíru mezi provinilou a zbytkem ženské komunity, pomáhá vymyslet „ospravedlnění“ pro odhalené překročení regulí, které popíchnutou ženskou „soudržnost“ uklidní, a distribuuje ji kontrolorkám.

Je to zlé. Všechny ví o všech. Všechny ví o všem. Ale málokterá ví vůbec něco o sobě. A v tom, co ženy ví tímto způsobem je příliš málo pravdy. Kromě toho, celé věky neměly ženy nic vlastního. Ženy jsou v patriarchátu něco jako chovná zvířata, zkřížená s kuchyňským robotem. V matriarchátu ostatně také..

..všechno u žen vždycky ovládala matka, potažmo matka rodu, cokoliv vlastního dceři bourala a na uvolněné místo dosazovala své požadavky a své představy, dokud všechno dceřino nezadusila. A pak, až už dcera není schopná na nic vlastního ani pomyslet, se matka uklidní, protože z dcery už je automat na plnění matčiných představ..

..jinými slovy, matka se může začít mezi matkami chlubit, jak dceru dobře vychovala. A toto trvá dodnes, jmenuje se to móda, a zasáhlo to všechny. Móda je základní nástroj manipulace, několik lidí ovládá prostřednictvím módy všechny matky, a tedy automaticky i jejich dcery. Většinu přímo, a těch pár vyjímek, které zůstávají mimo módu je ovládáno nepřímo – nejsou brány v potaz, a i když si třeba žijí svoje, to jejich je ochuzeno o reakci ostatních.. jsou bez zrcadla.

Stát mimo módu totiž pro lidi znamená být vyobcován z církve (té mateřské) – lidé se vám vyhýbají, jako byste byli nakaženi, dávají si pozor, o čem s vámi mluví a kdo je při tom vidí, protože nikdo nechce být spojován s něčím nestandardním. Platí to i pro vedlejší módní proudy: nikdo z podzemí nechce být viděn ve společnosti někoho z mainstreamu, protože co by mu na to „jeho“ parta řekla. Hlavně že každý všude dokazuje, jak je jedinečný..

..prostřednictvím několika předpřipravených kolonek na netovém profilu, značkového oblečení laděného do několika předpřipravených výrazů si vybíráte, co budete napříště žít.. všechno, co odsouhlasíte slovy „Já jsem ...!“ se totiž začíná okamžitě dít. Móda je tedy dokonalý nástroj manipulace, který provokuje lidi k tomu, aby se manipulovali sami, a tuto reakci ty lidi někdo musel naučit.

Člověk nemůže prožít to, co nevyjádří, lze prožít jen to, co dáte najevo, co dáte ze sebe ven. Ale ženám po matčině výchově nezbydou žádné vlastní niterné vyjadřovací prostředky, takže je jasné, že i z tohoto důvodu nikdy nemohou prožít sebe. Budou odkázány na napodobování matky, pramatky a dalších ženských autorit, a o to šlo.

Ženám, které nedělají nic vlastního a čistě jen napodobují vlastní matky a ženské autority totiž nehrozí, že by udělaly něco „špatně“, tudíž jsou „v pořádku“, a „maminka“, která je takhle zradila, je na vrcholu blaha a přijímá pochvaly a gratulace za skvěle vychovanou dceru. Ve skutečnosti je však dcera mrtvá..

Ženské „sebevyjádření“

U mužů je stejná situace ještě mnohem jednodušší – nemají ani co dávat ven, protože jejich nitro bývá přepsáno chladnými, logickými konstrukcemi aktuálně schválenými patriarchátem. Ten přepis je něco, co si muži nechávají líbit, protože většině z nich po výchově nezbydou žádné emoce, takže jim nezbyvá emocionální kapacita potřebná k odhalení téhle zrady. Systém si mužské „necítění“ pojistil vyvyšováním logiky a ponižováním emocionality, neboli mužskou nadvládou, kterou spousta pitomců (šovinistů?) opravdu dodržuje, ke škodě své i svého okolí.

U žen, nebo tedy hlavně u dívek však bývá tentýž přepis prováděn ukrutnými boji, protože dívky cítí, že přichází o sebe, o svá já, a brání se. Jejich obrana sice většinou postrádá logickou stavbu, ale o to bývá urputnější – ono kdyby dívkám nebyla zapovězena schopnost si své pocity logicky vysvětlit a podepřít platnými argumenty, neexistoval by tu nejen patriarchát, ale nemohl by vzniknout ani matriarchát, nezpracované dcery by to okamžitě smetly.

Jelikož mužům byly odebrány emoce, nelze jejich oblečení přizpůsobit jejich individualitě, protože po zákazu emocí žádnou opravdovou individualitu nemají. Co se módy týká, pro muže stačí vymyslet jeden model: celé věky bylo správné mužské oblečení černobílé – a většina mužů proto měla menší či větší problém i s rozeznáváním barev.

Celé věky v tom byli muži udržováni, a udržovaly je v tom především jejich matky a ženy, kterým obvykle velice vyhovovalo, že mají nad muži aspoň jakékoliv slovo. To, že na to doplácely životem úplně o ničem, jim zřejmě nevadilo.. vlastně, aspoň si měly na co stěžovat a pěstovat si tu ženskou výlučnost a soudržnost.

Ženám emoce musely zůstat, proto jejich oblečení musí mít možnost použít jakékoliv barvy. Bohužel, jejich emoce jsou přelhané, neodpovídají tomu, co se děje v jejich nitrech, proto jejich nitro zůstává vevnitř a na povrchu září barvičky, které jim dodala matka, popř. další autority. Ženám je však v patriarchátu i zakázáno používat vnitřní kouzla, a i proto jsou odkázány na kouzla vnější, a většina z nich je tím pádem zcela poplatná své vizáži a aktuální módě.

Ve skutečnosti vnitřní kouzla používají, ale naprostá většina z nich o tom nic neví a ani vědět nechce.. vždyť to vcelku funguje i intuitivně a ta nevědomost celé té frašce s vizáží navíc přidá zdání nevinnosti.

Vědomé ženské sebevyjádření však tím pádem neexistuje, a to co ženy jako sebevyjádření berou, tedy vyjádření vnucené masky od matky se tak přestěhovalo skoro výlučně na povrch – dnes už se málokterá žena vyjadřuje pomocí svého nitra a skutečného ženského kouzla.. ono ne že by nechťely, ale není jak. Matčina maska přehluší všechno.

Všechny uznávané ženské vyjadřovací prostředky jsou dnes externí a přes 90% jich tkví ve tvaru a barvě oblečení, které však dnes už musí být značkové, aby se tomu vyjádření přikládala vůbec nějaká váha. To znamená jednak, že se i tato disciplína dostala pod kontrolu patriarchů, a druhak, že na vlastní vyjádření ženského nitra zbývá necelých 10% těch externích prostředků, což je bohužel obecně bráno a ženám vštěpováno, že je to prostor pro šminky a doplňky.

Šminky znamenají přemapovat tvář do nějakého určitého výrazu, který bude „ladit“ s oblečením, které zase bude ladit s aktuální činností, a doplňky znamenají toho výrazu potvrzení.. a celá ta šaráda pro tu kterou dotýcnou znamená potvrzení její existence – většina dívek / žen se bez toho neodváží vůbec vylézt mezi lidi.

Šminky i doplňky by opět měly být značkové, protože kdyby se někdo ženy zeptal, co používá, aby se za to nemusela stydět, a šminky navíc i proto, že některé, skutečně kvalitní šminky vám ten obličej nerozežerou až tak rychle. I tak je obvykle po sedmi letech (jedna obnova těla) hotovo. Není vůbec výjimkou, že se dívka začne malovat ve dvanácti třinácti letech, a že ve dvaceti už nutně potřebuje pleťové masky a jiné rádobý-nápravné procedury.. další a další otrávené šípy v těle ženství. Tomu celému se pak říká odporný byznys, ale někdy také kosmetický průmysl.

A je to vražda ženství.

A co tedy dávají ven ženy? Ženy hrají role. Koupí si oblečení na každý myslitelný druh činnosti zvlášť a neustále se situují do role vyznačené tím, co mají na sobě. Snaží se o velmi průhledné chování a jasné a zřetelné odlišení všech detailů svých rolí, aby je nikdy nikdo nemohl napadnout, že dělají něco špatně. Tedy se co nejvíc přimknou k roli, která samozřejmě není, a nikdy nebyla jejich. Tedy nežijí..

Ženy dávají ven jen to, co mají oblečené, popř. namalované na tváři. Mohou být pocitově free, cool, in, celá dámská populace soupeří o to, která z nich bude více „sexy“, které lépe padne „romantické“ prádelko a nebo „vyzývavé“ šatečky a která pomocí toho dosáhne lepších výsledků, lepšího umístění v ženské hierarchii.

Pak jsou dávány za příklad, a tehdy teprve mají dojem, že jsou v pořádku. Bohužel to znamená, že jsou mrtvé, a to i když mají emoce, i když jakoby žijí, i když v porovnání s muži nějakým životem jakoby disponují. Většina z nich to v sobě tak trochu ví, a jelikož odmítají změnit sebe (protože by se přestaly líbit zase svým matkám), berou to tak, že je to už jedno, neboli že stejně už přijdou do pekla, tak co.

„Aspoň si to užiju, a pojedu nadoraz“. A ony ve všem, co dělají, opravdu jedou nadoraz a nedá se s nimi nijak vyjít – jen tak, že budete vždycky dělat všechno, co vám kdy řekly, a možná ani tehdy ne.

Bitva s módou

Dnes se nabízí nepřehledné množství rolí. Každá ta role stojí ženu nemálo peněz, ale to nevadí, aspoň se nám lépe zapojí do budování patriarchátu, když si na to či ono bude chtít vydělat. To se týká nakonec i mužů, protože i když muži své role ani zdaleka neberou tak vážně, jejich matky, ženy či přítelkyně rozhodně ano („Opovaž se tam jít takhle!“).

Je úplně jedno, jakou kdo bude hrát roli, protože dnes jsou už reklamy na všechno (samozřejmě na všechno, co vlády chtějí, abyste prožívali), a tedy při jakékoliv činnosti se každá žena snaží „vypadat“ jako ta která dívka z příslušné reklamy, aby jí nemohla matka ani žádná autorita vyčíst nebo pomluvit, že „není dokonalá“. Nikdo nesmí nalézt hnidu.

Muži se zase snaží, aby i ve vnučeném oblečení z poslední reklamy vypadali jako že žádné takové věci nepotřebují a že jsou nad věcí, což je vcelku pochopitelné – kdo by chtěl být v masce? Kdo by chtěl být posuzován podle toho, jak dokonalou má masku a jak dokonale se přimknul k roli, kterou mu někdo vnutil? Kdo? No, muži to nejsou..

..aspoň většina, nicméně, na sebe si v důsledku diktátu módy nevzpomenou ani muži, ani ženy.. okázala ignorance u jedněch, slepá, až patetická poslušnost u druhých, téměř všechny lidi tato bitva s módou zaměstnává natolik, že nemají skoro žádnou šanci si uvědomit sebe. A ještě si to sami platíte.

V každém případě, ženy jsou odkázány na změny vnější. Proto mají „potřebu“ mít na všechno zvláštní nářadí, makeup, oděv, šampón, a pokud možno i auto a dům, protože to všechno jsou způsoby, jak přelhat vlastní nitro, a mít pocit, že opravdu dělá něco jiného než že zase čeká na toho ztraceného prince, který ji z toho hnusu dostane.

Všimli jste si někdy, jak moc to připomíná čekání lidstva na nějakého mesiáše, který nás z toho dostane, aniž bychom museli hnout prstem? Odkud se tento podraz asi vzal? Lidstvo je dnes a denně očkováno bezmocí, neustále jsme přesvědčováni, že pro sebe nejenže nemusíme nic dělat, ale že by to dokonce mohla být i hrubá neprozřetelnost.

A lidé na to: „Jak romantické.. jasně že to berem“, a nejspíše tím jsou z nich totální otroci, závislí na tom, kdo přijde a co udělá. Máme prostě tendenci čekat na někoho, kdo nás zachrání a dokonce už i sami, za žádnou cenu nechceme slyšet nic o tom, že pro lepší stav můžeme něco udělat sami. Totéž platí pro dcery vůči matkám.

O tom, že by svou matku zahodila (myšleno co se týká ženské kontroly, jinak k tomu samozřejmě není jediný důvod), chodila s kým ji napadne, nepotřebovala ty zážitky nosit pryč ze vztahu a všechno si zpracovala sama, případně s partnerem (protože od toho to partnerství původně je), o tom si může většina dívek nechat jen zdát.

A přece, kterákoliv to kdy učinila, vždycky byla mnohonásobně šťastnější než všechny ostatní, protože každá taková nalezla svůj život a sdílela ho s člověkem, kterého si za tím účelem sama vybrala. A mám radost, neuvěřitelnou radost, že sem můžu připsat, že takové jsou, a že jich je čím dál víc.

A některé jsou již teď tak silné, že dokáží vycházet s matkou, a přitom si žít své vlastní. Je to ohromná pomoc i pro ty matky, protože když jim dcera dá takovýto příklad a vlastně úplně mine jejich nástrahy, ony se mohou na oplátku vykašlat na to stát svým dcerám modelem, a nemusí si osekát život ode všeho, aby se dcery následující model musely také vzdát všeho a zůstat definitivně pod mateřskou kontrolou.

Nedá se nic dělat, ženy musí – stejně jako muži – přestat s vyvyšováním mateřství, jinak se nikdy nezbaví zhoubného vlivu matek, které jsou právě skrze svou vyvýšenost neskutečně snadno manipulovány – jak systémem, tak i vlastními matkami – což je dodnes funkční bludný kruh matriarchátu, byť je utajený pod patriarchálním systémem.

K tomu ženy musí dostat příležitost, od mužů, kteří musí přestat vyvyšovat otcovství a stát se ženě partnerem. Společně s partnerem to ženy mohou dokázat docela lehce a bez bolesti. A v okamžiku, kdy žena sama v sobě přestane hrát hru vyvyšování mateřství, bude moci nalézt cestu k vlastnímu ženství.

To se týká i mužů, zvláště těch, kteří už přijali společenskou povinnost vyzdvihování mateřských zásluh a už také začali matky vyvyšovat (byť jen proto, aby od nich měli pokoj), a také těch, kteří stejně jako já dostali nesmlouvavou dívčí výchovu.. a těch je mimochodem čím dál víc, a čím dál horší jsou i důsledky té výchovy, takže se hrozivě ztěžuje i náprava.. už je opravdu nejvyšší čas rozmotat patriarchát i s matriarchátem, osvobodit ženství a začít hledat mužství.

Upozorňuji, že cesta k ženství může být zakletá, může být velmi těžké ji vůbec nalézt, a její nastoupení může přinést (ve smyslu vyplavit na povrch) mnoho bolesti, protože je mnoho nepřiznaných a velmi krutých pravd v lidském mateřství. Některé nejdou dost dobře ani vyslovit, a o to těžší může být jejich přiznání a zpracování.

Nalezení vlastního, čistého ženství však rozhodně stojí za touto cestou projít. Toto se opět týká i mužů, protože zazděné ženství a deformovaný pohled už jen na tuto problematiku znemožňuje většině mužů (a to i leckterému Mistrovi) dosáhnout trvalé celistvosti. Celistvost je popsitelná jako soulad mužských i ženských stránek v člověku.

Tam někde začíná lidství.. (a končí pohlavní rasismus aneb dělení lidí na chlapečky a holčičky).

Vražda planety

V Růstu člověka jsem také rozebral, proč většina dospělých lidí nejsou dospělí, a že se to pozná už z toho, že se naprostá většina lidí neobejde bez mateřského mléka cizích, úplně odlišných živočišných druhů. Mateřské mléko je totiž pro kojence, a pokud ho v nějaké formě konzumujete, nutíte své tělo držet váš život v kojenecké úrovni.

To znamená, že už díky konzumaci mléka a mléčných výrobků za celý život nedospějeme ani do té úrovně, které bychom normálně dosáhli už před vstupem do mateřské školky.. která by tím pádem nebyla vůbec potřeba. Proto si s námi rodiče a učitelé, stejně jako potom nadřízení a stát mohou dělat, cokoli chtějí.

A kromě nich i matky, protože mateřské mléko je jejich odznakem, jejich označováním vašeho těla, které jim dává nad námi absolutní moc. A právě proto, že lidské matky k tomu takto šíleně zneužívají matky zvířecí, právě proto matky jako takové nemají sebemenší naději dostat z cizího zneužívání sebe. Přístupem lidských matek k matkám zvířecím je totiž dán přístup k matkám nejen lidským, ale i k těm zvířecím, a bohužel i k Matce Zemi.

Matka Země nás živí, to jest dává nám potravu, a ta se jí vrací. Pominu, že k výkalům máme prazvláštní vztah, plný odporu a pocitu něčeho nečistého, a zaměřím se na to, že potrava je způsob, jak fyzicky žít v pozemském společenství, jak se fyzicky účastnit života na Zemi. Vracením potravy se uzavře kruh, který si popíšeme v kapitole Návrat Bohyně.

Jenomže obecný přístup vychází z toho, že je možné, aby se mrtvé matce narodilo živé dítě, takže se půda napustí jedy, a teprve do dokonale mrtvé půdy se nacpou živiny pro tu kterou plodinu. Je to jako kdybyste ženě před otěhotněním umrtvili dělohu, pojistili ji několika druhy jedů proti rozkladu, zánětu a plísni, pak ji oplodnili, čas od času doplnili jedy pro matku a živiny pro plod a za devět měsíců poslali robota pro výsledek.

To znamená, že Země je soustavně ubíjena laboratorními jedy jak přímo, tak i těmi, které projdou lidským zažíváním.. z Matky Země je dnes jedna velká laboratoř. Živiny k nám tím pádem proudí z laboratoří a kruh je rozpojený. Člověka neživí Země, a Země nemá zpětnou vazbu od člověka.. člověk úplně ztratil vazbu se Zemí.

Mezi člověkem a Zemí je vrstva ne-lidského odpadu, která neustále sílí, a na tom všem ženy spolupracují. Mužská věda tím splnila ženám sen matriarchátu, zastínit Zemi lidským mateřstvím. A pokud to tak necháme, Země nebude, a pak nám možná dojde, že jsme byli její součástí.

Takhle nějak probíhá vražda ženství na úrovni planety.. dnes a denně. Znovu opakuji, že s vraždou ženství začaly už ženy, když prohlásily matky za Zdroj života. Vyvyšování vlastního mateřství je způsob, kterým se ženy dodnes oddělují od života a od opravdového ženství včetně Matky Země a samotné Bohyně, a propadají tak patriarchátu, který s nimi přitom nepočítá jinak než jako s otrokyněmi, které krom rození dětí a doživotního otroctví nemají co nabídnout.

K opravdovému ženství má dnes daleko blíže průměrný muž než průměrná žena, a pro matky je skutečné ženství skoro nedosažitelné, protože to oddělení od Země, které ženy kdysi nastolily, patriarchát ještě převrátil, a zamotal, a matky se tomu nejenže nepostavily, matky na to kývly a řevní se o to, která bude v této nové disciplíně „nejlepší“.

Země je tak asi jediná planeta ve vesmíru, kde ženy radostně ubíjejí své ženství a všechny přirozené vlastnosti, aby mohly doživotně sloužit nějakému muži, byť by to byl sebevětší blb, rodit „jeho“ děti, vychovat mu z nich referenční patriarchy, což souhrnně jmenují mateřstvím, které vyvyšují nade vše.

Dokonce ani dnešní tak rozporuplné otcovství není tak strašně zkreslené jako dnešní pojetí mateřství, a zdaleka nemá tak strašný dopad jako matriarchální přežitky, které dělají z žen i mužů výkonné stroje bez citu a lidství.

Z druhé strany, svět se se stoupajícím vlivem matek mění (a to k horšímu), a čím dál víc mužů se otevírá svým pocitům, s nimiž stejně jako ženy neumí nijak pracovat, takže i muži jsou svým pocitům vydáni na milost a nemilost.. spíš na nemilost. A vzhledem k tomu, že i pro muže je, co se týká pocitů, vzorem matka, čím dál víc mužů si také buduje masku se všemi vnějšími potřebami, jako jsou třeba náušnice, pierce, tetůvky, prostě značky.

A značky, kdo jste četli [Růst člověka](#), už asi víte, co znamenají. Znamenají příslušnost otroka k pánovi..

..značka je horcux, kterým pán neviditelnými způsoby ovlivňuje svého otroka. A jelikož primárními vlastníky většiny lidí jsou jejich matky, které je teprve poskytují dále a požadují z toho nějaké to procento ve formě odevzdané energie, jde zřejmě o vnější vyznačení matčiných horcuxů, které se tím pádem legalizují.

A tohle že je patriarchát? To je absolutní paskvil. Člověka už jen napadá, jak by se nám vedlo, kdyby se matky nepokoušely neustále vlastnit své děti a profitovat na jakémkoliv jejich činnosti. Ani patriarchát by nemusel být tak strašně nelidský, kdyby se o člověka nervalý dvě otrokářské frakce, které ho bezpodmínečně chtějí vlastnit a ovládat celého..

..nebo ne? Kdo ví?

POJETÍ VÝCHOVY

Nedávno mě vyhledávací přivedlo na dvoudílný článek, který takovým nezaměnitelně „českým“ způsobem napadá příběh Bary Koudelkové popsany v knize Útěk z afrického pekla.. i když autorka onoho pamfletu svému počínu neříká napadání, ale „upozornění na bílá místa“. Je to dost typické? Zdá se vám to dostatečně české?

Ještě zbývá několik věcí, kterých si na českých ženách vážím, ale rozhodně k nim nepatří jejich obecný vztah k jiným ženám, zvlášť když taková česká žena pojme podezření, že by nějakou jinou ženu mohli „lidé“ považovat za zajímavější nebo dokonce za důležitější, než je ona sama. Rychle upozornit na „bílá místa“.

Bářin příběh jsem četl po příbězích Khady (Zmrzačená), Souad (Upálená zaživa) a Jacky Trevane (Fatwa), souběžně s příběhem Miriam Ali (Bez milosti) a souborem příběhů (Neviditelné ženy), které sesbírala Jacky Trevane na své stránce (již definitivně zmizelé), a popravdě mě vůbec nenapadlo, že by na Bářině příběhu bylo něco v nepořádku.

Pokud vím, nějaká ta bílá místa jsou ve všech těch příbězích. Z toho jsem vyrozuměl, že účelem těch příběhů zřejmě není podrobný popis života nějaké osoby, ale upozornění, varování: pozor, děje se to a to, u mě to začalo takhle, a pokud se stane tohle a tohle, může to skončit dost nepříjemně, u mě konkrétně tak a tak.

Tohle Bářin příběh splňuje. A tak je mi vcelku jedno, že v jejím příběhu jsou nějaká bílá místa.. v jejím psychickém vývoji žádné bílé místo není. Příčina, následek, příčina, následek.. všechno sedí, všechno je na svém místě. Právě tak nic ani nepřebývá.

Na druhou stranu chápu, že některým dámám, jejichž věhlas, „také“ vybudovaný na multikulturním vztahu je tím či oním příběhem zastíněn, poskytuje nedostatek důkazů a neprůkazná logika rozhodování regulární záminku ke zteči. Pro mě je tomu přesně naopak. Pro mě je tohle důvod se zamyslet, proč má někdo potřebu něco utajovat nebo upravovat.. kdo na něj tlačí tak, že se bojí vyrukovat s pravdou.

Víte, mně by nakonec nevadilo ani to, kdyby některé příčiny byly aromatizovány, přibarveny, či zcela vylhány. Tak tomu je nakonec u všech pověstí.. a z pověstí vzniká národní hrdost, tvář a charakter národa.

A právě v tomto období se – jak víme – utváří nová hrdost a tvář žen.

A jaká tvář to bude? Utopí se ženy ve vylhané ženské soudržnosti a podlehnou patriarchálním „pravdám“, nebo tu soudržnost naplní pravdou svou, osobní, a vykřičí ji do světa, patriarchům (a zřejmě i ostatním ženám) do toho kyselého ksichtu, jak to udělala Bára?

Jaký bude nový model, jaká bude žena budoucnosti? Bude to ženský patriarcha, jak ukazují trendy, nebo žena svá, konečně svobodná, která dokáže ke svobodě dovést i muže?

Pro mě Bářina kniha velmi přesně dokumentuje důsledky dívčí výchovy, která v Čechách ještě pořád převládá, z níž vycházejí dívky naivní, zcela neschopné samostatného jednání, tudíž zcela odkázané na rady (a kolikrát vyložené i na otěže) svých matek, autorit, tety Sally a nejrůznějších přítelkyní.

Jsou vychovány posloužit muži, ve všem mu vyjít vstříc, tedy aspoň navenek, své „nepodřít se za žádnou cenu“ si praktikovat potichu („Ach já ubohá žena!“) nebo nahlas („Proč musí být vždycky po tvém?“), v každé nestandardní situaci konzultovat matku nebo nějakou ženskou autoritu, co dělat, a vůbec všechno nosit domů mamince.

Úzký svazek s mužem je proto pro takovou naočkovanou ženu nutným zlem, které může být příjemné a taky nemusí (viz matčino očkování). Není tam žádná jistota (viz matčino očkování). Protože ve svazku s mužem není žádná jistota, je to pro ženy jen hra – mužova hra, na kterou ženy přistupují (viz matčino očkování).

Ženy tedy do vztahu nejdou, ony na něj přistupují. Když si muž myslí, že oba dělají vztah, velmi se mýlí, protože když žena přistoupí na nějaký vztah, znamená to, že vás nějaká její autorita schválila, nebo aspoň nezatratila. A to znamená, že si s vámi bude vědět rady.. a že nehrozíte její vliv na vaši vyvolenou.

Podle toho, co zpívá Sting (Secret Marriage never can be broken – tajné manželství nelze narušit), by to opravdu mohlo vypadat, že jediná šance na podnětný a přínosný vztah je udělat vztah skrytý (tajný).

Jak na to Sting přišel?

Jakmile máte oficiální vztah, vaši „kamarádi“, a „přátelé“ na vás vznášejí různé otázky a vyžadují odpověď. Ovšem to co odpovíte se vám pokusí rozmetat, aby si udrželi vliv, který na vás předtím měli. Tím samozřejmě rozmetají kus vašeho vztahu. Pokud vás totiž někdo donutí odpovědět, to co řeknete se ihned začne dít.

Odmítnout některé otázky je pokládáno za nezdvořilé, takže systémem povinných otázek se kontrolují páry mezi sebou. Kořeny tohoto počinání jsou ovšem právě v dívčí výchově, kdy matky nutí své dcery se jim svěřovat – vlastně zpovídat, a pak jim udílí rozhrěšení, což znamená absolutní kontrolu dcery a celého jejího života..

..odkud to patriarchální kněží tenhle vynález odkoukali, co myslíte?

Dámské protokoly

Dnes už málokdo je takový blázen, aby na „společenské otázky“ odpovídal pravdu, bohužel, až na ženy s jejich vazbou na protokoly všeho druhu, z čehož systém zpovědí a rozhrěšení a následná kontrola (kontrola = ovládání) ostatních je sice základním kamenem, ale dohromady nejmenším zlem.. to co z toho vyrůstá je mnohem horší.

Ženy jsou vychovávány nemyslet samostatně, s tím, že všechno vyslepičí mamince a obdrží zmíněná naučení a návody, což znamená sdílet zážitek a nechat si ho přelhat někým zkušeným a důvěryhodným. Proto jsou odkázány na protokoly a jsou jejich prostřednictvím zcela ovladatelné, přesněji řečeno, jejich prostřednictvím jsou teprve dostupné.

Musíte zvolit a spustit příslušný protokol, abyste se mohli se ženou bavit, jiný protokol, abyste se s ní mohli vyspat, úplně jiný, abyste se s ní mohli kamarádit či přátelit.. ale když to uděláte, žena nedokáže nereagovat, protože má zafixováno, že po tom a po tom musí přijít to a to.. přece ji to tak maminka naučila..

..ženy se brání být označovány za domácí zvířata nebo za kuchyňské spotřebiče, ale právě fakt, že mimo protokoly vůbec nejsou přístupné jakékoliv výměně svědčí o tom, že z nich výchova opravdu dělá naprogramované roboty reagující jen na určité, přesně dané podněty. Takže je to systém potřešené husy..

A teď, nejenže se skoro žádná žena nedokáže sama přeprogramovat.. není snad na světě ani žena, které by mohl pomoci nějaký muž. Větší část těch protokolů – a to ta podstatná – totiž nebyla nikdy vyřčena, a už vůbec ne před jakýmkoliv mužem, z čehož jedinou mně známou výjimku činí vyjádření Plejád'anů v našem [Neviditelném světě](#).

Ono, leckterá žena si pomoci nechá, kolikrát docela i ráda, ale pak se objeví její ženská autorita, a všechno je zase v háji, a je to právě tím, že první přístup k takové ženě nutně musel proběhnout právě pomocí vnuceného protokolu, který ženě dodala matka a který právě zahrnuje spoustu neviditelných položek, kterými matka dceru kontroluje.

A protokoly dnes máme ve všem, všude, kam se podíváme jsou osoby, možnosti, materiální statky i pouhé naděje, mezi něž patří i nejzákladnější životní potřeby (zdraví, střecha nad hlavou atd.), a to vše je dostupné jen prostřednictvím nějakého protokolu, na který teprve smí příslušný úřad příslušně zareagovat.

Má smysl se zmiňovat o tom, že každý ten protokol je někým kontrolován, a je vytvořen tak, aby dal vládcům možnost kontrolovat obyvatelstvo..? A má smysl připomínat, že vazbu na protokoly zařizují v lidech (a především v ženách) matky s tou svou mateřskou výchovou? A že to tak je už od matriarchátu a patriarchát to prostě jen využil?

V [Růstu člověka](#) jsem našel problém módy, značek (horcuxů) a slepého následování autorit. Řekl jsem, že dívky i ženy jsou vedené řídit se podle té nejdůležitější ženy, kterou zrovna mají na očích, to jest především podle matky, a že když postavíte nějakou ženu na pódium, ostatní nemají nejmenší šanci se podle ní neřídit. Naopak.

V každé ženě se naopak objeví ještě touha tu na tom pódium nahradit, stejně jako každá chce co nejdříve nahradit matku. A to je zase důsledek příšerných bolestí, které dívky podstupují, když je jim vnucován matčin příklad. Klíčem je tu důležitost, tedy, touha být „ta důležitá“, ta, podle níž se všechno řídí.

To je protokol, který bychom mohli nazvat „následovat oficiální vzor“, a tento protokol funguje až do té míry, že ženy řídí svůj život vyložené podle nevědomých impulsů svého nitra, přičemž to nitro je napojeno na ženskou autoritu a její život a nutí ženu žít podle toho, co se k ní tím neviditelným spojením dostane.. tím pádem jsou ovlivnitelné, a naprosto bezbranné na podprahové úrovni: cítí to, co autorita, myslí to, co autorita, říká i dělá to, co ona..

..chápete už, proč mluvím o horcuxech?

..když například taková Lavigne prožije milostnou aférku, nějakých pět set tisíc dalších dívek udělá bez okolků totéž; vadí jim přitom jen to, že o nich nepíše bulvár a ony nejsou tak důležité jako Avril. No ještě že jsou blogy, a mohou si to o sobě napsat aspoň samy.. ale co to je?! No, jejich život to není určité, ale následují autoritu, takže je to určité v pořádku. Je to dokonce natolik v pořádku, že si to o sobě napíší na blog.

Jenom tak mimochodem, co na to pánové, když se Avril s tím dotýčným rozejde, a jejich nově nabytá partnerka nečekaně, bez důvodu a vysvětlení udělá totéž? Ale prosím vás, co je to za otázku.. copak si pánové někdy něčeho všimli? Těm se to řekne jako hotová věc, a co zmůžou? Vidíte už tu strašnou zneužitelnost?

A i když tohle v dcerách zařizují matky, aby je mohly ovládat až do smrti, je to zhouba celého patriarchátu. Ženy bezbranné a ovlivnitelné, zároveň však s neuvěřitelným vlivem na muže, s nimiž nemají žádný soucit, protože jim matky vštepují, že za všechno mohou muži (aby dcery nepřišly na to, že jim to všechno dělají matky)..

..patriarchové samozřejmě dávno odkoukali, co a jak přesně řídí ženy. A co si myslíte, jak na to asi zareagovali? No, zaplatili a stále ještě platí několika ženám horentní sumy, aby dělaly, co se jim řekne, s tím že je ostatní ženy budou kopírovat – v naději, že se jednou stanou taky tak důležitými. A budou platit i nadále, protože jim to dokonale funguje.

Nic proti ženám nezabírá tak dokonale jako podvržený „ženský“ protokol.

Rozpor modelů

Jinak, když říkám, že tato výchova u nás pořád ještě převládá, myslím tím, že tento model má sice implantován naprostá většina dívek, nicméně už zdaleka ne všechny jej mají na prvním místě, jako tomu bylo ještě nedávno. To je z mého pohledu veliký krok dál, i když si nejsem jistý, zda to „dál“ znamená zároveň i „kupuředu“.

Ženy pořád sledují nějaké modely, a mně by přišlo mnohem lepší, kdyby se raději naučily rozhodovat a myslet samy za sebe a ne podle toho, co udělá druhá. Respektive, není důvod nedělat společná rozhodnutí, ale, jak je vidět, je hodně důvodů nedělat slepě všechno, co dělá ta druhá, ke všemu na bázi kopírování cizích pocitů či celého nitra.

Pocity jsou jen jedna část života, a to ta nejméně jistá – vždycky ukazují jenom pravdu.. okamžitou, momentální pravdu o tom, co se děje. Pokud ženy přejmou cizí pocity za vlastní, jakože toto jim matky ve výchově přímo nakazují, jak asi mohou žít svůj život, když pravda o tom, co prožívají, jde od někoho jiného?

Možná i proto ženy hledají tu jistotu, když mají zapovězené samostatné myšlení a povolené jen emoce, které ve většině případů odezní hned potom, co si jich člověk vůbec všimne, a když jsou svým celým životem vázané výlučně na příklad autority, která je ale také vázána na nějakou autoritu a každá ta autorita je každou vteřinu trochu jiná..?

Je jasné, že hlavním modelem je dívkám jejich matka a přítelkyně, kterou si ženy vybírají podle toho, jak by se líbila její matce, takže jakási stabilita v tom zdánlivě je.. stabilita mnohatisíciletých matriarchálních přžitků.. teta Sally a všechny ty modelky, zpěvačky a herečky jsou až pak.

Jenže, jak přicházejí nové a nové generace, čím dál víc je vidět, že matky, co možná zapojené do „pracovního procesu“ s tou svou šílenou, totálně destruktivní výchovou na své dcery nemají tolik času, rozhodně ne tolik, kolik času na ně má televize. A už je poznat, jak televize vychovává: vzniká model ženy, která je sice mnohem silnější než v předešlém pojetí, bohužel opět ne sama o sobě, ale jen díky spojení s nejnovějšími výrobky pro domácnost, na které si v té společnosti musí („smí“) vydělat. Lákavá představa, že?

To znamená, že v ženách se vytváří rozpor.. který model teď vlastně následovat? (Patriarchát prohlubuje původní matriarchální zneužití a zakládá v problému byznys.) Někdo velmi chytrý si uvědomil, že ženy jsou mnohem podnikavější než muži, a že potřebují pro sebezpečetění mnohem více vnějších změn (a předmětů!).

To dohromady znamená, že ženy mnohem víc utratí – zvláště pokud jim nějaká najatá hezká holka v reklamě vysvětlí, že např. s tímto novým typem malovacího válečku nebudou s malováním závislé na svých mužích, ale vlastně jen na svém příjmu. Totéž se ovšem týká kuchyňských potřeb, zahradnictví, oblečení, bot, sportu, léků, hubnutí..

..lákovost výrobků z reklamy pohání spoustu žen k vyšším a vyšším výkonům v práci, aby si neskutečnými výkony vydělaly téměř tolik, co si vydělají normálně pracující muži, to vše proto aby pak získané peníze nechaly na své domnělé nezávislosti na mužích. Vlastně si důkaz o své nezávislosti kupují, i když na první pohled to tak nevypadá.

Bohužel to většinu z nich nikdy nedojde, natož aby poznaly, odkud to zlo jde.

Výsledkem je žena, která je za své peníze přiměřeně silná, a extrémně výkonná, protože motivovaná iluzí dokonalosti, kterou v nás budí televizní reklamy.

Ještě nikdy v historii nepřipomínaly ženy roboty více než dnes, ale co hůř, ještě nikdy jim to nevadilo tak strašně málo jako dnes. Zvládají vysoké školy, k tomu domácnost, k tomu děti, a ještě k tomu zaměstnání, to vše na bůhvíkolik procent. Hrůza. To je to, proti čemu se bouří feministky – to jsou ženy, které ten problém aspoň vidí.

Jenže, ostatní ženy si podle všeho myslí, že jim feministky berou tu jejich oficiální svobodu, tak pohodlnou, kterou ženám za jejich peníze milostivě poskytuje náš patriarchální systém, a na feministky, mírně řečeno, velmi nevraží. Ženy se tak přidaly k mužským šovinistům. To tu také ještě nikdy nebylo.

Mnoho žen proto jede úplně nadoraz, i když ony by to pravděpodobně nazvaly „žitím naplno“, přesně tak, jak je jim to předkládáno. Paní v reklamě to přece říkala.. a taky to moc hezky zní..

Odkdy však žít znamená celé týdny dřít, abych o víkendech mohla na výlet do toho hezkého nákupního centra z umělé hmoty, chromu a plexiskla, a měla tam co utrácet – hadříky v ceně pár korun pořídit za pár stokorun, protože v superslevě a sousedka je má taky, tak abych jí zavřela tu nevyváňanou odpornou.. ústa?

Že by od té doby, odkdy kupovat znamená dělat si radost? A zažít chvilkový, zcela vylhaný pocit „nezávislosti“?

Totéž ovšem začnou dělat muži, až se budou učit mít svoje vlastní pocity, a až je ovládne pocit nenaplnění a zmaru, hlavní to produkt našeho slavného patriarchátu. To bude teprve válka pohlaví.. wampýr proti wampýrovi.. a to i když není a ani nikdy nebylo účelem vývoje dokázat druhému pohlaví, že se bez něj obejdeme nebo že jsme silnější.

Účelem bylo naučit se žít dohromady, o nic jiného nikdy nešlo.. ani mužům, když se násilně vzepřeli krvavé vládě matek, a ani těm dnešním ženám, které se opravdu snaží o opravdovou rovnost. Vštípené tendence mateřského řevnění a snahy ovládat potomky a vysávat jejich partnerství i celé životy však s námi nemají slitování.

Obejdeme se tentokrát bez potoků krve?

Ženská soudržnost

Patriarchát se od samého počátku snaží dostat vše ženské pod mužskou kontrolu. To se střídavě daří a nedaří, podle toho, jestli na tom zrovna ženy spolupracují a nebo ne. V poslední době tyto snahy zažívají největší rozkvět. S pomocí zaprodaných žen se toho pod kontrolu dostalo dost a dost.

To, co ženy celou tu dobu zabíjí je to, že vylhané a nefunkční rady dostávají od žen. Jsou vedené podřizovat se mužům, minimálně naoko, a věřit ostatním ženám. A zvláště od ženských autorit jsou naučené slepě přebírat celé cykly. Ale kdo vede ženy proti mužům a zároveň jim vnucuje, že mu musí ve všem vyhovět? Matky, kdo jiný?

A právě tímto naše matky dosáhly toho efektu, že se nám ženy hlídají navzájem. Jak jsem už psal, každá hlídá všechny ostatní, a pokud kterákoliv udělá něco, co nepřísluší jejímu hierarchickému postavení, je okamžitě „vyšeptána“ a všechny ostatní ji zničehonic nenávidí, hledají na ní další špínu, pomlouvají a hází klacky pod nohy..

..pak nastoupí přítelkyně, žehlí a žehlí, a najednou je všechno v pořádku? Omyl, všechno je zaznamenáno, nic není odpuštěno, záznamy jsou pečlivě opatrovány a čeká se, až bude příležitost to zase vytáhnout. Patriarchát neskončil, ten nám tu trvá, a většina žen nedokáže myslet na nic jiného, než na to, jak se dostat v ženské hierarchii zase o kousek výš.. jak ponížít tamtu, jak se dostat k oné, jak dostat důležitějšího muže.. a z toho všeho její matka dostává procenta.

Už jsem psal, že všechny ví o všech, málokterá ví vůbec něco o sobě, a v tom, co ženy ví tímto způsobem je příliš málo pravdy. To je záměrem, protože ženu, která ví, by nešlo ovládat. Matička by utřela. Věci výrazně napomáhá to, s jak patetickou poslušností se ženy obracejí o radu zase na ženy, místo aby si nechaly rozbít lži od mužů a začaly žít.

Nabubřelost, se kterou je odmítán mužský zájem pomoci je absolutně zhoubná. Většina žen si myslí, že tím, že jsou ženy ví o sobě a o svém těle všechno a líp, než muži. Nic není dále od pravdy. O svém těle ví právě tato většina žen právě jen to, co jim sdělil patriarchát, a že máloco z toho je pravda, na to můžete vzít jed!

To, že k tomu patriarchové použili její matku, pro niž platil závazný příklad nějaké najaté ženské autority, to přece na přelháni nic nemění, ne? Je více než pravděpodobné, že právě tato většina žen bude k rozmotání lží o svém vlastním těle potřebovat nějakého muže, protože muž má klíče ke způsobu lhaní patriarchátu jako svou druhou přirozenost, úplně stejně jako ženy poznají, co jim chce „přítelkyně“ říct, i když ve slovech říká něco jiného než zbytkem těla.

A mateřské lži jdou ještě mnohem dál. Nutí ženy k podřízenosti, jako že to tak muži chtějí a musí se jim vyjít vstříc, a přitom muži chtějí partnerku, ne podřízenou slepici, která všechno odnese matce, tedy tchyni, nebo přítelkyni a roztáhá celý jejich vztah po ostatních ženách, od nichž na oplátku dostane další a další zbraně, jak na něj v jaké situaci jít. Tzv. ženská soudržnost je prostě ženský nacismus, a je základem pohlavního rasismu a tedy i celé války pohlaví.

Boje v ženské hierarchii (o to, která žena bude mezi ženami důležitější než jiná žena) jsou staré desítky tisíc let, a od doby, kdy ženy mohou jednat jen prostřednictvím mužů, jsou příčinou války pohlaví, protože každá žena chce být nejdůležitější, a neustále nutí svého muže, aby pro ni něco zařídil, něco, na základě čeho žena postoupí výš.

Patriarchát prostě znamená, že se ženy nervou samy, a posílají bojovat své muže, čemuž se muži brání a aby se nebránili, používají ženy přísliby neboli vidinu svého klína a za všechno platí sexem, přičemž se ještě – naočkovány matkami – i tomu placení snaží vyhnout.. protože přece pod tou mužskou nadvládou tak strašně trpí.

Jenže, pod mužskou nadvládou ženy ve skutečnosti trpí jen tím, že se jako slabé a něžné pohlaví nemohou rvát samy, protože by ztratily masku, a jsou odkázány na to, co pro ně muž udělá. Za tím účelem se snaží ve vztahu neustále urvat vrch, aby to mohly muži diktovat, což znamená boj o moc ve vztahu, a ten je základním motivem války pohlaví.

Tak tedy, zdrojem naprosté většiny nesvárů, tedy soubojů, bitek a válek mezi muži, kmeny a státy jsou boje v ženské hierarchii. Lidé to cítí a říkají „za vším hledej ženu“. Že?

Přesně z těchto důvodů patriarchát kdysi vznikl, přesně stejné důvody jako před pěti tisíci lety i dnes vedou muže k mužům a proti ženám, ačkoliv za to nemohou ženy jako takové, ale jen a jenom matky.

A to se netýká jen dcer. Podobně, jako každá naočkováná žena jde neustále proti partnerovi, každý normálně vychovaný muž v sobě zase nese šířící touhu pokořit matku a pomstít se jí za způsobenou příkoří.. jenomže, když jsou matky nedotknutelné, kdo to asi odnese? Jeho žena, a jeho vztah. Ani jeden z páru za to celé ovšem nemůže..

..ani jeden z páru nemůže za mateřskou výchovu, která z mužů dělá tupce a burany, a ze žen ten nejpříhodnější terč. A ať říkají cokoliv, ve skutečnosti jsou matky navýsost spokojené, protože

1. jako matky jsou ty nedotknutelné a tudíž z obliga,
2. a především, jejich děti budou ve svých vztazích nespokojené, a tudíž se budou vracet za matičkou.

Víte, já nemám problém s vrácením se za matičkou, pokud je to vrácení dobrovolné. Jenže matky si to vrácení nárokují, a co víc, ony si to i zajišťují – skrytou manipulací, která začíná už v prenatálu a někdy nekončí ani po smrti, a kromě toho se v „dětech“ povinně přenáší na další a další generace. A s touhle špinavostí ovšem problém mám.

ŽIVOT ŽENY

Ženy nemají svůj vlastní život, protože život znamená

1. dostat nápad a vymyslet co a jak,
2. zrealizovat – obdržet zážitek,
3. uzavřít kruh – obdržet zkušenost
4. zaujmout k tomu nějaký postoj, tedy vytvořit nové já, v ideálním případě poučené a tedy progresivní.

Ženy dostávají nápady jako všichni ostatní tvorové ve vesmíru. První potíž je v tom vymyslet, co a jak – ženy nejsou vedené myslet samostatně, což znamená, že postup si nechají někým nadiktovat. To je první důvod, proč nežijí svůj život – nežijí své vlastní myšlenky.

Samotná realizace ženám jde velice dobře, avšak ne, když je přítomen muž. Když je přítomen muž, spouští se omezení mýtu Adama a Evy (dodnes!), a realizaci je nutno nechat na něm (nebo aspoň její hlavní část). Tohle omezení se netýká snad jen prací, které systém uznal jako „ženské“.

Zážitek, to je žena sama.. aspoň většinu když posloucháte, máte dojem, že žena sbírá jen a jenom zážitky – a posloucháte-li ženu jako muž, nechápete ani čárku, protože na vás je zážitek vytvořit, ale nikdy (nebo jen zcela vyjíměčně) z něj nic nemít.

Žena umí vydolovat zážitek i z nalakování jednoho nehtu nebo z roztřepení jednoho vlasu. Tohle se dělá tak, že i sebemenší drobnosti pocitově přidáte na významu.. což klíčem je to „pocitově“, a znamená to dovednost mimo dosah normálně vychovaných mužů (a v poslední době i mimo důslednějších ženských patriarchů).

Navíc, abyste mohli mít zážitek, musíte něco vztáhnout vůči sobě – což muži nemají pojem „já“, nebo rozhodně ne ten opravdový, protože všechno vztahují vůči systému, který nahradil jejich nitro.

Zážitky jsou tak téměř výhradní záležitostí žen, bohužel aniž by z nich měly to podstatné.. uzavřít kruh a vytvořit zkušenost už zase nepřísluší ženě, ale výhradně – absolutně výlučně – ženské autoritě. To je problém.

Autorita ženě nadiktuje i postoj, jaký má žena zaujmout. Život se tak ženy dotkne jen v zážitcích, které vymyslí a většinou i zrealizuje někdo jiný – přičemž se žena pouze veze, a ještě než stihne z toho zážitku vůbec cokoliv mít, jde jej odevzdat matce, nebo přítelkyni, nebo tetě Sally.

Jediná vyjímka je, když se sejdou dvě „přítelkyně“, navzájem si podsunou, co společně zrealizují, seženou někde návod, jak na to, pak si to spolu zrealizují, pak si sdělí své pocity a vzájemně si je přelžou.. a to je ještě ta lepší varianta. Horší nechám do Neviditelného světa. Tento přístup je jinak základním principem lesbických partnerství.

Ze zážitku ženě zůstane jenom pocit, se kterým si neví rady, protože i význam toho pocitu – ženinu osobní pravdu – přebije svým diktátem ženská autorita.. ten diktát je ekvivalentem „mateřského naučení“. To má příšerný dopad. Ženy tak v životě čeká frustrace, frustrace, a frustrace.. a to ať prožijí cokoliv.

Frustrace však čeká i muže, kteří ty prožitky vytvářejí.. většina z nich nikdy nic nemá. Takhle: muž může mít zážitek, když ho s ním žena sdílí.. tímto způsobem se to muž může i naučit. Ženy bohužel naprostou většinu zážitků odcházejí sdílet se svou autoritou, a muži pak jen oznámí výsledek.

Zbývá poslední možnost, která však vyžaduje od mužů maximální vnímavost a uvolněnost vůči partnerčiným pocitům (když už nevnímá vlastní). Tím se totiž pro muže otevírá možnost účastnit se ženina zážitku. Možná tušíte, jak řídkým jevem tohle je. Ženy to samy nemají moc rády, protože jejich zážitky patří přece jejich mamince.

Jsou ale situace, kdy tohle ženy od mužů přímo vyžadují. Tak například když s někým poprvé sexují – tam ženy trvají na tom, že se jejich zážitku muž zúčastní, protože ten „jeho“ zážitek pak použijí na jeho spoutání.

Takový zážitek -neviditelné pouto – pak obvykle nazýváme horcruxem.

Proto ženy tak vehementně trvají na tom, že aby je muž dokázal uspokojit, musí sám vytušit, co žena chce, ačkoliv by stačilo mu to prostě říct.. klíčem je to vytušení, znamená to, že muž věnuje ženě poměrně hodně pozornosti, kam jde pozornost, tam jde energie, tu žena vysaje, zapojí do svého zážitku a to celé pak muži podsuně jako „jeho“ zážitek, který on si přebírá jako její spokojenost s ním. A tím jej žena následně ovládá..

..a kdopak ji to naučil a proč?

Podsouvání zážitků

..to je tajemství těch proslulých pěti nebo kolika minut po. Je v tom černá magie, magie je normálně vychovaným mužům cizí, protože k magii je potřeba aspoň základní emoční potenciál a vnímání pohybů energií, a to žádný normálně vychovaný muž nevnímá, ani jedno. Pokud tohle muž nevnímá, nelze se divit, že vůbec netuší, o co jde.

A většině mužů pak opravdu neustále vrtá hlavou, proč že to ženy prostě neřeknou? Vždyť to – z jejich pohledu – zabere sotva minutu, a máte chápajícího partnera a tím i zajištěné nejen orgasmy, ale i opravdu šťastné soužití na celý život. Jenže tohle skoro žádná žena neudělá, protože by nedodržela postup a naučení svých prachbáb..

..to už raději nikdy nepozná orgasmus.. nakonec, ještě by si neměla na co stěžovat. Znejistělí muži pak mají potřebu dělat ramena, dělají ze sebe boha, který uspokojil partnerku, i když přitom úplně stačí nepřekážet partnerce, aby se uspokojila sama v intimním kontaktu s vámi. To je nakonec i doslovný význam obratu milovat se (sebe) s někým.

Jenže společnost staví muže do nejnepříznivější role těch-jež-dokáží-vše, s tím, že stoprocentní výkon je otázkou cti, a tím zabíjí veškerou radost a přirozenost v téměř jakémkoliv lidském konání, ne tak ještě v sexu, který byl terčem zošklivovacích kampaní už dávno před naším letopočtem.

Co se mužů týká, je snad už jasné, že toto není lék na šovinismus, ale naopak je to prostředek, který ten šovinismus vyhrocuje až k tak absurdním praktikám, jako je zvětšování penisu na „lepší“ uspokojení partnerky, a požívání viagry, která ten nepřirozeně zvětšený penis „nějak“ napruží.

Mluví se přitom o uspokojování partnerky, i když, pořád jde jen o sexuální služby, jež prokazuje žena muži, a to ještě kolikrát jen tehdy, když má jak je zpoplatnit. Bylo by velmi vhodné, aby si muži, a ještě mnohem více ženy.. aby si prostě všichni přestali nalhávat něco o uspokojování, protože jediní, kdo tímto vůbec mohou být uspokojeni, jsou majitelé viagrových a zvětšovacích a push-up byznysů a pornoprůmyslu atd. Bohužel je těch důvodů ještě víc.

Jednak se ženy s muži neustále perou o to, kdo bude mít ve vztahu navrch, takže ženy přivítají cokoliv, co jim umožní diktovat své, tedy vládnout. Mužova nejistota je toho základním kamenem, proto se také muži tváří neustále jako že mají vše pod kontrolou.. snaží se nedat ženě žádnou záminku ke zteči. Ne že by to nějak pomohlo..

V příkladu se znejistěným mužem.. no, většina žen ani nepřizná, zda ten orgasmus měla nebo ne – když to nevcítil, tak co, že? A tady začíná být zřejmé, o co jde ve skutečnosti.. když si muž není jistý, neustále obrací svou pozornost k ženě, ke které tak proudí několikanásobek jeho energie.. stejně jako dříve k matce. Tohle ženy také neuvážily: kdykoliv, v čemkoliv se mužům žena změnila v matku, vztah okamžitě začíná umírat a mění se v peklo. A pročpak asi..?

Takže muž musí vytyčit co žena chce i proto, že by žena neměla jak ho zatáhnout do hry, která ho spoutá a položí jí ho k nohám. Je to jako když pavouk oplodní pavoučici, a ta ho hned potom přizabije – napustí ho jedem, kterým pavouka paralyzuje, zamotá ho, a pak ho pomalu vysává, tak jak ho její jed (totiž trávicí enzym) postupně rozkládá.

Tohle přesně dělají i ženy.. je to jejich způsob, jak zajistit, že se o ni muž po dobu těhotenství bude starat.. ovšem dělají to vždycky, dokonce i při použití dvojité antikoncepce (jeho i její).. ptáte-li se proč, je to jasné: dělaly to totiž jejich báby a prachbáby. Ženy ignorují, že ty prachbáby žádnou antikoncepci neznaly.. a navíc věřily, pevně věřily, že když se s někým vyspí, bude z toho automaticky dítě.. což i když víra dělá zázraky, zase až tak jednoduché to také není.

Tím vás jen matky straší, aby nad vámi a vaším intimním životem získaly kontrolu.. tu kontrolu, kterou se tímtož strašením pokusili získat kdysi kněží, a o jejíž výsledky se matky s kněžími podělily, čímž ty lži bohužel potvrdily.

Všeobecně by se dalo říct, že tímto přístupem si právě ženy chystají většinu těch „zklamání“, protože muž se nikdy nebrání svazku dvou lidí – on ženu chce a potřebuje, mnohem více než žena muže.. muž se brání jenom spoutání, které ke všemu pochází z cizího vnuceného zážitku. Proto muži nakonec utíkají i od žen, o které jinak velice stojí.

Před touto čaromagickou praktikou muž neutíká jen v případě, že se se ženou domluvili na dítěti, a je tím pádem stejně rozhodnut závazek přijmout.

Tohle se našťastí o něco zlepšilo.. s tím, jak byly ženy zapojeny do pracovního procesu, nemají už matky možnost kontrolovat dcery tak důsledně.. musí se spolehnout na to, že jim jejich dcery hlídá teta Sally.. ovšem teta Sally je najatá záležitost patriarchátu a patriarchát rozhodně odmítá dát lidem opravdovou svobodu a štěstí.. a ženám už vůbec ne.

Dostanete fikci.. rodičovskou lež: teta Sally dá za pravdu většině naučení vašich prachbáb, jenom to doprovodí moderními důvody. To vám musí stačit.

Teta Sally je o něco benevolentnější, než byli kněží a jejich nařízení o tom, že cítit radost při sexu je hřích, za který se dostanete do pekla. Teta Sally vám dovolí orgasmus, zamotá vám však něco jiného.. ke skutečné svobodě se prostě dostat nesmíte, a také se k ní jen tak nedostanete.

Vždyť už to, že oslovíte ženskou autoritu znamená, že nesete energii ze vztahu pryč!

Systém autorit

To, co zažijete s vaším partnerem, říkáte ženské autoritě (matka, přítelkyně atd.). Sdílette s ní svůj zážitek.

Jenže sdílení je podstata partnerství. Pokud zažijete něco s partnerem a odnesete to pryč a sdílette to s někým jiným, znamená to buď, že vaše partnerství je fikce, nebo jste právě změnili partnera. Vaším opravdovým partnerem je pak vaše ženská autorita, nikoli váš „přítel“, a to, co by obohatilo váš vztah umře v jejích spárech, vlastně ji nakrmí a tím živí i ženskou „společnost“. A je to ještě mnohem horší, protože většinou sdílette i zážitky partnera, dětí, atd.

Princip je v tom, že vy přinutíte partnera, aby s vámi něco prožil, a vy ten prožitek vezmete a odnesete ho ženské autoritě k posouzení a k přezkoumání. Tím vezmete kus partnerova nitra, a dáte ho mimo jeho dosah. Přitom se přímo počítá s tím, že mu to bude vadit a bude se snažit získat ho zpátky. Tím bude odkázaný na vás, proto za vámi půjde.

To je to, čemu vy řeknete: „on mě chce“. Ženská autorita pokývá hlavou, a potvrdí vám to.. a řekne vám i to, že se ho jen tak nezbavíte, a ještě vás upozorní, že vám partner pravděpodobně nebude rozumět.

Ale.. jak to ta autorita může vědět? No, připravte si kyblíčky, budeme zvracet.

Ženská autorita to ví, protože vám ten zážitek právě sežrala. Proto jej partnerovi nevrátíte, i kdybyste ho tisíckrát vrátit chtěly, protože vrátit už mu nemáte co. Vy (ženy) jste poslušně přinesly zážitek autoritě, jak se sluší a patří, a ona vám z něho vysála všechnu energii a nahradila ji nějakým slizkým blivajzem, kterému se říká mateřské naučení.

(Takhle vlastně funguje i ženské vymazávání myšlenek: upoutat na sebe pozornost, a pak všechnu tu energii vyžrat. Přijdete k ženě, a když si nedáte pozor, během vteřiny jste naprostá nicka.. bez myšlenky a bez energie. Energii vám žena nechá jen pokud od vás něco potřebuje, a jen tolik, abyste to s odřenýma ušima vůbec nějak zvládli.)

Vy si připadáte úžasně, lehounce, libujete si, jak se vám ulevilo a jak vám ta autorita rozumí a jak vám to všechno hezky vysvětlila, a jdete to sdělit partnerovi. Přednesete partnerovi ten blivajz, který vám autorita podstrčila na to místo, kde byl předtím zážitek, který byl i jeho zážitkem.

Na rozdíl od vás ale partner rozumí slovům, která říkáte. Nenechá se ani opít mateřským tónem, na který je navíc alergický, protože mu už zase něco bere, něco, na co má nárok. A partner chce po vás náhradu, žene vás ke zodpovědnosti. Jenže vy, jelikož jste naočkovány, dáte za pravdu vaší autoritě, že ON vám opravdu nerozumí, a že vám nezbývá, než vyhledat takzvané ženské porozumění.

Řeknete: „tomu ty nemůžeš rozumět“.

Chápete ten podraz? Moc ne, že? Jen hluboko v podvědomí ženy cítí, že muž má pravdu, a v určitých případech, kdy i jím samotným začne být líto ztracených zážitků, mají tendenci zahodit systém autorit a začít si svůj život ovládat samy. Málokdy však taková tendence dorazí až do vědomí, protože k tomu je třeba překonat, nebo aspoň obejít tabu mateřství, a zpochybnit vlastně vše, co je matky naučily. To bohužel většinou znamená skoro celé nitro.

Bez cizí pomoci si takovou šanci vypracuje cca jedna z milionu. Ovšem, kolik z nich to dotáhne do konce, to je otázka jiná. Jednu jedinou partnerku se mi podařilo přesvědčit, aby nenosila zážitky pryč a sdílela je radši se mnou. Jedno jediné partnerství mi proto fungovalo, a oba jsme na něm neskutečně vyrostli.

Ona se ode mě naučila samostatnému myšlení, schopnosti jen tak být, naučila se hledat a hlavně nacházet pravé příčiny problémů atd., já od ní moře dalších věcí, jako vztáhnout aspoň něco vůči sobě, obhájit si své cítění vůči jejímu „patentu na pocity“ atd. Problémů se samozřejmě vynořily hromady, ale jak do nich a do jejich řešení nekecala žádná třetí strana, neutíkala nám ze vztahu energie a bylo dost síly na vyřešení čehokoliv.

Když jsem u těch třetích stran.. spousta žen mlčky předpokládá, že muži nosí svůj život chlapům do hospody stejně jako ony do kavárny přítelkyním. Nic není dále od pravdy. Většina mužů tam nosit nemá co, když je ženy o všechno systematicky připravují, a mimoto na sebe v hospodě dělají ramena a předstírají, že mají všechno pod kontrolou.

Že něco není úplně v pořádku muž naznačí, když sám už vůbec neví, co si počít, a pravdu řekne muž jen v případě, že ho žena zlomí. To je ovšem čím dál častější. Jen těm opravdu nejlepším kamarádům muž ze svého osobního života občas něco naznačí, jinak neustále předstírá, že nic osobního v něm není. Chápejte, on je tvrdák.

Jediný důvod, proč jsou muži raději v hospodě než doma je ten, že v hospodě je nikdo nepřipravuje o zážitky.. nikdo po nich nechce vyprávět, co bylo v práci jen proto, že za celý den nic nezažil a potřebuje z někoho nějaký ten zážitek vysát, ani proto, že jde zítra k mamince tak aby bylo co jí říct.. jak se jí zavděčit..

..v hospodě na muže prostě nikdo nepoužívá černou magii.. až na jeden typ servírek, které na ně ovšem nemají žádný nárok a není tak těžké je odbýt. Nenoste zážitky do pryč, nepoužívejte je ke svázání partnera, naopak sdílejte je s partnerem a uvidíte, že ho nějaká hospoda nikdy nenapadne.. a když už, tak jedině s vámi.

Podvrh partnerství

Ženy tedy mají ve zvyku všechno detailně probírat se svými přítelkyněmi. Přítelkyně je sice žena, ale dočasně odzbrojená a svázaná – většinou hned několika typy důvěrnosti a „tajemství“. Bývá také dost dobře pojištěná proti zradě. No, většina žen neoponechává náhodě nikdy nic. Všechno, co ženy používají, jsou zaručené, generacemi zoufalých žen prověřené recepty na super šťastný život. A ptáte-li se, tak ne, nedošlo jim to.

Jinými slovy, nejen muži, i ženy potřebují neustále matku, nebo si to aspoň myslí. Zatímco však potřeba matky vede muže do vztahu, tatáž potřeba vede ženu ze vztahu pryč, a to i se všemi společnými zážitky. Proto většina mužů nemůže tchyni ani přítelkyně ani cítit, dokud nerezignovali na vás a nezačali „chtít“ tu přítelkyni.

Detailní probírání věcí je totiž opravdu podstata partnerství. Říká se tomu sdílet svůj život.

Ženy jsou ale vychovávány nevěřit mužům a se vším utíkat za maminkou. Když maminka není dostupná, je potřeba najít nějakou přítelkyni a probírat věci s ní. Muž by tomu přece nerozuměl. Takový vztah ale nemá s partnerstvím nic společného, muž je stavěn před to, co vymyslí žena se svou skutečnou partnerkou, a tomu se rozumět skutečně nedá.

Dalším vražedným efektem je tedy kontrola páru. Každá matka, i ta náhradní má naprostou kontrolu nad tím, co se s její dcerou děje. Od dcery ví, co už bylo, co se zhruba chystá, no a zbytek vycítí. Dcera tímtež spojením vnímá matku a její reakce na všechno, co dělá. A co myslíte, ovlivní ji to? A co myslíte, přeje osamělá matka své dceři například sex?

Pokud vaši ženu často bolí hlava a nemá chuť na sex, z devadesáti procent je to tím, že matka spekuluje nad tím, co se asi děje. Nejhorší na tom je, že matek nebo přítelkyň se může vyskytnout víc. Může se přidat i vaše matka, a to záleží na tom, jestli bude vaše matka souhlasit s tím, co na vás vaše žena používá, a čeho se druhá tchyně zmocní.

Pokud nad vašim vztahem spekuluje více „přítelkyň“, bývá lepší to rovnou zabalit. Dobré může být zabalit vztah naoko neboli dát si od sebe pohov, a počkat si na reakce. Většinou už během týdne je jasné, které chtěly pro sebe muže a které ženu. Pak záleží na tom, jestli se žena srovná se způsobem, jakým ji ta která přítelkyně proti muži poštvala.

Cesta k dceři vede přes matku. Otec dceru vydává, matka prodává. Pokud matka nedostane zapláceno, nemá vztah moc nadějí na přežití a téměř žádnou na klid. Cenu určuje matka, a muž ji musí uhodnout. Pokud se trefí, má na několik měsíců až let vyhráno. Pokud ne, musí počítat s problémy, a to i od ženy, která matku hned ve všem napodobuje.

Největší klid mají páry, kde muž pravidelně šuká tchyni. Tchyně je najednou milá, žena je najednou milá. Tchyně je velkorysá, žena je velkorysá. Tchyně sexuje, žena automaticky také, i když o maminčině poplatku zpravidla neví. To je to propojení matka-dcera. Tchynina smrt nic neřeší. Žena si najde náhradu, a cesta k ženě vede přes přítelkyni.

Přítelkyním jsou ženy zvyklé detailně popisovat i ty nejintimnější okamžiky svého života. Jsou k tomu vedeny matkou, ženskými autoritami a i ostatními ženami, které si tak naplňují život. Téměř každá žena (donesla úplně každá) tak odevzdává svůj život matce. Téměř žádná žena v tomto období patriarchy také nežila svůj život.

Post přítelkyně je pak velmi nevďečný. Když je žena spokojená se svým partnerem a popisuje, co k tomu vedlo, přítelkyně začíná okamžitě závidět. Toto stačí několikrát zopakovat, a máte jistotu, že se ho při nejbližší příležitosti pokusí dostat. Ženy jsou však spokojené, jen když jim někdo závidí, protože to znamená, že jsou dobré.

Tohle má i světlou stránku, vzniká tím příležitost pro muže – a dokonce i když si muž myslí, že chce přítelkyni, ve skutečnosti stejně jen podniká pokus získat kontrolu nad tím, co ty dvě s jeho vztahem zamýšlejí.

A je to tak špatné, že ideální řešení je nechat je spolu vyspat, protože přítelkyně přestane závidět, a navíc přestane vztah rozvrátat – zcela přirozeně začne držet palce mužovi. Koneckonců, dostala zaplacení. Cenu tady určuje přítelkyně.. až na to, že to zase partnerka málokdy rozdýchá, pro ni je to zrada.. její přítelkyně dala někomu přednost.

Jsou to ženy, kdo bere sex jako platidlo, přesněji řečeno jako úkon s přiřazenou hodnotou, kterou je nutno nahradit. Všechno ostatní je jen otázkou ceny. Cena se násobí, když má žena pocit, že je kupována. To je součást celé té frašky, která má za úkol ženu zabezpečit.. a hlavně její matku.

Jsou však případy, kdy sexem neplatí žena, ale muž, a dva z nich spadají do tohoto povídání. Za ženu muž totiž platí. Když opravdu dobře zaplatí matce, může si s dcerou dělat co chce. Když dobře zaplatí přítelkyni, tak mu s jeho ženou ještě pomůže. Takže jsou to ženy, kdo doopravdy prodává ženy. Je to daň za slepou důvěru ve svou matku a v ženskou autoritu vůbec, a ukazuje to na tak trochu na ženu, která kdysi dávno prodala mužům celé ženské pokolení.

MANŽELSKÁ HRDOST

Naprostá většina žen si problémy s mužem přebírá jako svoje zavinění. Tohle je sice způsob, jak něco ovlivnit (že vezmete věc za svou), ale není možné tímto způsobem věci řešit a neztratit hrdost. Jenže, kde je ženská hrdost? Pokud se ženě podaří vdát se a mít svou hrdost v tom manželství, může si být naprosto jistá, že to manželství brzy zkrachuje.

Hrdost je mocná energie, která by se normálně vracela jako vděčnost partnerovi a posilovala tak vztah. Háček je v tom, že my lidé umíme být hrdí většinou jen na úkor někoho druhého: tento typ hrdosti se jmenuje pýcha, a není nám vůbec přínosem. Většinou to znamená, že na té naší původní hrdosti profituje někdo jiný.

Patriarchát přednastavuje muže a jeho hrdost jako výchozí model pro vztah – a mužova hrdost proto nejde na úkor systému, ale ženy. Mužova hrdost se pak vůči ženě nemění ve vděčnost, ale v pýchu, a z toho pak neprofituje vztah, ale systém. Mužova hrdost tak systém živí.

I ženina hrdost někdy živí systém, ale to jsou spíš výjimky. Většinou jde ženská hrdost na posílení ženské hierarchie, a na posílení její pozice v této hierarchii. Tam se zase ženina hrdost mění v pýchu.. a právo mluvit. A je jedno, jestli má problém nebo radost, počítá se to, že je něčím důležitá.. ono kdyby se měla omezovat na radosti, nebyla by v patriarchátu důležitá skoro nikdy. Pro ženy je proto skoro všechno stejně důležité.. nebo ještě jinak:

Právě proto se ženy naučily směřovat věci nepodstatné s těmi podstatnými, s tím, že těm nepodstatným prostě trochu přidají na významu, jen aby s nimi mohly vyrukovat. Při partnerských hádkách navíc právě tohle úplně odzbrojuje muže, kteří vidí jen reálné významy dané logikou.

Nad většinou ženiných argumentů se proto muž buď pousměje, nebo zoufá.. a nebere je ale vážně.. To je smrtelná chyba (smrtelná pro vztah) – systém vede, vztah prohrává. Dlužno dodat, že nad většinou mužových argumentů se pousměje zase žena – k čemu logické zdůvodnění, že by se takhle neměla cítit, když už se takhle cítí..?

A tady je ovšem háček všech háčků: žena sama o sobě bere své pocity velmi vážně a většinou jim podřizuje celý svůj život, ale ne jen svůj, bohužel i život svého okolí, to vše hned dvojím způsobem:

Jednak všichni musí vzít vážně ženiny pocity, čímž ona teprve získá pocit, že už je to v pořádku, ačkoliv jediným člověkem, který má vzít její pocity vážně je ona sama. Tohle zmrzačení je z dětství, kdy ji matka brala přehnaně vážně, aby se k ní dceruška naučila se vším chodit a aby postupně nad dceruškou získala absolutní kontrolu.

Tímhle se právě stane žena vůči vlastním pocitům úplně bezradnou a naučí se chodit k ženské autoritě, zatímco sama radí ženám, které jako autoritu berou ji.. mimochodem, proto to také se ženami vypadá tak, jak to vypadá.

A jednak – tohle už všichni znáte – žena nastolí „Cítím to a to, chovejte se podle toho“. Teď byste se měli vlastně začít vyptávat, co se stalo, že se takto cítí, a ona by se zajíkala, a celý den by vám vyprávěla jeden pocit, dokud by z vás nevyždímala veškerou energii. Pak by vám ovšem vyčetla, že jste za celý den nic nestihli a jak ona k tomu přijde?

Tohle jde udělat jednou, dvakrát, ale pak si muž logicky řekne: když se tak chceš cítit, tak se tak holt cit', a ženu v tom nechá. A na to přesně žena čeká.. ne však jako na příležitost, aby se naučila zpracovávat své pocity a neotravovala s nimi okolí.. vůbec ne. Žena na to čeká, protože jí vaše předchozí, vstřícná reakce nic neříká a neví, co s ní má dělat.

Žena čeká, až ji v tom necháte, protože tak to viděla u svých rodičů a může konečně (celý život na to čekala) zopakovat reakci své matky.. což také udělá a místo domova začíná vytvářet peklo.. stejně jako to viděla u své matky. Dokazuje si tím, že má ještě v domě nějaké slovo.. a nejen to. Žena si tímhle dokazuje, že vůbec existuje, protože svou existenci vidí právě jen v tom, jaký účinek mají její slova na ostatní (totiž, původně na matku).

Žena byla odmalička navykána se vším, co prožije, běžet za matkou nebo ženskou autoritou a získat od ní zaručený návod, jak se k tomu postavit, plus ještě obdržet rady do budoucna. A nezbytný úsměv: „Ano, jsi moje hodná holčička“.

Takže, pokud třeba vaše žena v něčem potřebuje čas na rozmyšlenou, znamená to, že jste navrhli možnost, na kterou ji matka nepřipravila, ani žádný seriál, a ona se na to musí teprve zeptat.. a to je také důvod, proč je oheň na střeše kdykoliv se děje něco, co žena nečeká. Pochopte tu svízele, ona má kvůli vaší netaktní iniciativě narušená kolečka.

A teď se bude muset jít zeptat autority, jestli se jí to vlastně líbí, nebo vlastně ne, a hlavně, co s tím?

Co vám na to má jenom říct?

Sdělení autorit

A co se žena dozví od ženské autority? Dozví se vybrané části vybraných problémů v pečlivě naaranžovaném pořadí a s účelově vybranými detaily. Žena se od ženy nikdy nedozví celou pravdu, i když se nepochybně dozví daleko víc než muž, tedy když je přítomen, což ovšem neznamená, že by se žena dozvěděla něco pravdivého.

A z vlastní zkušenosti musím dodat, že když muž dešifruje ženskou komunikaci, nestačí se většinou divit. Souběžně se slovy se odvíjí komunikace pocitová, kterouto normálně vychovaný muž ignoruje, a v té komunikaci běží i několik vrstev sdělení najednou. Běží tam určitý komentář, je-li přítomna žena postavená v mužské hierarchii výš, pokud je přítomna žena postavená výš v ženské hierarchii, běží tam komentář trochu jiný.

Tohle ale nebývá nic závažného, spíš něco jako „Tak takhle já to s ním mám“, neboli „Jak my pod tou mužskou nadvládou trpíme“. Celkový podtext bočního sdělení bývá horší: „Jsme ženy, rozumíme si“, čímž ženy neustále obelhávají samy sebe a pěstují to nejfalešnější sebevědomí vzešlé z fiktivní spolčenosti. Žena, na kterou máte potřebu dělat něco takového vás podrazí jako první, už tím, že vás v tom nechá a hraje to s vámi.

Nejhorší ovšem bývá sdělení kamarádce nebo všeobecně ženě hierarchicky rovné. To totiž buď obsahuje doplněk, něco, co by žena před mužem nikdy neřekla, a nebo něco, co bývá v přímém rozporu s použitými slovy. Před muži volí ženy slova tak, aby muž neměl nějaké podezření nebo připomínky, a zbytek říkají pohledem, emočním nábojem atd., a takovými těmi náznaky v řeči, kterých si muži zásadně nevšímají, upozorňují přítelkyni, čeho se co týká.

Tímto způsobem ovládl patriarchát ženy, i když jim musely být nechány emoce. V životě člověka se děje to, co myslí a co mluví, přičemž slova jsou mnohokrát silnější a co se týká ovlivnění života, vždycky přebijí myšlenky. Takže pokud žena před mužem mluví jiná slova než co si myslí a co cítí, nikdy nebude žít vlastní život.

A problém je ještě větší, protože takhle si ženy musí přelhávat život, i když mluví s matkou, natož s babičkou. Od dětství se ženy učí mluvit jen to, co chce matka slyšet, což musí vycítit, a když se netrefí, je zle. Tím pádem nemůže prožít nic vlastního ani mezi ženami, ani s mužem. Nejvíce by toho mohla prožít s přítelkyní, kdyby ženské přátelství neznamenal, že si na sebe ženy navzájem dělají náhradní matky.

Není to jednoduché, a žít se ženou v heterosexuálním páru je téměř nemožné. A nejen žít. Muži se někdy opravdu snaží ženám zavděčit nebo i čistě jen pomoci, a ono to nejde. Všechno je pochváleno jednou, ale vyžadováno pořád. Proč? Vždyť i ženy pod všemi těmi stížnostmi opravdu touží po porozumění. Proč ho tedy nedělají?

No protože jejich pramatky před šesti tisíci lety zařadily muže jako domácí zvíře, jehož smysl existence je zajistit ženu. Pokud by žena chtěla dělat porozumění, musela by přehodnotit šest tisíc let starý názor, a to ona nikdy neudělá. Ona radši udělá z muže blbce („tomu ty nemůžeš rozumět“) a jde to povyprávět přítelkyni.. „Jsem tak nešťastná..“

Však přítelkyně poradí.. a neskutečné je sledovat, jak si žena nechá radit. Napřed jde většinou za matkou a za přítelkyní, z nichž každá jí většinou poradí něco jiného. Žena usoudí, že to je tím generačním rozdílem, a upřednostní.. no, to byste neuhodli.. upřednostní to, co se jí zrovna víc hodí (v okamžiku, kdy vás uvidí). Dnes to, zítra ono.

Kdyby nefungovalo jedno, zkusí to druhé, případně obojí, a tak jako tak k tomu všemu sbírá návody u všech žen, které potká, což mimochodem právě znamená, že váš život je vláčen po ženské hierarchii a je používán přímo proti vám. Při zkoušení nasbíraných postupů se vyčlení různé kousky, o nichž má žena dojem, že na vás zabírají, a ze vzniklé matlaniny si časem utvoří svůj vlastní postup, a ten pak na vás uplatňuje, s tím, že jednou to určitě vyjde.

Ale samozřejmě ten postup neutvoří za použití logiky. Ženin postup je spousta kousků z těch všech cizích postupů. Jsou to kousky, které si vybrala pocitově – protože se jí na tom postupu líbilo nějaké slovo či obrat, které si pocitově slepila, a pro které si ještě pocitově našla cizí vyjádření, tedy citát. A to ještě některé kousky jsou vybírány podle tohoto klíče: „ještě kousek od maminky, a taky něco od babičky, ta by mi také neodpustila, kdybych ji vynechala“.

Tuto slátaninu, která jí samozřejmě v devadesáti devíti procentech nefunguje vůbec na nic, tuhle hrůzu dává žena jako zaručený návod ostatním ženám, když někdo vezme jako ženskou autoritu ji.. a také podle toho radí svým dcerám do „jejich“ vztahů a „jejich“ života, a pochopitelně vnoučatům a prostě úplně všem.

A to nejhorší, všechny ženy se navzájem neustále štvou proti mužům. Správný přístup pro ně není jak-s-ním, ale jak-na-něj, a navzájem si radí techniky, jak zpracovat svého partnera, pak to na něj zkouší, a pak si ještě referují, jestli a jak to zabralo. A jelikož to zkouší poštvány proti němu, nemá takový vztah žádnou naději a umírá.

Už chápete, že největším nepřítelem žen nejsou vůbec muži ani s celým patriarchátem, ale zase jen a jenom ostatní ženy? To že si to ženy většinou vůbec neuvědomují, to bohužel na věci nic nemění.

Manželské násilí

Vztahy máme dvojího druhu. Jsou založené buď na lásce, nebo na adrenalinu. Adrenalin je projev strachu, je návykový a tudíž vychovatelný. Naprostá většina z nás si proto automaticky vybírá partnery, s nimiž se bude „něco dít“, a zcela opovrhne těmi, kdo nás opravdu milují.

Ženy vůbec jsou ochotné přehlížet to, jaký muž doopravdy je, a nepotřebují ke vztahu vůbec nic jiného, než být zblbnuté. Samy pro sebe to ovšem nazývají zamilované, a to, že jsou „zamilované“ jen do slibů už jim nepřijde tak důležité. Opravdová láska však nikdy neslibuje, ona je. V opravdové lásce také není adrenalin, takže opravdu milující člověk získá často dojem, že oproti akčnosti jiných nemá co nabídnout.

Tady se ukazuje jeden z důvodů, proč většina žen nikdy nebyla s mužem, který by ji opravdu miloval. Takový muž se nikdy nepropůjčí k tomu, aby ženu oblbval, maximálně, v krajní nouzi a zoufalství něco naznačí, a to většinou velmi nesměle a neohrabaně. Takový muž si té které ženy váží a nebude z ní dělat debila.

Ženy jsou naopak vedeny k vyznávání hrubé síly, a to až do té míry, že některým z nich to skutečně imponuje a od svých partnerů hrubost i vyžadují.. a i když nechťejí hrubost, akčnost požadují skoro vřdycky. Skutečně milující muž se ale k ničemu takovému nepropůjčí a stejně jako opravdu milující žena nebude svou lásku nikomu dokazovat.

Mnoha ženám navíc mužská hrubost imponuje proto, že tím mají možnost připadat si proti nim „žensky“, tedy, žensky podle toho, co jim o ženství navykládali, to jest, slabě a něžně. Tím se dostávají do protipólu, a to čím dál víc, protože pánové, pokud se nechají strhnout se tímtož mění v drsnáky.. a to s použitím síly, které se v jejich prospěch vzdává žena. Potíž pak nastává v okamžiku, kdy polarita dosáhne kritického bodu.

Rád to nemá asi nikdo, ale drsnáci přímo příšerně nesnáší podlézavou, slabošskou a závislou pozici, ve které se shodou okolností ocitla jejich žena. Existence něčeho tak ubohého se jich osobně dotýká jako velmi velká urážka, a jakákoliv spojitost s ní je pro ně něco jako ostuda. Ženy, které neodhadnou okamžik, kdy přestat hrát slabou a hlavně kdy přestat dotovat muže svou silou, bývají bity – a to právě tím „člověkem“, kterému před chvílíčkou dodaly sílu.

Další násilí vzniká proto, že jsme vychováni tak, že existuje jen jedna pravda. Bývá to pravda matčina, kterou matka v průběhu výchovy zabuduje do svých potomků. A každý pak jde do vztahu s tím, že to bude on, kdo bude mít pravdu. A to má háček – pokud by měla existovat jen jedna pravda, měla by být objektivní. To je problém.

Ona ta jediná, absolutní pravda nepochybně existuje, nicméně my nejsme objektivní bytosti, nikdy jsme jimi nebyli ani být neměli. Nežijeme v absolutním světě. Žijeme v relativním světě, proto jsme subjektivní bytosti, a na tu univerzální pravdu máme každý svůj pohled. Ten pohled je to, co žijeme, každý zvlášť.

Snaha zbavit nás naší pravdy je snahou zbavit nás našeho vlastního života. Chápeme? Vnucená objektivita je násilí. Pravdu má ten, kdo je právě silnější. To je v patriarchátu a priori muž, jehož pravdu kontroluje nadřazený. Tímto způsobem má stát kontrolu nad celou populací, protože všichni muži myslí, mluví i jednají podle svého nadřazeného.

Ženám bylo s povýšeným úšklebkem ponecháno právo mít si svou pravdu i si ji vyslovit. Ten povýšený úšklebek ovšem zakrývá strach, nikdo se nechce dostat do otevřeného konfliktu s ženinou emocí, proto se jí nezakazuje projevit svou pravdu. Není pochopitelně brána vážně, ale na to ji měli zvyknout doma.

Je nesmysl chtít po mužích, aby vás vzali vážně. Na to musí přijít muži sami. Na vás je, aby k tomu dostali příležitost. Mezitím – ideálně – přijdete na to, že to vy samy sebe neberete vážně a že především **vy potřebujete slyšet a UZNAT svou pravdu**. Přijdete na to, že váš názor na vaši pravdu, vaše uznání je pro vás rozhodující, ne cizí.

Muži ostatně budou procházet tímtož, hned co si povolí skutečné pocity a zjistí, že mají svou pravdu. Protože pravda o nás je teď a tady, v každém okamžiku je jiná, a najdeme ji v pocitech. Pocity jsou pravda o nás.

Jenže, když muž jednou za čas zjistí, co vlastně, jaký blábol jeho žena doopravdy žije.. a on s ní.. a děti.. že její představa života je mnoho tisíc naučení na každou jednotlivou situaci, selektováno pocitem v té které situaci.. muž nechápe a říká něco posměšného o ženské logice. A kdo se bude smát, až se muži budou učit mít svoje pocity..?

Podívejte se.. uvědomte si, že muži za nějaký čas přijdou na to, že mají i ženské stránky, že mužské tělo neznamená mít jen mužské stránky. A muži přijdou na to, že ženská bolest je i jejich bolestí. A bude to bolest, kterou nikdy nezakusili, a kterou budou mít problém unést, protože mužské tělo není stavěno na takové nápor.

To však nic nemění na tom, že ženy nemají žádný život, a to zásluhou ostatních žen a především vlastních matek.

Ztracená úcta

Smutná je společnost, v níž chybí ženství. Model patriarchátu je jasný: muž běhá venku, shání obživu a myslí si, že to je život. Žena dřepí doma, vteřinu za vteřinou vytváří domov, a myslí si, že to je život. Je jasné, že teprve oba dva dohromady by měli šanci jakýsi „život“ vytvořit, to by však nesměl ani jeden z páru vzít cokoliv od toho druhého jako samozřejmost. To totiž předpokládá úctu, která se téměř nevyskytuje.

V patriarchátu například neexistuje úcta k matkám. Formálně sice je vyjádřena jedním dnem dobré vůle za rok, ale jen v některých zemích, a s opravdovou úctou to nemá nic společného.

Úcta k matkám tu není proto, že ji děti nemají od koho odkoukat. (Odkoukávání (opičení, duplikace) je způsob, jakým se my lidé učíme. No, učíme se i jinými způsoby, ale tohle nám jde samo, nejlíp a nejrychleji.)

Aby mělo dítě úctu k matce, muselo by ji vídat u otce, nebo by matka musela mít opravdovou úctu sama k sobě. Ne že by takové případy nebyly. Je jich ale žalostně málo. Vida, pár slov, a už je možno obrysové vidět, že svátek matek je ve skutečnosti výsměch. Nuže, obrňte si žaludky a zaostřeme lépe.

Jedna z nejdopornějších lží patriarchátu je ta, že člověk nemá kontrolu nad svým tělem. U žen to mj. znamená, že nemají kontrolu nad svým početím, průběhem těhotenství a porodem, to všechno řídí patriarchální bůh.

Aby se to dokázalo, celé věky bojovali katoličtí kněží proti porodním bábám, stejně jako proti všem prostředkům, které by ženám ulevily v bolestech. Nebylo v zájmu patriarchátu jakkoliv ulevovat ženám, ale nechat je co nejvíce trpět.

A zase: nenechme se mýlit tím, že katolíci dneska nevládnou. Trend pokračuje. Nedávno byl zmiňován zákon, který zakazuje rodit doma. Léčitelé a kořenářky sice existují, ale nejsou bráni vůbec vážně. Všechno se odbývá v nemocnicích, pod kontrolou patriarchů a jejich výnosů. Proč?

Muži nejsou vedeni k tomu vážit si toho, co matka dělá, proto si toho nemohou vážit ani u svých žen. Synové to vidí a dělají totéž. Jakou úctu potom mohou získat k matkám všeobecně? Vždyť k nim většinou nemají ani důvěru..

Ženy nejsou vedeny vážit si výsledků mužské práce – žena automaticky přijímá, ovládne a zužitkuje všechno, co muž domů přinese. Dcery to vidí a dělají totéž. A důvěru k mužům mají navíc striktně zakázanou.

Tahle automatika se dá snést, když je příměří, ale ne když propuknou boje mezi pohlavími. A ty propukají co chvíli, a během nich partneři postupně ztrácejí zbytky vzájemné úcty. Proudění lásky je však vzájemnou úctou podmíněno, bez ní to nejde. A úcta k partnerovi se dá získat jenom když se s ním dokážeme domluvit. A to nejde, že?

Proč se nemohou pohlaví mezi sebou domluvit? Protože obecnou řečí je v patriarchátu řeč rozumu závislá na logice, kterážto bývá ženám zakazována. Ženy mohou cítit, nesmí však nic dělat, a rozhodně nemají myslet. Pokud už myslí, nemají to říkat nahlas a už vůbec ne se tím řídit. Proto využívají empatii a postupně se naučí, co chce muž slyšet.

Pro ně jsou to návyky!, a když přijde na válečné střetnutí, tak prostě vyjmenuje všechno, s čím kdy byla nespokojená, neboli co by maminka neschválila. Žena v našem matriarchálním patriarchátu nemá jinou možnost, jak dát najevo, že něco není v pořádku, proto muži dělají velkou chybu, když si myslí, že žena právě použila ránu pod pás.

Stejně tak muži chybují, když si myslí, že pouhým vysvětlením je něco vyřešené. Není. Ženy jsou důsledně vedeny neřídit se výsledky myšlenkových postupů, ale příkladem matky a ženských autorit. Vysvětlení je k ničemu, omluva také. Oba partneři musí počkat, až to přejde, a bohužel ne ženu, ani muže, ale tchyni, kterou právě žena slepě kopíruje.

Bohužel muži nejsou vedeni toto chápat, jsou vedeni spokojit se se svou automatickou nadřazeností a se ženskou automatickou vinou, jak to vyplývá ze zfalšovaných patriarchálních mýtů. Tím se to všechno potvrdí a – zabije. Přitom není problém ženě vrátit její myšlení – mám to vyzkoušené. A je úžasné pozorovat, jak žena něco vymyslí úplně sama, úplně sama vyhodnotí celou situaci a úplně sama se na nejistých nožičkách vydá svou myšlenku zrealizovat.

Podotýkám, že „svou“ myšlenkou opravdu nemyslím vymalovat nebo vygruntovat nebo něco, co žena už zná ze školy či od matky. Vůbec ne. Samozřejmě se jí dostane pomoci, ale až v jejím vlastním projektu, a až když je potřeba – není to tak, že ona přes den (s matkou, sousedkou či přítelkyní) vymyslí a muž místo odpočinku po práci udělá.

Žena jen nesmí podvědomě očekávat, že jí věc někdo vezme z ruky a dodělá, protože tímto očekáváním přímo útočí na falešnou galantnost a ochranný komplex, ke kterým jsou muži vedeni, a právě tak muž tomuto nutkání musí odolávat. V některých situacích to stojí mnoho trpělivosti, a někdy i slziček, ale výsledek rozhodně stojí za to.

Mimochodem, musí to chtít oba.

ŽENSKÝ PATRIARCHÁT

Když vidíte, kolik citu je i v té nejkřehčí květině, je vám asi i jasné, že ji nestvořil bezcitný patriarchální Bůh svému Duchu svatému, ale úplně jiná entita, skutečný Otec, a prostřednictvím skutečné Matky.

Takhle, nikdo snad dnes už nemá potřebu popírat existenci otcovství, i když jsou velké tlaky to otcovství co nejvíce upozadit, aby tím více a ještě více a pokud možno co nejvíce vyniklo mateřství. Tím jsou – navzdory všemu, co si od toho slibují – pořád drženy ženy na spodku společnosti, protože opět se na ženách nejvíce cení mateřství – a cení si ho tak samy ženy, takže samy ženy nemají žádný argument, když se chtějí v té naší společnosti zařadit líp.

Ženy samy budou muset zlomit vyvýšenost mateřství, aby se dokázaly ve společnosti doopravdy umístit, protože už od dob matriarchátu je žena odpad, který zůstane po mateřství, a to zaprvé v očích žen, pak teprve v očích patriarchálního systému, a pak teprve – pokud vůbec – v očích mužů. Pojetí ženy jako odpadu po mateřství je ženský mindrák, ne mužský, a z matriarchátu si ho přinesly ženy, ne muži.

Vždyť teprve vyvýšenost mateřství a patetická poslušnost, kterou vnucují matky dcerám, aby je mohly ovládat a vytvářet matriarchát, teprve toto umožnilo těm mužským homosexuálům založit patriarchát, protože ženy jsou v matriarchátu bezmocnými loutkami matek rodů zaslepené fiktivním vlastnictvím a vládou nad dětmi.. až na to, že teprve jako matka rodu by ty děti začala vlastnit doopravdy.. kdyby mohla.. kdybych jen mohla.. jak to jenom udělat..?

Nutno podotknout, že dodnes jsou v naší společnosti opravdu velké tlaky oddělovat otce od jejich dětí, aby tak děti byly zcela k dispozici matce a především babě, vlastně tchyni, která to většinou všechno organizuje (jako pavouk snová neviditelné lepkavé energetické sítě, do nichž se chytí všechno, co jí „po právu náleží“), jelikož vzpomínky na to, jak všechno živé na určitém území je matce rodu zcela k dispozici nejdou vymazat žádnou církevní očišťovnou.

Ono by to šlo, ale musela by se vychovat jedna generace žen zcela bez emocí, aby bylo možno vymazat tyto vzpomínky tak důkladně, že se v další generaci už neobjeví. Původně to katolíci samozřejmě zkoušeli, ale bortila se jim vláda nad lidmi, jelikož selhávala vláda nad ženami, které se nechtěly patriarchům starat o děti, ke kterým poslušně nic necítily. Šlo o to, že ženy byly v matriarchátu řízeny čistě emocemi a nepoužívaly vůbec mozek. Na co také..?

Ale patriarchové chtěli zbavit ženy moci, tedy především emocí. Ženy na to přistoupily, ale ztratily zájem o péči o potomky. Tak se jim pocity musely vrátit. A z této zkušenosti se dnes vychází. Dnešní ženy jsou vzdělané, mozek používají, a používají ho čím dál víc, ovšem na úkor své emoční kapacity, a ta jim postupně odumírá, stejně jako srdce, k němuž se prostřednictvím celého jednoho druhu emocí dá dostat.

Zdá se, že ženy konečně přišly na to, jak se v patriarchátu zapojit do vytváření společnosti a všech jejích produktů, jako je násilí, zlodějství a emoční sterilita, a začaly pronikat do její struktury. Jednotlivé články patriarchální struktury byli původně otcové, teď jsou to otcové a občas nějaká matka.. to je, co? Ale ve skutečnosti vyhráli patriarchové..

..aby se totiž dnešní matky mohly věnovat „své práci“, nemohou se starat o děti, takže děti co nejdříve odkládají a stará se o ně společnost. Děti už tím pádem nemají žádného rodiče, protože oddělení otce od dětí je to hlavní, k čemu většina žen směřuje (70% dětí už je u nás bez otce), a světem dětí mechanicky provádí systém, který jim ukazuje násilí, násilí, a násilí. Nic víc. Jsou zcela v rukou výchovných programů patriarchů, ve kterých lidského není vůbec nic.

A jelikož jsou tyto matky na celkem „vážených“ a „důležitých“ postech, stávají se automaticky ženskými autoritami – jakýmsi modelem, které většina žen bez nejmenšího zaváhání slepě kopíruje, v naději, že budou jednou také tak důležité. Jestli to takhle půjde dál, příští generace žen už taková bude celá, a zbytky ženskosti ze světa zmizí úplně.

Možná, že právě proto patriarchové tentokrát nezakročili proti nárůstu ženského sebevědomí, které tentokrát roste „tím správným“ směrem. Dalším, spřízněným důvodem je to, že se do rukou patriarchů dostala i móda – vytváření modelů, kterých jsou ženy naprosto poslušny v myšlení, citění i chování, takže řízení populace drží pevně v rukou lidé, kteří nepřemýšlejí jak s lidmi, ale jak na lidi, a kteří prostou analýzou mateřské výchovy zjistili, jak to zařídit.

A ženy nemají žádný klíč, kterým by mohly rozeznat tuto lež, protože patriarchát a jeho způsob lhaní (marketingu) není zabudován do žen, ale do mužů. Pokud tedy dnes existují celé klany, v nichž není ani nejmenší mužský prvek, jsou vůči oficiální manipulaci zcela bezbranné nejen ženy a dcery, ale i synové, jelikož i synové jsou v nepřítomnosti otce vychovávaní zcela k obrazu matky, potažmo matky rodu.

To je výchova, která je dost brzy zlomí a nadělá z nich něco, co bude mužskou variantou poslušné maminčiny dcerušky. Tím lidskost zmizí úplně, žensství úplně, a zbude jen to, čemu se říkávalo „Bud' chlap, chlapi nebrečí, nestěžují si, naopak drží hubu a dělají, co se jim řekne“, ale i toto bude parafrázováno „mateřskou“ láskou do mužské verze ženského patriarchy, ba co dím, ženského šoviny. Systém vyhraje.

Ideální otrok

Ženský patriarcha je totiž cca dvakrát až třikrát výkonnější než normální muž, a nestojí přitom ani tolik peněz, co by ten jeden muž stál. Dostanete práci tří mužů za cenu ani ne jednoho.

Znám firmy, kde majitel sedí, nic nedělá, a kolem něj poskakují dvě tři ženy a vytvářejí hodnoty šesti až třeba i desetičetlenné firmy. Ženy dostanou po deseti tisících plus občas nějaký ten bonus, statisícové, ale i milionové obraty pohltí majitel (neboli, když to přeložím, paní majitelová).

Pokud budou chtít ženy opravdu dostávat stejné platy jako muži, budou muset přesvědčit právě všechny tyhle paní majitelové, což nebude podle mě nic jednoduchého. On je velký rozdíl i jen mezi paní majitelovou a samostatnou majitelkou, která nedosahuje příjmu prostřednictvím manžela, ale utiskuje si své zaměstnance sama a o všem, co firma vynese rozhoduje také přímo sama, natož mezi majitelkou či paní majitelovou a zaměstnankyněmi.

Majitelka je v ženské hierarchii vždycky mnohem výš než paní majitelová, z čehož plyne, že paní majitelová se nikdy nevzdá ničeho, co jí jakkoliv zvýhodňuje, a rozhodně zaměstnancům nepřizná ani korunu navíc. Je to ten poslední člověk, který by chtěl zvedat ženské platy na úroveň mužských.

To jí ovšem nezabrání v nadávání a ve stížnostech, jak strašně pod tou mužskou nadvládou trpí. Na tom je nejzajímavější, že většina žen, a dokonce i jejich vlastní zaměstnankyně jí na to skočí a tu ženskou soudržnost jí věří, i když i tím nejjednodušším myšlenkovým pochodem musí poznat, že je to lež.

Jenže paní majitelová je pro svou zaměstnankyni ženskou autoritou, tedy něco jako matka. A když lže matka, je to pro každou ženu v pořádku, protože z jejího pohledu matka vždycky rozhodovala o tom, co teď bude pravda a co ne, přičemž na dceři je se tomu co nejrychleji přizpůsobit. To od matek se žena naučí bleskurychle přejímat názor „nadríženého“ a rovnat si podle něj svůj život (nebo teda to co z toho života zbylo).

A právě tyhle ženské stížnosti velice podporuje systém, protože ženy si připadají nedoceněné a snaží se, opravdu se nesmírně snaží vyrovnat mužům a udělají tak práce za dva a více člověků. To znamená, že ani systém nespěchá zvednout ženám peníze, byl by sám proti sobě. (Jestli vás to uklidní, tak si to po sobě čtu, a zvedá se mi žaludek.)

Ženský patriarcha je naprosto ideální otrok, a systém nemá nejmenší zájem o něj přijít: nemůže ženy prohlásit za rovné mužům, protože by se přestaly snažit a ideální otrok by zase zmizel. Je to to samé u matek i u systému.

Ženy prostě prohrály. Po dvou tisících letech pokusů ovládnout systém a přizpůsobování se, když ty pokusy jeden po druhém selhávaly, zkusily ženy splnit podmínky, které jim patriarchové uložili. A ejhle, najednou je tu tvrdá, zcela bezcitná žena, mnohem tvrdší než nejzatvrzelejší muž, a ta žena je zcela ve službách patriarchátu.

Je vidět, že všechny ty filmy, kde kladným hrdinou je žena, splnily svůj účel: představil se nový model ženy – „lidský“ stroj, vlastně robot vytvořený ze zmanipulované ženy, který zvládne i to, co nezvládnou muži, a „zaslouží“ si skoro stejnou vděčnost a slávu patriarchátu, jako kdyby to byl muž. (Ano, je to k zblití. Čas dát si panáka.)

Móda, zvláště ve spojení s filmem, je nejtvrďší nástroj genetiků: ohlupený člověk se totiž profiluje (vychovává) sám, podle modelu, který mu předvede nějaký najatý herec. Tím se člověk nejrychleji vzdálí sobě, a žije a jedná podle úplně cizí struktury, kterou ovšem většinou navrhuje odborník na lidskou manipulaci.

Člověk má po shlédnutí příběhu naimplantován model, jak se má chovat, aby byl slavný a úspěšný a důležitý, a implantát nemá jako nápad, ale jako celou, hotovou představu, kterou navíc příběh prezentuje jako něco, co bylo, a co je tudíž ověřené. Je to potvrzená lež, což znamená okamžitou změnu myšlení u všech postižených, z ní vycházející i změnu jednání, a nejpozději během několika takových generací se přizpůsobí i geny.

A to nekecám. Netrvalo to ani dvě generace, a ženští patriarchové už běhají po světě a snaží se v něm uplatnit. Proto teprve dnes nastal čas beztrestně zbavit děti a vlastně i celou planetu ženského vlivu, protože ženy už nepotřebují – ba ani nechťejí se starat o děti, a systém je už tak daleko, že mu to vůbec nevádí. Dnes stačí, aby žena přežila šestinedělí, a systém se o „její“ dítě „postará“.. jako o „svoje“, žena se může věnovat „své“ kariéře.

Systém, jakým přemýšlí naše zřízení, je asi ten, že ženy se nakonec zapojily do pracovního procesu, proto bychom je vlastně mohli ušetřit, nicméně pořád se ještě drží děti a nazývají je svými, i když patří systému. Tento nárok, celou tu lež bylo nutno tolerovat v minulosti, nicméně dnes nemá žádné opodstatnění, takže, co se ženami..?

Odpověď byla dána zřejmě taková, že ženy dostanou ještě jednu šanci, a to že dobrovolně nechají děti televizi. To se sice stalo, nicméně ne docela: pořád jsou matky, které se snaží dostat posvátnému závazku mateřství, a dělají v zásadě jen tu chybu, že si ty své děti nárokují, podle vzoru svých matek, a mimo ně je mnoho matek, které se snaží dostat matriarchálnímu závazku mateřství, který zavazuje děti, aby patřily matce a sloužily jí navěkyvěkům.

Jenže systém si – podle všeho – už na děti sahat nenechá, a to proto, že poprvé v historii si na ně nechat sahat nemusí. Proto jsou možné i ty rozvody, kdy je jasné, že otec nemá nejmenší šanci potkat své děti.

Mateřská výchova

A tím se konečně ukázalo, o čem ta slavná vláda otců je.. že patriarchát je o globálním vlastnictví dětí, ke kterému jsou použiti otcové zaslepení fiktivní nadřazeností a matky zaskočené ženskou zradou, která jejich děti bez odvolání odevzdává otcům, v nichž matky poslušně vidí „to zlo“, a stejně poslušně nevidí, že to zlo je úplně jinde.

Možná si vzpomenete, že už proběhlo mnoho pokusů změnit lidstvo, a že všechny byly marné. Ne vždycky by ty změny byly k lepšímu, ale něco by se stalo určitě. Všechny pokusy shořely na tom, že se sice změnila mužská (systémová) výchova, ale nikdo nepohnul s matkami – ty pořád vštěpují dětem stejné nesmysly jako kdybychom žili v nejhlubší matriarchální totalitě..

..což možná vlastně žijeme..?

Veškeré zlo je tím pádem v mateřské výchově, která jako stále platný matriarchální přežitek dělá z dětí vlastnictví matek, tedy otroky, mateřská výchova přímo staví děti proti sobě a umožňuje jejich ovládání třetí stranou. Podrobný popis mateřské výchovy si nechám na poslední část této trilogie, na již mnohokrát zmiňovaný [Neviditelný svět](#).

V Neviditelném světě se bude jednat o celkovém stavu lidstva, a řekněme si rovnou, že lidé se slabším žaludkem (neboli s citlivějším egem) tam nemají co dělat. To, co tu naznačuji o matkách má své přesné vzorce, mnoho tisíc let zdokonalované a po matkách bezhlavě opakované dcerami, což, když děti vychovávají především matky, zajišťuje nulovou vývojovou schopnost lidstva.

Pro nespokojené a prorazivší tvůrčí jedince totéž, jen z druhé strany zajišťují patentové úřady, které někdo kontroluje a rozhoduje o tom, co lze a co nelze přihlásit, popřípadě přihlášené patenty skoupí včetně práv nebo to ošetří jinak, nejčastěji zatím doživotním vyhnáním, a v opakovaných nebo závažnějších případech vraždou přihlašovatele.

Vývoj je tím druhým způsobem již téměř 500 let uměle řízen, přesněji zadržován, protože mantinely jsou dané, a těm několika vládnoucím jedincům velmi vyhovují a v zásadě jim stačí ty mantinely trochu hlídat. To co se dnes můžeme dočíst o konspiraci a nejrůznějších podrazech není ani desetina pravdy, pravda je mnohem hlubší.. a krutější.

Lidé však nevěří ani té desetině a vši silou ji odmítají. Museli by se změnit a to oni nechtějí. Argumentují přitom tak, že by se jim vysmálo i to nejmenší dítě. Většina dětí to i dělá, svými způsoby, ale jsou za svou pravdu trestány a těmi nejukrutnějšími způsoby jsou té pravdy zbavovány.

To vše dohromady je určitou akcí, která bude mít svou přesnou reakci.. nelze jinak, protože na jiné způsoby tento vesmír **není zařízen**. To tak je, a tak je nutno to vše vzít.. tento web, stejně jako [Růst člověka](#) je pouhou předebranou k rozboru patriarchátu, který byl nazván Neviditelný svět, kde je to řečeno o něco dál.. pokud známá slova dovolí

Já jsem ten poslední člověk, který by chtěl ostatní nějak strašit, ačkoliv je velmi záhodno podnítit lidi k činům a změnám, strašení je to poslední, co by bylo potřeba. Vyjmenování faktů úplně stačí.. a to většině lidí. Zbytek.. no, Plejád'ané říkají, že „se smrtí se přitom počítá“.

Lidé si musí uvědomit, že až donedávna všechny ženy opakovaly úplně přesně stejná kolečka, jako jejich pramatky před pěti nebo třeba před třiceti tisíci lety. A na tom byl postaven, vyrostl a celou dobu žije patriarchát, náš úžasný nelidský systém plný pánů a matek tvorstva, vrcholů evoluce.

Dohromady je to zrůdnost, která nemá v tomto vesmíru obdoby, a na ženách je se zamyslet, čemu, jaké zrůdnosti celou tu dobu propůjčovaly své pochvy a dělohy. Nebude to příjemné zjištění, a povede k těm nejšílenějším závěrům:

- že totiž propůjčovaly pochvy a dělohy patriarchálnímu obcování systému se systémem, neboli k souložení zrůdného mužského boha s jeho duchem svatým, přičemž
- naučily je to tak matky s tím, že jen takto je to správně a neopovažuj se to zkoušet jinak, a tedy
- nikoli muži, ale matky dnes a denně zrazují své dcery a prodávají je systému, zneužívají tím nejhorším způsobem svou, tedy mateřskou autoritu, a prodávají – bez odvolání – své děti patriarchálnímu božstvu

A až vymře současná generace báb a dědků a současně dospěje druhá generace žen-matek, které vychovává televize, nebude už nikdo, koho by napadlo, že by bába měla mít nějaký nárok na děti – ten už zůstane televizi. Dnešní matky se stejně touží co nejvíc zapojit do pracovního procesu, takže se děti co nejrychleji zbavují, odstavují je průměrně cca do půl roku a spěchají vydělávat. Tím patriarchát „vyhrál“, nad rozumem, nad citem, nad lidskostí.

A ženy prohrály.. všechno.. a s nimi i ty napodobeniny mužů, a všechny děti, bez rozdílu..

Ovládnutí matriarchů

Prvotním rozdělením lidí je již od matriarchátu pohlavní rasismus, který tehdy odděloval ženy od mužů a dělal z nich „něco více“, a dnes odděluje muže od žen, a snaží se dělat více z mužů. Vzhledem k tomu, že matriarchální přístup v ženách nevymizel, ženy se i dnes tváří, že jsou něco více a dost důrazně to prosazují.

Byly tu samozřejmě pokusy vymylát ženám podvědomí vzpomínky na matriarchát, nicméně žádný neuspěl, protože základní výchovou zůstala ta mateřská.. no, odkud se asi vzal ten samotný výraz, že? Mateřská výchova je totiž primární a vnitřní, teprve na jejím základě se dělá nástava výchovy systémové čili patriarchální, která přichází zvenčí.

Z toho právě lze usoudit, že patriarchát vůbec nedokázal udělat něco s matriarchálními ovládacími manévry, a dost možná to nebylo ani v plánu jako něco podstatného, s tím že se to sice zkusí, ale na výsledku až tolik nezáleží, protože jediným podstatným výsledkem je přesvědčit matriarchy o potřebě vnější ochrany a „nejnutnější“ manipulace, a tento výsledek přinese každý pokus tak jako tak.

Patriarchát prostě nechal matky, aby ovládaly lidskou populaci, jenom přidal vnější hrozbu krvežíznivého boha, a pod záminkou ochrany před tímto bohem přidal ovládací manévry vnější. Tím se celý matriarchát spoutal, vlastně zamrazil (co se vývoje týká), a zasvětil „vyššímu“ účelu, to jest, veškeré dostupné problémy ještě zamotal..

..a vytvořil z nich byznys. Matky rodí děti smyšlenému patriarchálnímu bohu otci a vychovávají mu z nich citele jeho otcovství, s tím že definitivně zahodily Bohyni Matku a dosadily sebe na její místo a vyžadují za tento úkon úctu a vděčnost až za hrob. A kdyby jen to.. to hlavní je poslušnost.. a proč asi?

O smyšleném bohu otci mluvím proto, že tak, jak je prezentován, se skutečný Nebeský Otec nechová, patriarchové se postavili na jeho místo a nařkli ho z jejich vlastností. Je to to samé, jako když se v matriarchátu ženy prohlásily být bohyní matkou a konaly z tohoto postu pravý opak, co skutečná Bohyně Matka. Zneužily ji až nadoraz.

Postavení matek v dnešní společnosti je dost všemocné, ale všechny ženy mluví o tom, jak jsou tím patriarchátem zneužívány, jak je to ničí a jak tím trpí. Přitom kolik proběhlo „ženských“ úlev, kolik toho ženy už získaly – na to, že se jedná o patriarchát už mají mnohem více práv než většina mužů. Křičí ale pořád stejně.. a proč?

No protože stejně křičely jejich předkyně, a ženy neumí, ani umět nechtějí a hlavně ani nesmí dělat něco jiného než matka, bába, prachbába atd. Ženy by se tomu mohly postavit, ale matky jim to nedovolí, ani ostatní ženy, pomoci jistých temných praktik, které – kdo si troufne – se můžete dozvědět v [Neviditelném světě](#).

Pro tuto chvíli stačí vědět, že ženy by ke svému osvobození musely zapojit vlastní mozek ještě i v jiném módu, než je spekulace a nějak se podle těch výsledků zařadit.. a co by o nich potom ostatní ženy řekly..?

Ne, úkolem žen je předstírat, že všechno ví, protože pak k nim mladší a méně důležité ženy budou chodit o rady, a ony budou důležité, a o to jde. Žádná žena nedopustí, aby jiná žena potkala pravdu, a když se to někde stane, dotyčná skončí.. dočká se společenského znemožnění, vyloučení nebo kolikrát i smrti, podle druhu pravdy a její prezentace.

Od žen se to naučili patriarchové, a nepohodlné lidi zesměšňují, znemožňují, a teprve když to nejde jinak, tehdy zabíjí.. zesměšňování a znemožňování je preferováno, protože jednak slouží jako varovný příklad, a hlavně se tím nakrmí masy – když se to dobře prodá.. např. když pustíte do tisku nějakou fámu, je to stejný princip jako matka rodu při „rodinné“ slavnosti někoho veřejně „vyhlásí“..

..to je pak jako shluk upírů, který se nakrmí jedním otrokem, a připomíná to „císaře“ Nerona, který nakrmil svůj lid krví prvo-křesťanů. Ten model prostě přežil, aspoň matky jej používají dodnes, jedno jestli v podobě učitelky nebo šéfové, a převzal jej i patriarchát, protože na lidi navyklé na mateřská ovládací dramata to stejně platí nejlíp..

..co také jiného? Že? Ale důsledky jsou dnes už zřejmé. Ženy mohou trpět jak chtějí, ale ty, které o tom všem ví, je všechny bez váhání obětují, a dokud ženy nebudou vládnoucím pohlavím, neřeknou, co a jak. Kromě toho, kdyby něco řekly, riskovaly by, že o nich ostatní ženy něco řeknou, takže proč to vlastně říkat. Stejně by se to mamince nelíbilo..

Takže svět končí na nedostatek lásky a porozumění, ale ženy evidentně radši zahynou, než by povolily a přispěly tím, co ví.. pokud je ovšem ještě nějaká žena, která ví. To nepochybně vyplodí adekvátní karmu, ale to už může být pozdě, ale nejen pro ženy, i pro muže, a nepochybně i pro děti.

Je to to, co jste chtěly?

Asi ano, že? Takže děkujeme.. a já zveřejním, co se dá. Ženy si vymohly úlevy a další idiocie, jen aby se nemusely o cokoliv podělit, tak to udělám za ně. A nazvu to [Neviditelným světem](#).

MOŽNOSTI NÁPRAVY

Jako první se musí vyřešit patriarchální zlo. Jsou tu příšerně rozšířené, ale zamlčované jevy jako je domácí násilí, šikana a týrání. O tom všem je potřeba mluvit (nebo psát), hlavně ale nemlčet, protože to, že promluvíte, byť anonymně, to vám dá sílu situaci řešit. To je vyzkoušené.

Ženy musí začít mluvit. Promluvil je sotva několik, a už teď je jasné, že to co známe jako domácí násilí je sotva špičkou ledovce. Skutečnost je mnohem horší, ovšem dokud ženy mlčí, muži mají dojem, že je vše v pořádku. Nic není dále od pravdy, ale dokud nepromluvíte, muži se to prostě nedoví. Jsou tak vychovaní, a vychovaly je tak ženy (matky).

Toto je bludný kruh patriarchátu, a ten se sám nezruší. Aby se zrušil, je potřeba přestat mlčet a začít mluvit – a to všechno dříve, než náš milosrdný a láskyplný patriarchální bůh se svým násilím potře nejen city a emoce, ale i zbytky soudnosti a zdravého rozumu lidí. O matriarchální bohyni ani nemluvíme.

Není však mluvení jako mluvení. Ženy zatím používají slova spíš k zakrývání jejich vlastní pravdy. Jsou k tomu vedeny příklady matek, které svým mužům neodporují a přikyvují, a se svou pravdou čekají, až u toho muž nebude. Tím se bludný kruh patriarchátu stává bludným kruhem matriarchátu, a není pochyb o tom, kde se tu vzal.

Už několik tisíc let tento systém slouží proti ženám, ale teprve nedávno se našly takové, co si dovolily neuposlechnout vnucovaného příkladu svých matek a komunikují rovně. Díky tomu víme, že to jde, jinak bychom se s pomocí Johna Graye zase jen smířovali s bezmocným konstatováním, že jsou ženy prostě z Venuše, ale mnohem spíš z nějaké „ženské“ verze Marsu (všem vyšším bytostem z Marsu se ovšem omlouvám).

Ženy musí začít mluvit pravdu, každá tu svou. Některé už mluvit začaly – bez nich by kupříkladu tento web nikdy nemohl vzniknout, protože bych se nikdy nedozvěděl o skutečných zločinech patriarchátu. A muži se musí dozvědět pravdu o patriarchátu, a musí se od někoho naučit mluvit zase svou pravdu.

Jen tak patriarchát padne, vyhnije zevnitř, protože pravdivým vypsáním či vyřčením přestane být vaší součástí jak bolest, tak násilí, které k ní vedlo, a přestane se tak odesílat do kolektivního vědomí lidstva a nutkat k násilí ostatní. Je to osvobozující, a je jedno, jestli svou bolest svěříte smyšleným příběhům, nebo jestli popíšete svůj vlastní.

Pořád mluvím o příbězích žen trpících v patriarchátu, ale ono se to týká jakéhokoli utrpení způsobeného naším necitelným systémem. Mnoho mužů trpí v patriarchátu podobně jako ženy, a o dětském utrpení uprostřed války pohlaví ani nemluvě. Pořád platí jedno: je potřeba vyřknout tu pravdu, nedržet ji v sobě, protože teprve pak se dá se situací něco dělat. Ženského násilí je tu mnohem více než mužského, a týká se ještě mnohem víc dětí než mužů.

Když člověk vyřkne svou pravdu, ta pravda zmizí, a odhalí další, hlubší vrstvu. Pokud se další, hlubší vrstva vyřkne, zmizí, a odhalí pravdu ještě hlubší. Atd. Tohle používají ženy mezi ženami, a ta hlubší pravda je jim vždycky přelhána. Ženy proto musí začít mluvit s muži, přestože tohle je něco, co muži neznají, a když se s tím setkají, nechápou. Aby chápali pojem „svá pravda“, museli by mít svoje pocity. Myslím opravdové pocity, ne takové to hlad, spát nebo čurat.

Mít svoje vlastní pocity se muži budou muset teprve naučit. V ideálním případě se to budou učit od žen, když ženy začnou mluvit. A musím podotknout, že pro ženy bude skutečným požehnáním, když si dovolí mluvit pravdu před svými muži, protože – málo naplat – jsme tu v patriarchátu, a právě muž bude schopen pomoci ženě dekodovat poselství jejich pocitů.. to skutečné. Je v tom totiž jedna zrada.

Pocity jsou sice než aktuální pravda jedince o sobě samém, ale ta pravda se zakládá mimo jiné na konvencích společnosti a na výchově onoho jedince. Říhnutí v Americe znamená, že dotyčnému chutnalo, zatímco v Čechách je to nechutnost, prohrěšek proti etiketě. Stejná situace tedy vyvolá různé pocity, a je to v pořádku.

Česká výchova způsobí, že se při říhnutí ve společnosti máme tendence cítit trapně a provinile, protože podle Jarkovského a většiny našich matek jsme radši měli své tělo znásilnit, než mu ulevit.. no to pro příklad, prostě není jedno, na základě čeho se v nás objevují pocity, a až ten základ objevíme, bude potřeba jej uvést na pravou míru.

Zeptám se: „Na základě čeho se cítím tak a tak?“ A moje nitro odpovídá.

Ověřuji: „Joo? A tohle mám jako zapotřebí? Opravdu? Proč?“ A nitro zase odpovídá. A o tom to je. Na všechno se dá dojít, a partner je od toho, aby zaprvé pochopil a vzniklo porozumění – to je v „lidském“ partnerství nový typ luxusu, a zadruhé aby sledoval, jestli všechny odpovědi dávají smysl, upozorňoval na „bílá místa“, nelogičnosti atd.

A těch asi nebude tak málo. Smutné zkušenosti s rodičovským lhaním máme všichni, a i s nimi bude strašlivé množství práce, tak si můžeme udělat přibližnou představu o tom, jak moc zla asi tropí vyhané kořeny samotného patriarchátu. A klíče ke lžím patriarchátu má každý muž. Jinak, strašlivé množství práce vás ohromně odmění..

..vztah rozkvetne, a pokud jej nebudete roznášet po přítelkyních a dalších autoritách, jen tak kvést ani nepřestane. Matku doporučuji vynechat, aspoň ze začátku. Muži, pokud budou přizváni (ideálně budou), mají naslouchat a ne řešit. Jejich úkolem je upozornit na chybné závěry, protože závěry musí sedět pocitově i logicky. Upozornit, neopravovat.

S čím se však pravděpodobně po celou tu dobu budete prát, jsou věci ukryté pod tabu mateřství.

Může se stát, že kruté zbloudíte, protože mateřské praktiky jsou strašné a těžko uvěřitelné, a i mně samotnému trvalo mnoho let je vůbec odhalit, ne tak ještě vypsát. Silnější jedinci si mohou zkusit opatrně projít [Neviditelný svět](#), kde to všechno je, a ten je psán tak, že se tyto iluze rovnou bourají i s těmi patriarchálními.. a do strašné hloubky.

I ti nejsilnější by se ale měli napřed naučit zpracovávat své emoce.. aby si neublížili.

Klíče k osvobození

Hra kdo z koho je již od dob matriarchátu základní pojistkou, že se žádný člověk nebude věnovat sám sobě. Ono totiž nemůžete se věnovat sobě, pokud s někým soupeříte. Proto nás naše matky již 6000 let staví proti sobě navzájem.

Zneužívají při tom atavistickou schopnost samic – schopnost se nabídnout tak, že přítomní samci se porvou o možnost se jí zavděčit a vysloužit si její klín. Protože většinou vítězí nejschopnější, vzniká jakási primitivní záruka zdravého a silného potomstva. Abychom předešli mýlce, tohle postaví proti sobě všechny okolo, nejen muže, nicméně, zneužití se týká především muže a synů, potažmo všech dětí.

A protože patriarchát nikdy nepřiznal ženám, že by měly v čemkoliv navrch, rozmohlo se zneužívání této hry jako mor – ženy si tímto (a nejen tímto) skrytým způsobem kompenzují ponižování, zneužívání a příšernou frustraci z bezmoci, kterou jim systém, stejně jako každý „správný“ patriarcha den co den dává sežrat.

Ženám se nelze v tomto divit, protože jsou vychovány mít pocity a nemyslet. Nemají jak přijít na to, že jsou samy proti sobě. Většina z nich nepřišla nikdy ani na to, k čemu jsou pocity, jak by mohly vidět důsledky tohoto počínání?

První důsledek je ten, že taková žena nikdy nebude mít partnera, protože partnerství předpokládá rovnost. Bude mít patriarchu, a patriarcha = trýznitel, mučitel a všeobecně necitlivý, anti-žensky myslící hovado.. ale co jiného může žena dostat, když na zmanipulované muže použije zvířecí výběrové řízení? Tady je vidět, jak dokonale funguje přizpůsobení žen, když i tento jednoduchý myšlenkový pochod je pro většinu z nich nedostupným luxusem.

Takhle, ony jsou ženy, které si umí vybrat muže citlivého a opravdu vhodného pro partnerství a společný růst. Bývají vždycky tak tři – čtyři na planetě, a jsou to zatím absolutní výjimky.

Téměř ve všech ohledech stojí tyto ženy mimo jakékoli trendy, tedy nejsou ničím zaslepeny. Stojí tak vysoko nad mateřským reflexem a tak zodpovědně berou mateřství, že zůstávají raději bez dětí, než by přivedly potomka do tak odporného světa.

Co by mu asi řekly? Že tu je, protože prostě chtěly dítě a nemohly si pomoci, tak ať se s tím prostě nějak srovná? Nebo že to babička chtěla vnoučátka?

No a tento přístup jim zase dává dost síly a také času ke skutečnému osobnímu růstu. Dokonce ani neskrývají své vědění před ostatními ženami. Chápete, že jsou tyto bytosti ještě i nad ženskou rivalitou a revnivostí?

A teď, kolik žen si denně vzpomene například na Leslie Parrish-Bach, kolik dívek sní o tom, že si zařídí stejný život – a když přijde do tuhého, zvolí jistotu a vyberou si stejného burana a žijí stejný život jako jejich matky. Tyto ženy poznáte podle toho, že občas pronesou: „Ona ta máma měla pravdu“.

To je samozřejmě lež, ale poslušná dcera si své chyby nějak omluvit musí, protože by se sebou jinak nevydržela. Ve hře kdo z koho tím pádem na celé čáře vítězí matky (= tchyně).

Dcery se prostě budou muset otočit, a říct svým matkám:

„Bud' v naší mateřské linii první, a dej mi důvěru!“

„Bud' první a nežádej po mně, že s tebou zůstanu navěky – nemám tolik času! Ostatně, ty také ne!“

„Bud' první a nech mi můj život – třeba náhradou najdeš ten svůj!“

„Bud' první a vezmi si zodpovědnost za svůj život – přestane tě lákat ten můj!“

A pak se budou muset otočit na jinou stranu, a říct totéž přítelkyním.

V ten moment najdete svůj život, a v ten moment zjistíte, že si se svými partnery a vůbec s muži rozumíte mnohem lépe, než vám „ony“ říkaly, že je možné, a než by vám matka či jakákoliv přítelkyně nebo autorita kdy přiznala.

Kromě toho, každý muž si všimne, že se hrabete zpod ženské nadvlády a máte snahu být samy sebou. A protože skoro žádný muž není s dívkou či ženou, kterou nemiluje, ten, který je vám v tu chvíli partnerem, vám poskytne veškerou možnou pomoc. Jeho osvobození pak půjde ruku v ruce s vaším.

A pak možná bude potřeba říct totéž svým partnerům.. těm, kteří si ještě i v té době budou myslet, že se sebou takhle pracujete proto, že mu chcete oddaněji a hlavně nerušeně sloužit a dělat dobrou manželku.. tedy v případě, že se to jejich osvobození o něco opozdí.. a to už pro vás nebude žádný problém.

Práce s pocity

V době, kdy muži budou odkoukávat, jak mít svoje vlastní pocity, bude záhodno, aby ženy uměly svoje pocity už i zpracovávat, a aby ze svých emocí neobviňovaly ostatní, což zatím naprostá většina z nich neumí ani omylem.

Ženy umí pocítit, nechat se jím naplnit, umí ho nechat ovládnout jejich chování, hodit jej na nejbližší osobu případně s ním zamořit celé okolí, ale zpracování, to umí málokterá. A to ještě 99% emocí není jejich, dodaly jim je: matka, přítelkyně a herečky v různých filmech, nepočítaje učitelky, tetu Sally, knižní postavy atd.

Ovšem pokud muži nebudou mít kde odkoukat, jak pracovat se svými pocity, dočkají se ženy šeredného překvapení – muž jim chtě nechtě předvede, jaké to je mít pocit, neumět ho zvládnout a zamořit s ním celé okolí. Bude přitom zapotřebí nezměrné trpělivosti, protože mužům bude osvobozující vědomí legálnosti svých vlastních pocitů velice medit, a budou se ve svých emocích rochnit a pitvat jako rozmazlená blondýna. To je ten matčin vzor.

Ale pak, až se podle ženského příkladu (pokud ten příklad přijde!) vnímání mužů vyšplhá až do srdce, pak se zúročí veškerá námaha, protože bude ráj na zemi.. a to pro každý vztah, kde si partneři tuto práci dají, ba dokonce se ráj může dostavit, už když s tím začnete.

Pocity (emoce), to je způsob, jakým naše tělo dává najevo, co se právě děje. Pocity jsou jasná, aktuální (okamžitá) pravda o nás. Platí pro tuto chvíli. Pocit definitivně mizí, když tělo splní svůj úkol – dát myslí vědět, co se děje. Naprosto se nevyplácí je ignorovat. Dlouhodobě ignorované pocity mají sklony vybuchnout, poničit tělo, nebo obojí. Pocity jsou záležitost těla, a tělo je uděláno tak, že musí dát vědět, a to i za cenu sebezničení.

Zádrhel je v tom, že mysl je nemusí přijmout.. a v tom si můžete být nápomocni. Bez posuzování.. optimálně si člověk pocit prostě jen připustí, uvědomí, a pocit zmizí, protože pravda byla vyjevena a uznána. Potíž je v tom, že některé pocity jsou příjemnější, některé nejsou příjemné vůbec.

Ty nepříjemné máme sklony ignorovat a halit do různých lží – nejen před ostatními, ale i sami před sebou. Tím příšerně stresujeme naše tělo, mnohdy až do stádia nemoci. A teď: každá emoce vede k určité nemoci, a způsob lhaní určuje její skutečný průběh. Těmto nemocem říkáme civilizační, protože tento druh pocitů přináší právě naše civilizace se svým povinným lhaním (konvence).

Je asi na místě poznamenat, že jsme všichni neustále ve vývoji, takže nepříjemných pocitů v nás průběžně vzniká hodně. Často si na jejich základě myslíme, že jsme špatní, zlí, nebo jinak nenormální. Dokonce máme sklony se obviňovat, sebe i navzájem, vyčítat, nebo jinak trýznit. To je absolutní zhoubu.

Pocity je třeba jenom přijímat, své i cizí. Teprve pak se člověku uvolní kapacita na jejich zpracování. Přijímáním cizích pocitů ovšem nemyslím brát je za své vlastní, nebo si za ně snad brát zodpovědnost. Vůbec ne. Je třeba je vzít jenom v tom smyslu, že tu jsou. V životě druhého se odehrálo něco, o čem ty pocity vypovídají – to je dobrý důvod pozorovat, jak se s tím vypořádá, eventuálně mu dodat odvahy nebo jinak ho podpořit.

Rozhodně ale nemůžeme brát za cizí pocity odpovědnost, a právě tak je hloupost nutit někoho ke zodpovědnosti za to, jak se cítím já. To je vydírání, a vydírání není způsob, jak ukončit patriarchy a válku pohlaví. Naopak. Vydírání je emoční vražda, mimochodem, tradiční zbraň většiny našich matek.

Zpracování emocí souvisí s nábojem, který dodávají tělu i myslí. Vztek, to je přeci ohromná energie, síla, která vás dostane z té které situace. Proč nám asi říkali, že vztek je špatný? No přece aby nás mohli ovládat. Naše vrchnost nechce, abychom se dostali z té které situace, a matky už vůbec ne.

Proto jsou tu konvence: tohle nesmíš, tamto nesmíš.. Povoleno máme pocity ze sebe vytančit, vyběhat nebo vyskákat, pak je můžeme ze sebe dostat také fyzickou prací. Vykřičet je sice účinné, ale neslušné – jakžtakž tolerováno je jen u žen, jejichž veškeré projevy jsou v patriarchátu a priori přehlíženy. U mužů vykřikování není/nebývalo tolerováno. Pomíjím teď vesnické štěkání, kterýžto způsob „komunikace“ vidáme na českém venkově doposud.

V současné době se jako neoptimálnější způsob zpracování pocitů jeví rozhovor se svým nitrem. Začátkem je popsání, to nejjednodušší: cítím se tak a tak. Následuje otázka proč se tak cítím – a nitro odpovídá. Z odpovědi se dozvím vlastní poselství a pocit zmizí. Partner, pokud je přítomen, pochopí, porozumí a uklidní se. Co víc si přát?

A když chci se svým vývojem trochu pohnout, ptám se ještě: „Na základě čeho se tak cítím?“. Protože pak nitro odpovídá něco jako: „Na základě výchovy – rodiče mi tvrdili to a to... a ona to, jak teď vidím, není pravda“. Taková odpověď rozpustí (odpustí) problém navždy. A to kromě partnera uklidní i mě. Je čisto. To je základní způsob práce s pocity, způsob, jak z nich co nejrychleji a nejméně bolestně vytěžit zlato pro svůj život. Hodně štěstí!

Podpurné tipy

Pokusím se tu popsat způsob, jak se patriarchát obrátil proti mužům, a důvod, proč ženy nakonec mají na své straně všechna práva (na děti, na části majetku, na budoucí příjmy bývalých manželů atd.). Je to o tom, jaké se rodí děti.

Dítě je výsledkem dosažení jednoty.. výsledkem něčeho, co v našich vztazích obvykle trvá pár vteřin, během nichž padnou ega a partneři si opravdu rozumí. Mám samozřejmě na mysli orgasmus.. a to ten mužův, protože výraz ženský orgasmus ještě přednedávnem v podstatě neexistoval. Patriarchové ho zakázali, a ženy to z nějakého důvodu splnily.

V nepřítomnosti ženina orgasmu však místo dítěte v patriarchátu vzniká homosexuální plod, plod bez ženskosti, jelikož okamžik početí nenese ženskou sílu, nenese spojení s Bohyní vzniklé z ženiny extáze. A zároveň pochopitelně nepadlo ženino ego, rozpustil se jen otec, a rozpustil se v ženě. A právě takto počaté děti jsou zcela bezmocné vůči ženskému ovládnutí, a vlastně jedinou výjimkou jsou muži, kteří utečou do gay-společnosti.. třeba do kněžských řad.

Gayové jediná se nerozpouštějí v ženách, ale zase nemají děti, takže patriarchát zjednodušeně řečeno funguje tak, že homosexuálové kontrolují matky, a matky kontrolují zbytek.. cokoliv od lidstva potřebujete, matky to zařídí, stačí vědět, jak je zmanipulovat. Nepředpokládám, že by patriarchové nevěděli, jak zmanipulovat matky, že ne?

Nalezení míru

Pokud se v sobě a ve svém životě chcete zbavit války pohlaví, pokud chcete žít se sebou v míru a poznat skutečnou lásku, dívejte se hodně kolem sebe. Ve všem, co uvidíte, spatřujte projevy téže inteligence, která vytvořila vás. My nejsme zvyklí takto vnímat, proto si to musíme pokaždé znovu uvědomovat.. to až časem tu inteligenci budeme za vším vidět automaticky, a budeme také schopni odhalit vyšší řád. To znamená porozumění, a to nás zbaví potřeby bojovat.

Chcete-li si v této snaze pomoci, uvědomte si příčinnost, že tu je. Vnímejte, že každá událost má svou přesnou a jednoznačnou příčinu. Ne všechny ty příčiny teď znáte, ale to neznamená, že nejsou. Od svého narození jste jich řadu poznali, nic vám nebrání pokračovat a poznávat další.

Když budete u všeho předpokládat jasnou a konkrétní příčinu, brzy přijdete na to, že všechno, úplně všechno ve vesmíru má svůj dokonalý účel, kterému to právě tak dokonale slouží.

Takzvané zlo má také svůj božsky dokonalý účel. Ukazuje vám, kdo jste. A především ve vztahu vůči zlu uvidíte, jestli jste opravdu ta hloupá ovce, která křičí s ostatními „Pomoc, Zlo!!“, nebo jestli jste překonali strach a ochutnali to „zlo“, a jestli už víte, že to takzvané „zlo“ je prostě zase jenom další lež patriarchů..

Vědomý život

Uvědomte si také, že automatika zabíjí. Spousta lidí se doslova prospí svým životem v bezmyšlenkovitých rituálech. Čas od času se probudí, řeknou jak ten čas letí, a spí dál. Na konci života se pak diví, že nic neprožili.

Když děláte něco automaticky, nežijete – jinak bychom museli říct, že automatické stroje disponují stejným životem jako člověk. Život je to, co si stihnete uvědomit, zbytek je právě jen automatika. Když se rozhodnete žít, donutí vás to zpomalit a zjednodušovat, abyste si mohli život uvědomovat.. užívat. To vrátí život i do vašich vztahů.

Změna výchovy

A nakonec, jako součást nápravy vidím i nutnost změnit výchovu a přestat konečně dělat z lidí chlapečky a holčičky.

A jde o toho, že bychom začali ovládat sebe, a ušetřili toho naše děti. Ty se přizpůsobí, a budou se taky starat o sebe. A budou šťastné, protože budou samy sebou, stejně jako my sami.

Vyšší dívčí

Své snahy můžete výrazně podpořit i [Tokem soucitu](#), přičemž k [samotnému soucitu](#) člověku může pomoci [lítost nad tím, jak věci jsou](#), k žensko-mužské rovnosti vede i knižní [Ženské vyrovnání](#), a k nastolení vlastního lidství tu máme uzdravující proces pod vedením Královny a jejích Princezen, dar [Slunečního Trojlístku](#).

NÁVRAT BOHYNĚ

Víme že tu kdysi byla tzv. mateřská společnost, z níž se nakonec vyvinul matriarchát, vláda matek. Věřilo se tenkrát v Bohyni, která dává život všemu, stejně jako žena dává život člověku. Dlužno podotknout, že je to mnohem příjemnější pomýšlení, než homosexuální tragédie patriarchů o tom, jak Otec udělal svého Syna Duchovi svatému.

Ze schopnosti dát život novému člověku si totiž lidé odvodili, že život vesmíru dává Velká Matka, kterou začali cítit coby Bohyni. Po čas mateřství pak byla žena královnou, „Bohyní na Zemi“. Obraz Bohyně dávající život všemu najdeme ve všech kulturách kromě dnešního, ryze homosexuálního patriarchátu.

Těmto kulturám se často říká primitivní, tak předem upozorňuji, že na představě Bohyně nic primitivního není. Bohyně prostě je. Je to náš zdroj, zdroj všeho života. Jestli vám to pomůže, představte si náš vesmír jako vajíčko nebo rovnou embryo vyvíjející se v Ženě, pro kterou mají různé národy různá pojmenování, ale jen jednu funkci: mateřství.

Nút, Šakti, Istar, ale i Příroda či Prozřetelnost, nebo pak Artemis, Afrodita, Aténa atd., to vše ukazuje jednu božskou bytost nebo její jednotlivé projevy, zosobněné podoby ženství. Mateřství je jedna ze tří základních podob ženství, kterými se Trojjediná Bohyně účastní života každého tvora, doslova propůjčuje své Tělo k vytvoření jeho formy.

Výchozí fází je panenství, období mezi oplodněními. Druhou fází je mateřství, období početí, poskytnutí materiálu na formu a vyživování plodu. A třetí fází je smrt, rozpouštění poskytnuté formy až do stavu panenské energie.

Jak je vidět, všechna tři období v naší společnosti získala jiný význam, a všechny tři jiné významy jsou dány hrubým nepochopením, jsou to lži, z nichž vyplývá stejně hrubé zneužití Bohyně na všech třech hlavních úrovních, fyzické, mentální i emoční.

Z panenské fáze plodného cyklu Bohyně udělali strašný, znesvěcující cirkus patriarchové, kteří si usmysleli, že panenství se týká panenské blány a že to jejím protržením končí. Spojují to se „znečištěním“, kterého dochází muž stykem se ženou, přičemž muži to pochopili tak, že to oni znečistí.. doslova znehodnotí dívku odblaněním, což ženy cítí a cítí se být znehodnoceny jakýmkoliv stykem, ať ho chtěly nebo jen „podržely“. Dost mužů už to tak bere také.

Na co ovšem patriarchové tímto pojetím navázali? Patriarchové navázali na matriarchální zneužití celého cyklu Bohyně samotnými ženami. Kde by to jinak nabrali, když ženy se od počátku lidstva s muži „nestihly“ o nic podělit?

V pozdním období matriarchátu ženy co možná zastínily Bohyni Pannu, Bohyni Matku i Bohyni „Černou“ tím, že život „dávaly“ (čti propůjčovaly), vyživovaly (čti vlastnily), a podle libosti zase braly.. přece ony jsou ty bohyně, ne?

Ony si zaslouží tu úctu, když dávají život. Původně se však jako mateřství bralo období „s bubnem“, podstata vyvýšení byla časově omezená, a ženino bohyňství na základě schopnosti dát život by mělo narozením dítěte končit. To je problém. Kralování bylo příjemné, zato starání o dítě, když kralování skončilo je nepříjemná zátěž.

V té době se začalo objevovat zahazování dětí, a odtud byl již jen krůček k jejich třídění a k následnému zacházení s nimi podle nějakého klíče. Začalo mateřské znevážení života. Časem bylo nutno rozšířit pojem délky mateřství o období kojení, protože lidské společnosti pro samé kralování hrozilo vyhynutí. Ženy se prostě příjemných pocitů spojených s vyvyšováním nechtěly vzdát, proto nakonec povýšily schopnost vytvořit nový život nad zbytek lidství.

Když se pak za dramatických pokusů s úplným odstavením mužů přišlo na to, že k mateřství je zapotřebí muže a pohlavního styku, byli muži na mnoha místech obviněni, že ženám při pohlavních stycích ukradli část schopnosti stvořit dítě. Byly konány příšerné rituály ve snaze ženám tuto část vrátit – mužům byly při koitu uřezávány penisy, varlata nebo obojí, a když to nepomáhalo, byli mužové zabíjeni – rituálně obětováni, v okamžiku orgasmu, většinou ještě v ženě. To všechno se samozřejmě dělo ve jménu Bohyně, která dává život všemu a všem.

To znamená, že si ženy dělaly na život patent, a vlastnické nároky. A zdá se mi to, nebo je tak tomu dodnes? Originál mateřství vyšších živočišných forem je vidět v přírodě. Samice projde oplodněním, poskytne materiál na nové tělo, a to tělo vyživuje ještě i po porodu, a to po dobu jedné obnovy toho těla.

Obnova těla znamená odcizení mláděte a následuje vystrčení „do světa“. Analogicky vzato, i u lidí pojem rodičovské lásky musí nutně odpovídat době první obnovy těla dítěte. Ale v matriarchátu to znamenalo vlastnění dětí i se vším, čeho se ty děti kdy zmocní a vytvoří.. Mateřská láska je mateřská proto, že trvá po dobu mateřství. Pokud ještě trvá, když už je dítě v pubertě, není to již láska, ale převlečená kontrola a tedy zneužívání.

A to vidíme u lidí kolem sebe dnes a denně. Nejhorší jsou matky, které ještě pořád zaklínají své děti k doživotní podřízenosti a většinou i službě: „Dokud jsem naživu, jsem tvá matka a ty jsi mé dítě!“. Jistě všichni víte, co to znamená. Zkusili jste někdy říct: „Ne, tak to není!“? Myslím nahlas..

Paní tvorstva

Skoro žádná matka nedá svým dětem opravdovou důvěru. Tu si musíte zasloužit, a zasloužíte si ji tím, že budete dělat, co vám řekne, resp. když budete vždycky dělat to, co vám jednou řekla. No prostě když se dobrovolně, vlastně z lásky k „mamince“ stanete jejím otrokem. Jenom tak vás ve vašem životě nechá aspoň občas o něčem rozhodnout.

A nemyslete si, vaše „samostatná“ rozhodnutí jsou bedlivě sledována, mnohokrát probírána ze všech stran se sousedkami, s návštěvami a přítelkyněmi, a jednou za čas vám je „matka“ vyčte, a tento stav trvá, dokud je naživu. To je dnešní mateřská láska, matka vás vlastní, protože vás přeci miluje, je ta vaše maminka, tak jí patřit musíte, ne?

No a mateřského vlastnění potomků zneužili ještě i patriarchové tím, že člověk se rodí z hříchu rodičů, a aby ho ze sebe smazal, musí celý život sloužit bohu, který svou vůli distribuuje jejich prostřednictvím. Už jsme si řekli, že není bůh jako bůh, a že dodnes se na celém tom podrazu nezměnilo téměř nic.

Pokud se vám podaří opustit rodičovský dům, opouštíte jej s pocitem, že vy sami o sobě jste zcela bezcenní, a jediné, co ve vás za něco stojí, je to, co do vás natloukli rodiče a školy. Za takových okolností lehce uvěříte tomu, že lidé se rodí špatní, a musí se přizpůsobit a něčím vykoupit, aby byli dobří a snesitelní pro společnost.

Shodou okolností je výkupní cenou váš produktivní věk.. tedy technicky, prakticky jde o celý váš život, který tím pádem nepatří vám. Patří matce a jejím „posvátným“ prostřednictvím státu. No ale přemýšlejte, kdyby bůh chtěl, aby váš život ovládaly matky, dal by jim ho rovnou, ne? Nedával by ho napřed vám, jestli si ho necháte vzít nebo ne.

Všimněte si, že Bohyně náš život nijak nemanipuluje, ačkoliv právě Ona – v hmotné podobě je naší Bohyní Matka Země – nás všemožně zabezpečuje, živí a šatí.. poskytuje vše potřebné, aniž by si nás nárokovala. A tohoto, přesně tohoto ženy zneužily, a tváří se, že nám toto vše poskytují ony, a proto jsme jejich majetkem.

Ženy zotročily Bohyni, chlubí se jejím peřím a nechávají si za to platit povinnou doživotní oddaností, která znamená naše jednání podle její vůle, což se rovná nevolnictví a co nápadně připomíná otroctví. A přesně toto je potřeba ve vztahu k Životu napravit.

Musíme do lidského života vrátit Bohyni, v původní velikosti, lásce a úctě.

Ted' si představte, že když takto znovu nalezneme Bohyni, budeme moct opravit i Svatou Trojici. Už to nebude homosexuální tragédie patriarchů o tom, jak nás Bůh „udělal“ svému Synovi za použití Ducha Svatého. Ne! Bude to realita plná života a pochopení: Božská Matka, Božský Otec, a jejich vztah, tedy Plod! Stvoření!

V tento moment začíná fungovat a dávat smysl i většina svatých textů, protože najednou (zázrakem) platí, že to co je nahoře je jako to co je dole, že člověk byl stvořen k obrazu božímu, a sedí i příměr, že člověk je mikrokosmem v makrokosmu. To samozřejmě není všechno, co začne dávat smysl, ale..

..nepřijde vám to všechno tak nějak víc v pořádku? Už teď?

Každé ženské vajíčko má tedy potenciál popsateLNý jako mikrokosmos. Realizaci tohoto potenciálu spouští spermie, když do vajíčka pronikne, k čemuž ovšem spermie potřebuje menstruační krev. Menstruační krev je popisována jako velmi silně okysličená a schopná dát život, nebo přinejmenším spustit potřebné procesy, a spermie ji používá, už když se chce dostat do vajíčka. To bez krve nejde.

Podobnost ženy s Bohyní tedy není dána jen vajíčkem a dělohou, je dána především menstruací, plodným cyklem. A pozor, menstruační křeče, bolesti a nechutenství nikdy neexistovaly, ty jsou dílem až propagandy homosexuálních patriarchů o ďábelskosti ženského pohlaví, tedy záležitost posledních dvou tří tisíciletí.

Ostatně, v přírodě ovšem nic takového nenajdete dodnes. Zkuste si představit laň, nebo třeba slonici, že by se v „nečistých“ dnech stranila stáda, nežrala a držela se chobotem za břicho. Nesmysl, že?

Samotná podobnost s Bohyní byla vždycky ve všech směrech povznášející, jak pro ženy, tak pro muže.

O to hůř však později dopadlo její zneužití. Úcta k mateřství je to, co ženy zneužily k povyšování, tím ztratily přirozenou úctu a nahradily ji umělou, které obvykle říkáme uctívání. Rozbily tak mateřskou společnost, do té doby absolutně rovnou.

Je jasné, že uctívání mateřství samo o sobě nevyvýší ženy nad muže, ale matku nad všechny. Tím se však z mateřství, původně tak přirozené součásti života stává něco nepřirozeného, jakoby nadstandart. Pokud něco vychýlíte z rovnováhy, je jedno na kterou je to stranu, vždycky bude potřeba kompenzace.

Čím výš ženy vynášely mateřství, tím menší cenu měla žena sama o sobě, a tím větší znevážení pak přinesl patriarchát. Hlavním problémem tím pádem není patriarchát.

Vyvyšování mateřství až do dnešní odporně zmrzačené podoby má za následek vyvyšování LIDSKÉHO ŽIVOTA až do dnešní odporně zmrzačené podoby.

Mateřství totiž znamená nový život.. nebo teda život, nový projev života, novou živou formu, a jaké je mateřství, takový je život, jaký je pohled na mateřství, takový je pohled i na život. Na nejhorší věci na světě, na patriarchálním heslu „Člověk – pán tvorstva“ tak mají svým vyvyšováním mateřství docela velký podíl i ženy.

Kříšení Bohyně

Mno, nevím.. vůbec se mi nezdá, že bych jako muž měl hovořit o nejposvátnějších ženských tajemstvích.. nicméně, doba je nahnutá, lidstvo čeká na návrat ženství, na návrat skutečného, nevyvyšovaného mateřství, které je a vždycky bylo běžnou součástí života, čeká i na návrat Bohyně, skutečného Zdroje života, a já volím říct aspoň něco.

Začněme tím vajíčkem. Vajíčko je vesmír, svět sám pro sebe. Je to stejný svět, jakým po oplodnění disponuje člověk – je v něm vše, co ten člověk může potřebovat k jakémukoliv životu. Je to zárodek světce? Nebo vraha? Pekaře? Kominíka? Hvězdáře? Každý z nás vzešel z takového vajíčka, a každý z nás má svůj svět, svět matčina vajíčka.

Jaká bytost je žena, když takových vajíček vypouští třináct ročně?

A teď už tu máme krev. Menstruační krev je to hlavní, co ženu spojuje s bohyní, menstruační krev dává život a umožňuje vůbec početí – používá ji spermie, aby se dostala do vajíčka. Zločinem proti lidskosti je vyhláška patriarchů o tom, že žena je nečistá, její pohlaví dílem ďábla a měsíční krvácení důkazem spojenectví či snad dokonce obcování s ďáblem, kterého si černoprdelníci navíc úplně vymysleli. Nikdy nebyla vypuštěna zlovornější lež, nikdy.

Po skoro dva tisíce let se ženy děsily a štítily své krve a ošklivily si ji, a jejich krvácení proto provázely křeče, nechutenství i bolesti, ačkoliv od počátku lidstva až do nástupu poslední epochy patriarchátu byly se svou krví v tom nejlepším myslitelném vztahu – v posvátné úctě. A muži také.

Nebo jaký vztah byste si představovali jako nejlepší pro něco, co dokáže bez zkumavek, vlezlosti a smrtenosné pýchy genetiků stvořit život..? Jaký vztah, když ne ta nejposvátnější úcta, které jste vůbec schopni?

Uvedu tu nějaké tipy na seznámení a porozumění síle krve.. uvedu, i když nepochybně se zase najde nějaká žena-matka, která se pokusí zneužít sílu své či dceřiny krve na upevnění svého nějakého vlivu.. upozorňuji, že riziko spojené s vědomým zneužitím nejposvátnějších tajemství života je strašlivé, a taková matka by mohla velmi rychle zjistit, co to znamená přijít o vliv či potomka jednou provždy.

1. začněte v každém případě tím, že při vyhazování zakrvácené vložky budete myslet na to, že Zemi, vaší matce vracíte část jí samotné, část, kterou s vámi byla spojená. Uctíte tak Zemi a její dar života.. její mateřství, a uctíte to tou nejprirozenější formou: odložíte to, co už nepotřebujete, a s díky to vrátíte Zemi.

Tohle ostatně doporučuji dělat i s vyčesanými vlasy, ostříhanými nehty a s vytrhanými zuby, vědomě se s nimi rozloučit a s díky vrátit Zemi – předejdete tak možnosti očarování. Víte vůbec, jak mnoho matek, ale i báb si schovávalo první vlasy a zuby svých dětí či vnoučat? Woodoo, kde byste ho nikdy nečekali, že?

2. pokud máte možnost, dopřejte si krvácení do Země. Nemyslí se sedět tam celý týden, jde o ten chuchvalec. A začněte tím, že vezmete Zemi jako živou bytost a poprosíte ji o dovolení ji otevřít. Počkejte na povolení (to poznáte), vyhrabte si jamku, vypusťte do ní chuchvalec s vajíčkem a zase to zahrabte. Můžete to samozřejmě udělat i postupně, zachytit někde v soukromí krev do lahvičky, a pak ji odnést Zemi, podle možností.

Toto jsou nejsilnější způsoby, jakými žena může vůči sobě probudit Zemi, a navázat s ní kontakt.. ten nejužší. Udělejte to, a pak už si vás Země povede sama, podle vašich společných záměrů.

Nebo pro méně jisté: nařed'te krev vodou a zalejte jí kytky, udělejte si ochranné znamení na domovních nebo bytových dveřích, nebo si třeba zjistěte, jaké listy používaly domorodky na uskladnění chuchvalců, tak aby se z nich stala hojivá až snad i uzdravující mast (jak ji popisuje Marlo Morgan v knize Poselství od protinožců) atd.

Nebojte se se svou krví experimentovat, chraňte se jen a jedině vědomého zneužití. Toho tu bylo dost, planeta i lidstvo podle toho už nějakou dobu vypadá, a je potřeba problémy řešit, ne dělat nové.

Nejhůř u lidí dopadl největší dar Bohyně, samotná schopnost přivádět život na svět. V naší společnosti vládne strach z přirozeného porodu. Děti se rodí pokud možno císařským řezem, čímž vzniká poddajná generace, protože děti nemají možnost protlačit se ven a jsou z matky doslova vyříznuty.

Kde pak bude jejich vitalita?

Tohle v dítěti vyplodí bezmoc a nedůvěru k lidskému tělu už samotným způsobem příchodu na svět, nehledě na to, že pochopitelně vnímají i strach matky z porodu, strach o život a zdraví dítěte i pochybnosti o způsobilosti porodníka a tedy obavy z možného poškození plodu. Toto jsou důsledky ženské „soudržnosti“ v ženských časopisech.

Ženy dnes ohledně svých těl a schopností nevěří ničemu. Jsou totálními otrokyněmi patriarchátu a jeho mužské vědy, a staly se jimi pod vedením svých matek, na které nesmí dát dopustit a jejichž výchovu nesmí žádným způsobem „zradit“, naopak, podle matek mají raději zradit sebe, poslouchat autority a nechat si život ořezat o všechno..

..žénám se – mimo vši pochybnost – dostalo toho, co kdysi Matce Zemi způsobily. Je potřeba si to připustit, uvědomit, a co nejrychleji napravit – každý ve svém vztahu, sám za sebe.. bo takhle se žít nedá.

Sex posvátný

Ženy tedy v matriarchátu vymyslely, že mají patent na dělání dětí, a když zjistily, že k početí potřebují muže, nedokázaly to zkousnout a snažily se, aby se jim ten patent „vrátil“. Tento matriarchální přežitek v mnoha a mnoha ženách přetrvává dodnes, v podobě ukřivďenosti, že k tomu „mít dítě“ je potřeba muž.

Mužská věda jim vyšla vstříc a napáchala další podraz na Bohyni v podobě spermabank. I když pominu, jak strašné a pečlivě utajované zneužití se za tím skrývá ze strany patriarchů, nemůžu pominout zneužití, kterého se dobrovolně dopouští ženy na Bohyni, samy na sobě a na svých dětech, když se nechají použít k anonymnímu a umělému oplodnění.

Sexualita je životní síla. Plod vzniklý z extáze orgasmického splynutí partnerů bude mít obrovskou životaschopnost, plod vzniklý při extázi jednoho z partnerů bude mít aspoň nějakou, ale umělé oplodnění nemůže dát životaschopnost žádnou. Nebude tam žádný sexuální náboj, dítě neponese spojení ani s Bohyní, ani s Otcem.

Žena, která si neumí nebo nemůže získat či udržet partnera by se měla nad sebou zamyslet, ne si dělat dítě, ke všemu tak zvrhlým způsobem. Taková žena, když se nad sebou nezamyslí, zákonitě riskuje, že se nad ní zamyslí to dítě, a že to bude hodně a dlouho bolet. Totéž se týká partnerů, kteří nemohou mít dítě. Vždycky je možnost adopce dětí osiřelých nebo zahozených, není nutné hned podporovat každou patriarchální zrůdnost.

Problémy jsou od toho, aby se řešily, ne obcházely. A co se sexuality týká, pokud dokážeme vrátit úctu k ženskému pohlaví a k ženině krvi, budeme na půl cestě k vrácení původního významu sexualitě.. té sexualitě, kterou nám kdysi homosexuální kněží mužského boha zhnusili, zbavili radosti a všeho povznesení.

Použijte s partnerem vaši vzájemnou přitažlivost jako závazek ke společnému růstu – dejte si závazek poznat, co to ta sexualita opravdu je. Vezmete-li to vážně, brzy zjistíte, že sexualita je mnohem, mnohonásobně víc, než vám tvrdili.. no, nebo nevím, možná jste si někdo z vás ani nenechali namluvit, že sex je prostě jenom hromada směšných pohybů a dvě-tři vteřiny slasti.. ani to kolikrát ne, zato hromady výčitek a pocitů viny po..

Sexualita je o tom dát si vzájemně prozkoumat své světy. Světy! Tedy ne jen penis, vagínu a bradavku (když zbude čas a dosáhneme na ni). Je to životní síla a umožňuje sdílet a poznávat celé životy.. a to i minulé a budoucí!

Člověk má v páteři žebřík, po němž se síla zděděná po plazích rodičích neustále snaží vyšplhat vzhůru. Příček je na tom žebříku sedm plus dalších pět mimo tělo, a energie člověka se běžně pohybuje jen v prvních dvou – v čakře rozmnožování, a v centru přežití. Proto se vám tak dlouho zdálo, že kněží mají pravdu a sex je jen na rozmnožování.

Nic však není dále od pravdy.

Přirozeným způsobem se energie neustále dostává na třetí příčku, která je centrem emocí, a naráží na překážky, které jí tam kněží nakladli. Muži pocity nevnímají vůbec, ženy je vnímají, ale jednak nejsou jejich a stejně s nimi vůbec neumí pracovat.. jedni jsou zoufalejší než druzí, a jen ženy se přes čakru solar plexu občas dostanou na příčku čtvrtou, do srdce, a ochutnají život v Lásce. Bohužel samy, bez partnera.

Sex je nej přirozenějším a nejdokonalejším způsobem, jak se dostat přes emoce až do srdce (i výš), a navíc ve dvou, a to i zároveň. Je to nejbožštější vynález v člověku, je to radostný způsob, jak obejít – doslova rozpustit – ego, a dosáhnout nejposvátnějšího a nejradostnějšího zážitku, tedy Jednoty.

Bohužel, téměř všechny ženy a snad úplně všichni muži věřili raději patriarchům než svým tělům, a raději se spolu hádali a válčili, než by si vzájemně dopřáli něco hezkého. Ještě tak každý si urvat trochu hezkého pro sebe, to ano, ale dělit se o to s partnerem, to nikdy. „To hezké“ pak podle toho taky vypadá.

Jak jsem už předeslal: muži vidí své emocionální problémy v ženách, ženy své myšlenkové nedostatky v mužích, ale nikoho nenapadne zpochybnit systém a především výchovu. Výsledkem této rovnice je válka pohlaví.. ale ani ta válka by nezpůsobila tolik zla, co vstípená nepřejcnost.

Překonejte se, a osvobozený sex vás odmění, bohatě.. božsky. Jak taky jinak, když osvobozená sexualita znamená osvobozenou životní sílu?

Už jen samotný orgasmus má omlazující a uzdravující účinky – a když zpomalíte kopulační pohyby, orgasmus bude delší a uzdravení bytelnější.

Nejužívanějšími božskými praktikami jsou pak polykání spermatu – tím muž sdílí se ženou svá nejhlubší tajemství, potírání mužovy paty nebo temene menstruační krvi – čímž svá nejhlubší tajemství sdílí žena s mužem, a nakonec smíchání esence muže a esence ženy, spermatu a krve – vytvoření Elixíru Života.

Všech těchto praktik se týká podmínka úcty a otevřenosti obou partnerů.. k sobě i k druhému.. tyhle věci jinak nefungují (v lepším případě), nebo fungují jinak než mají. Neriskujte, v sázce je příliš mnoho.. třeba pokus získat si tímto způsobem kontrolu nad partnerem je totální hazard s karmou i životem.. a ne jen váš.

Nehazardujte s energií a s dary Bohyně, čtěte ji a milujte v každém živém tvorů, a váš život se promění v poklad a planeta Země v ráj..

..naleznete Zahradu Eden.

DUCHOVNÍ INTERPRETACE REALITY

DIROSLOVÍ.CZ